

www.burmeseclassic.com

ပျဉ်ခင်

ယုံကြည်ခြင်း နှင်းဆီ

BURMESE
CLASSIC
COM

Designed by CWShein

www.burmeseclassic.com

BURMESE
CLASSIC
COM

လူတစ်ယောက်က တစ်ယောက်ကို

ယုံကြည်မှုသာ ချစ်နိုင်တာ ... !

ချစ်မှုလည်း ယုံကြည်နိုင်တာပါ ... ။

(ဆင်းစုတ်ဖို့)

လူကပ်ယောက်ကို အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်နိုင်ဖို့ဆိုတာ
မလွယ်ကူပါဘူး။ တကယ်လို့မှား ဘဝမှာ
ယောက်ျား တစ်ယောက်ကို အကြွင်းမဲ့
ယုံကြည်စိတ်နဲ့ ချစ်မြတ်နိုးခဲ့မိတယ်ဆိုရင်
အဲဒီအချစ်ကို ဘာအကြောင်းနဲ့မှ
လက်မလွှတ်လိုက်ပါနဲ့...။

(ထိန်းသားငွေရည်ဦး)

BURMESE
CLASSIC
.com

ခုခေတ်ဦးမှာ လူတွေအားလုံး
ပညာသင်ဖို့အတွက်၊ အလုပ်လုပ်ဖို့အတွက်
အလျင်စလို ပြေးလွှားလှုပ်ရှားနေရတာ၊
အချစ်ကိစ္စကို ဝေလည်ကြောင်ပတ်လုပ်နေဖို့
အချိန်မရှိဘူး၊
ချစ်ရင်ချစ်တယ်၊ မချစ်ရင် မချစ်ဘူး ဒါပဲပေါ့၊
ဘယ်သူမဆို တောင်လိုလို မြောက်လိုလို
မပြတ်မသားလုပ်နေရင်
နောက်ကောက်ကျကျနဲ့ခဲ့မှာပဲ...။

(ညီလတ်)

ကလေးစိတ်က အဖြူ၊ ကိုယ့်စိတ်ကတော့
အမည်းမဟုတ်ရင်တောင် အညိုလောက်တော့
စွန်းနေပြီ။

(ခန့်လင်း)

BURMESE
CLASSIC
COM

အပိုင်း (၁)

BURMESE
CLASSIC
.com

✱ ✱ ✱

“ငွေရည်... ညည်းတုမ ဆင်းရောင်ပျိုက ဘယ်သွားပြီး
ဘာတွေလုပ်နေလို့ ဒီအချိန်ထိ အိမ်ပြန်မရောက်သေးတာ
လဲ၊ ငါ့ကို ဖုန်မှန်ပြောစမ်းပါ”

အိမ်ဘေး မြေနီလမ်းကလေးအတိုင်း ပတ်လျှောက်
လာသော ပျိုလေးသည် အိမ်နောက်ဘက်တံခါးပေါက်မှ အိမ်ထဲ
သို့ ခြေဖွင့်ရှည်၍ တိတ်တဆိတ်လေး ဝင်လာခိုက် ဘွားဘွား
ဒေါ်ထိပ်တင်ခင်ခင်ဦးနီ အင်မတန်မှ ဩဇာရှိလှပါသော အသံ
ကိုကြားလိုက်ရတာမို့ တုံ့ခနဲ ခြေဘာရိုက်အုပ်၍ ရပ်လိုက်ပါသည်။

ပျိုလေး အိမ်ပြန်နောက်ကျလို့ ဘွားဘွားကြီး ဒေါပွ
နေပြီ...။ ဘွားဘွားဟာ ဒေါသကလည်းကြီး၊ မာနကလည်း
ကြီး...။ ဘွားဘွားကြီး နာမည်ဟာ ဘာကြောင့် ‘ထိပ်တင်’

ခင်ခင်ဦး 'ရယ်လို့ တစ်မူထူးခြားနေရသလဲဆိုတာ ပျိုလေး ဆာ
သေချာချာတော့ မသိပါ။ ပျိုလေးအထင်တော့ ဘွားဘွားကြီးရဲ့
ဒေါသဟာ ထိပ်နှားမှာတင်ထားလို့ ခဏခဏ ဒေါသတွေ
အလွယ်တကူ ပွင့်ပွင့်ထွက်လာတာလို့ ထင်မိပါသည်။

“ဟဲ့ ... ငွေရည် ငါမေးနေတယ်လေ၊ ဘာလို့ ချက်ချင်း
မဖြေနိုင်ရတာလဲ၊ ဘယ်လိုညာပေးရင် ကောင်းမလဲလို့
အချိန်ဆွဲပြီး စဉ်းစားနေတာလား ... ”

“မဟုတ်ပါဘူး မေမေရယ်”

“ဒါဆို ဘာလို့ မဖြေတုန်း ... ”

“အမှန်အတိုင်း ဖြေချင်ပေမယ့် ဖြေလိုက်ရင် မေမေက
ပျိုလေးကို ဆွဲပွက်ဦးမှာဆိုတော့ ကြာသဲက သမီး ခေါင်း
ကိုက်လွန်းလို့ ဖြေရမှာ ဝန်လေးနေတာပါ”

ညည်းက ညည်းတူမကို ဆူမှာတော့ တယ်ကြောက်တယ်
ပေါ့၊ ညည်း ကြပ်ကြပ် အလိုလိုက်၊ ကြာရင် ညည်းတူမ
က ညည်းကို ရောင်းစားသွားလိမ့်မယ်”

“ပျိုလေးက လိမ္မာပါတယ် မေမေရယ် ... ”

ဒါမှ ... တို့ တိတိလေးကွ ... ”

ပျိုလေးက ဘယ်ညာ လက်မလေးနှစ်ချောင်းကို
ထိခတ်ကာ လက်ခုပ်တီးသလိုလုပ်လိုက်ရင်း တံခါးကြားထောင့်

မှာ ပုန်းနေသည်။ ခုနေ ပျိုလေးကိုတွေ့ရင် ဘွားဘွားကြီးက
ပျိုလေး အိပ်ငိုက်လာသည်အထိ သင်ခန်းစာတွေ ပို့ချမှာသေချာ
တာမို့ လုံးဝ ကိုယ်ထင်မပြုခဲ့ပါ။

တိတိလေး 'ထိပ်ထားရွှေရည်ဦး' ကိုတော့ သနား
ပါရဲ့ ... ” ပျိုလေးကို ချစ်သနား အလိုလိုက်ကြင်နာရှာတဲ့
တိတိလေးဟာ အမြဲပဲ ဘွားဘွားကြီးရဲ့ မာန်မဲခြိမ်းခြောက်ခြင်း
ကို ခံရတတ်ပါသည်။ သူ့ခမျာ အသက်သာ ၃၀ ကျော်ရော
ခုထိလည်း အိမ်ထောင်မပြုရသေး။ ဒါလည်း ဘွားဘွားကြီး
စနက်ပင် ... ”

တိတိလေး သိပ်ချစ်ရှာတဲ့ ချစ်သူဟာ ငွေကြေး
ချို့တဲ့သူမို့ အဆင့်အတန်း ခွဲခြားတတ်သော ဘွားဘွားကြီးက
တိတိလေးတို့ ချစ်သူနှစ်ဦးကို ခွဲခဲ့သည်ဟုသာ ပျိုလေး သိထား
ပါသည်။

မိဘစကား မပယ်ရှားနိုင်ရှာသည့် တိတိလေးခမျာ
ချစ်သူခေါ်ရာ ခိုးရလည်း မလိုက်ရဲရှာဘဲ အသည်းတွေ ကွဲကြဲ
ရရှာကာ ခုထိ တစ်ကိုယ်တည်း အပျိုကြီးဘဝဖြင့် ဒီတူမလေး
ဆင်းရောင်ပျိုကိုပဲ သမီးကလေးလို ချစ်ခင်တွယ်ကာ ယုယနေ
ရရှာသည်။ ဒေါသတွေကို ထိပ်မှာတင်ထားသည့် ဘွားဘွား
ဒေါ်ထိပ်တင်ခင်ခင်ဦးကိုပဲ ဦးထိပ်ထားကာ နေရရှာသော အပျို

ကြီး ဒေါ်ထိပ်ထားရွှေရည်ဦးရဲ့ ဘဝဟာ သနားစရာကောင်း သည်ဟု ပျိုလေး ထင်သည်။ ပျိုလေးသာဆို တိလေးလို မနေနိုင် ပေါင်။ ကိုယ့်ချစ်သူနဲ့ကိုယ် ထမင်းရည်ပွဲပဲ အတူလျက်ရ အဲ... သောက်ရ သောက်ရ... (လျက်တယ်ပြောရင် ဆွေးကလေး နဲ့တူမှာစိုးလို့ပါ။)

ဘွားဘွားကြီးဟာ မန္တလေးမြို့မှာ အလွန်ကြွယ်ဝ ချမ်းသာစွာ နေနိုင်သော သူဌေးမကြီးတစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။ ဘီးဆံထုံးကြီး အက်နေအောင်ထုံးကာ ဟိုဆံထုံး အက်အက်ပေါ် မှာ စိန်ဆံထိုးကြီး တစ်ခု ထိုးစိုက်ထားလေ့ရှိသော၊ နားရွက် နှစ်ဖျားမှာ ရှေးဖက်ထုပ် စိန်ကြီးနှစ်လုံးကို နားကပ်လုပ်၍ ပန်ဆင်ထားမြဲမို့ နားရွက်ဖျားကလေးတွေပင် ပျော့တွဲလျော့လျှဲ နေသော ဒေါ်ထိပ်တင်ခင်ခင်ဦးကိုဆို မသိသူမရှိပါ။

ဘိုးဘိုးကြီး မရှိတော့ပေမယ့် ဘွားဘွားကြီးဟာ ဘိုးဘိုးကြီး ချန်ရစ်ခဲ့သည့် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကြီးတွေကို ကျွမ်း ကျင်စွာ စီမံအုပ်ချုပ်နိုင်သည်။ ရှေးဗုဒ္ဓပျက် ဘီးဆံထုံးကြီး ထုံးကာ ပိုးပျောအင်္ကျီ ရင်ဖုံးခါးတို့လက်ရှည်ပွပွနှင့် ကိုယ်ပိုင် ရက်ကန်းစင်မှာ ရက်သည့် ချိပ်လုံချည်တွေကိုသာ ဝတ်လေ့ရှိ သည်။ ဘွားဘွားကြီးရဲ့ ပုံစံကိုက လူရှိန်စရာ အရှိန်အဝါကြီး သည်။ လုပ်ငန်းခွင်တိုင်းမှာ ဘွားဘွားကြီးရှိနေတိုင်း အလုပ်

သမားတွေဟာ မော်မကြည့်ရဲလောက်အောင် ကြောက်ရွံ့သည်။ ဘွားဘွားကြီးက ဟိတ်ဆိုလိုက်တာနှင့် မီးသေကြရသည်။

ဘွားဘွားကြီးဟာ ပျိုလေး မှန်းမကြည့်နိုင်လောက် အောင်ပင် ကြွယ်ဝချမ်းသာသည်။ အမရပူရဘက်မှာ ဘွား ပိုင်ဆိုင်သည့် ရက်ကန်းစင်တွေ ရှိသည်။ ရွှေခြည်ထိုးလုပ်ငန်း တွေလည်း ရှိသည်။ စက်မှုဇုန်ထဲမှာ ပရိဘောဂထုတ်လုပ်သည့် စက်ရုံတွေရှိသည်။

ကိုယ်ရံတော်ဆန်ဆန် အမျိုးသမီးဝန်ထမ်း လေး ယောက်လောက် ခြံရံလျက် စိန်ဆံထိုး ထိုးထားသည့် ဘီးဆံထုံး ကို အမြဲထုံးကာ ပိုးပျောအင်္ကျီ ချိပ်လုံချည် ဆင်မြန်း၍ လုပ်ငန်း ခွင် အသီးသီးသို့ သွားလာကြီးကြပ် ခန့်ခွဲနေတတ်သော ဘွား ဘွားကြီးက ကျန်းမာရေးလည်း ဒေါင်ဒေါင်မြည်သည်။ ဘွားဘွား ကြီးရဲ့ CYGNUS ကားအမည်းကြီး ထိုးရပ်လိုက်တာနှင့် အမျိုး သမီး ကိုယ်ရံတော် တစ်ယောက်က ကားပေါ်မှ အပြေးအလွှား ဆင်းကာ ခါးညွှတ်၍ တံခါးဖွင့်ကြိုခိုက်မှာ ကျန်သုံးယောက်က လည်း ဘွားဘွားကြီးနားမှာ အသင့်ခြံရံစောင့်ဆိုင်းနေကြရသည်။

အဲဒီလို ကြွယ်ဝချမ်းသာ ဂုဏ်ရှိန်ဝါကြီးလှသည့် ဘွားဘွားကြီးဟာ နွေရာသီဆို မန္တလေးမြို့မှာ မနေပါ။ မိုးနဲ့ ဆောင်းမှာ မနားတမ်းအလုပ်လုပ်ပြီးတာနှင့် ပြင်ဦးလွင်ကို တက် သွားကာ အေးအေးဆေးဆေး အပန်းဖြေပါတော့သည်။

ပြင်ဦးလွင်က ကောင်းပေဆိုသည့် နန္ဒာလမ်းပေါ်မှာ ဘွားပိုင်ဆိုင်သည့် ခြံဝန်းကျယ်ကြီးရှိသည်။ တင်းရှူးပင်တွေ ပန်းခင်းရောင်စုံတွေနှင့် စိမ်းစိုသာယာလှသည့် ခြံကျယ်ကြီးထဲမှာ ကိုလိုနီခေတ်က ဆောက်လုပ်ခဲ့သော ရှေးအိမ်နိကြီးကို ရှေးလက်ရာမဖျက် မွမ်းမံအလှဆင်ထားသည်။ အရမ်းအေးသည့် အချိန်တွေမှာ မီးလှူလို့ရသည့် မီးလင်းဖိုတွေရှိသော ဘွားရဲ့အိမ်ကြီးမှာ မီးခိုးခေါင်းတိုင်တွေနှင့် တစ်မျိုးဆန်းကြယ်လှပသည်။

အဲဒီအိမ်ကြီးကနေ စခဲ့တဲ့ ဇာတ်လမ်းကြောင့်ပင် 'ဆင်းရောင်ပျို' ဆိုတဲ့ လူသားမလေးဟစ်ယောက် ဖြစ်ထွန်းပေါ်ပေါက်လာခဲ့တာလို့များ ဆိုရလေမလား...။ ဘွားဘွားကြီး ပြင်ဦးလွင်မှာ အပန်းဖြေကောင်းလို့ ဒီဇာတ်လမ်း စခဲ့တာလို့ပဲ ဆိုရလေမလား။

ဘွားဘွားကြီးမှာ ချစ်လှစွာသော သမီးကလေး နှစ်ယောက် ရှိခဲ့ပါသည်။

ဘွားရဲ့ သမီးကြီးက ထိပ်ထားရွှေရည်ဦး။ သမီးငယ်က ထိပ်ထားငွေရည်ဦး။

ဘွားက မာနကြီးသလောက် သမီးနှစ်ယောက်က ရိုးအေးနှိမ်ချတတ်ကြသည်။ ဘွားက ထက်မြက်သလောက် သမီးတွေက အေးချမ်းရောင်ရဲစွာ သက်သောင့်သက်သာနေလို့

သည်။ ဘွားရဲ့ စကားသံမှာ အရှိန်အဝါ၊ ခြံစာ အပြည့်အဝရှိသလောက် သမီးနှစ်ယောက်ကတော့ ချိုအေးညံ့သာစွာ စကားဆိုလေ့ရှိကြသည်။

ပြင်ဦးလွင် ကက်လာပြီဆို ထိုသမီးနှစ်ယောက်စလုံး ပါလာလေ့ရှိသည်...။

ထိုသမီးနှစ်ယောက်ထဲက ပျိုအေးမေမေ ဖြစ်လာမယ့် ထိပ်တင်ထားရွှေရည်ဦးဟာ တစ်နေ့မှာ ပျိုလေး မေမေ ဖြစ်လာမယ့် သာမန်ခြံအလုပ်သမားကလေး စိုင်းမြတ်မင်းနှင့် ချစ်ကြိုသွယ်မိခဲ့ကြသည်။

ထိုချစ်ဇာတ်လမ်းကို ဘွားဘွားကြီး သိသောအခါ ဒေါသပုန်တွေထကာ နည်းအမျိုးမျိုးသုံး၍ ဖျက်ခဲ့သည်တဲ့။ မေမေကို ချက်ချင်း မန္တလေးပြန်ခေါ်သွားကာ အိမ်တံခါးပိတ်၍ အဆောင့်အကြပ်များနှင့် ထားပြီး မန္တလေးက ဂုဏ်ရည်တူ သူဌေးသား တစ်ယောက်နှင့် နေရာချထားပေးဖို့ အမူတပြင်း စီစဉ်ခဲ့သည်။ သို့သော်... ချစ်စိတ်မွန်တတ်သော အသက် ၂၀ အရွယ် ငယ်ထားရွှေရည်ဦးဟာ ချစ်သူကို ချစ်မြတ်နိုးလှတာမို့ မင်္ဂလာမဆောင်ခင် တစ်ညမှာပဲ ရုပ်ရှင်တွေထဲကလို အိမ်ပေါ်ထပ်မှ နောင်ကြီးဖြင့် စွန်စွန်စားစား တွယ်ဆင်းခုန်ချပြီး ချစ်သူ ဖျော်စောင့်နေရှာမည့် ပြင်ဦးလွင်မြို့ကလေးဆီ ထွက်ပြေးသွားခဲ့

ပါသည်။ ချစ်သူကလည်း နွေးထွေးသော လက်အစုံဖြင့် ကမ်းလင့်ဆီးကြိုကာ မြတ်မြတ်နိုးနိုး ပေါင်းဖက်ခဲ့ပါသည်။

အဲဒီအချိန်တုန်းက ဘွားဘွားကြီးရဲ့ ဒေါသဟာ ပြောပြဖို့တောင် လိုမည်မထင်တော့ပါ။ ငယ်ထိပ်မှာ တင်ထားသည့် ဒေါသဟာ ငယ်ထိပ်ကိုပြေးဆောင်ပွင့်ထွက်သွားတာများတော်တော်နဲ့ မပြေနိုင်၊ ဒီနေ့အထိလည်း မပြေနိုင်ခဲ့ပါဘူး။

မေမေကတော့ ရွှေပေါ်မြတင်နေရသော သူဌေးသမီးဘဝကို ကျေကျေနပ်နပ် စွန့်ပစ်လိုက်ပြီး ဖေဖေနှင့်အတူ ခိုးတူပေါင်ဖက် လုပ်ကိုင်စားသောက်ခဲ့ပါသည်။ ဖေဖေကလည်း အရည်အချင်းရှိတာမို့ ခုဆို ပျိုလေးတို့ မိသားစုဘဝဟာ ဘာမှမပူရ။ ပြင်ဦးလွင် လာရှိုးလမ်းပေါ် ထုံးဘိုရွာနားက ပျိုလေးတို့ရဲ့ နို့စားနွားမွေးမြူရေးခြံကျယ်ကြီးကိုဆို လူသိများလှပါသည်။ ပျိုလေးတို့ခြံမှာ နို့စားနွား အကောင် ၈၀ လောက်ရှိသည်။ အဲဒီ နွားမကြီးတွေကို ပျိုလေးချစ်သည်။

ပျိုလေး ငယ်ငယ်ကဆို အဲဒီနွားမကြီးတွေနဲ့ နို့တွေကြားမှာ မကြောက်မရွံ့ ဆော့ကစားကာ ကြီးပြင်းလာရသည်။ ခြံထဲက အလုပ်သမားတွေ နို့ညစ်ချိန်ရောက်ပြီဆို ပျိုလေးက ...

“ကြိုလေးလည်း နို့ညစ်မယ်၊ ကြိုလေးလည်း ညစ်ချင်တယ်”

ဟု တဂျိုဂျို ပူဆားပြီး ဇွတ်အတင်းဝင်ညစ်တတ်ကြောင်း မေမေက ပြောပြောပြီး ရယ်တတ်သည်။

တစ်ခါကဆို နွားမကြီးရဲ့ နို့ကို ပျိုလေး သွားခဲ့မိလို့ မေမေ ရိုက်တာခဲရဖူးသည်။

နွားမကြီးတွေတဲမှာ ပျိုလေး အချစ်ဆုံး နွားမကြီးတစ်ကောင်လည်း ရှိသည်။ အညိုရောင်တွေပေါ်မှာ အဖြူကွက်တွေရှိသည့် ထိုနွားမကြီးကို ပျိုလေးက ‘မယ်ညို’ ဟု နာမည်ပေးထားသည်။ မယ်ညိုနို့တွေဟာ ထွားမှထွား ... တစ်နေ့တစ်နေ့ မယ်ညိုနို့ချည်း ၇ ပိဿာထွက်သည်။ နို့ထွက်အကောင်းဆုံး နွားမကြီးပင်။ အိမ်နဲ့ခွဲရတိုင်း မယ်ညိုကို ပျိုလေး လွမ်းသည်။ စိမ်းညိုညိုတောင်တန်းကြီးတွေကို လွမ်းမြင်နိုင်သည့် ပျိုလေးတို့ရဲ့ ခြံကျယ်ကြီးကို လွမ်းသည်။ နို့ညစ်ချိန်ဆို အလုပ်သမားတွေနှင့်အတူ နို့ဝင်ညစ်သည့် အချိန်တွေကို လွမ်းသည်။ ခြံမြောက်ဘက်က စတော်ဘယ်ရိုခင်းတွေကို လွမ်းသည်။ စတော်ဘယ်ရိုသီး နီနီလေးတွေကို တယုတယ ဆွတ်ခူးခဲ့ရသော အချိန်လေးတွေကိုလည်း လွမ်းသည်။ အဖြူဖြူနေတတ်သော ဖေဖေနှင့် အေးချမ်းသော မေမေကိုလည်း ပျိုလေး လွမ်းရပါသည်။

ပျိုလေး အကြောက်ဆုံး မရောက်ချင်ဆုံးအချိန်ဟာ နွေရာသီဖြစ်ပါသည်။ နွေဆို ဘွားဘွားက ပြင်ဦးလွင်မှာ လာ

နေမြဲ...။ ဘွား လာနေတိုင်း ပျိုလေးကို သူ့အနားမှာ ခေါ်ထားမြဲ...။ ပြင်ဦးလွင်မှာ ဘွား လာနေသည့် နေ့သုံးလတာ ပျိုလေးအတွက်တော့ ငရဲပင်။ ပျိုလေးက ခြံထဲမှာပဲနေချင်သည်။

ဘွားဘွားကြီးက ခုထိ ပျိုလေးဖေဖေကို အသိအမှတ်မပြု၊ မေမေကိုလည်း ခပ်တန်းတန်းသာ သက်ဆဲဆဲပဲ ပျိုလေးကိုတော့ သူ့တစ်ဦးတည်းသော မြေးမလေးအဖြစ် လိုလိုလားလား ရှိခဲ့ပါသည်။ ကျောင်းပိတ်ရက်တွေဆို ပျိုလေးကို မန္တလေး နန်းရှေ့က သူ့အိမ်ကြီးသို့ အလည်ခေါ်သွားတတ်သည်။ နေ့ရာသီ ပြင်ဦးလွင်လာတိုင်းလည်း ပျိုလေးတို့ ခြံသို့ သူ့ ဆိုက်ကနက်ကားကြီး လွှတ်ပေးကာ ပျိုလေးကို အခေါ်လွှတ်သည်။

ဘွားဘွားကြီးကို မလွန်ဆန်နိုင်လို့သာ လိုက်လိုက်သွားရပေမယ့် ပြင်ဦးလွင်မြို့ပေါ်က ဘွားဘွားကြီးရဲ့ နေ့ရာသီစံအိမ်ကြီးမှာ ပျိုလေး မပျော်ပါ။

ပျိုလေးက အခုဆယ်တန်းပြုပြီးသွားပြီ။ ကျောင်းတက်တုန်းကလည်း ဘွားက ပျိုလေးကို ပြင်ဦးလွင်က သူ့အိမ်ကြီးမှာ လာနေပြီး ကျောင်းတက်ခိုင်းပေမယ့် ပျိုလေးက ငြင်းခဲ့သည်။ ပျိုလေးတို့ခြံကြီးနှင့် မခွဲနိုင်တာမို့ ခြံထဲကနေပဲ ကျောင်းသွားတတ်သည်။ ခြံထဲကနေ နာရီဝက်လောက် ဆိုင်ကယ်စီး

သွားလျှင် မြို့ပေါ်ကမောင်းကို ရှောင်တာမို့ ဖေခိုင်းက ပျိုလေးကို အမြဲ ကျောင်းပို့ကျောင်းကြို လုပ်ပေးသည်။ ပြင်ဦးလွင် လားရှိုးလမ်းပေါ်မှာ ဆိုင်ကယ်လေးနှင့် နေ့စဉ် ပြတ်သန်းသွားလာနေရတာကိုလည်း ပျိုလေး မျှော်သည်။

ပျိုလေးကတော့ ပျိုလေးတို့ဘဝကို အရမ်းပျော်ရွှင်ကောင်းသည်ဟု ယူဆသည်။

ဘွားဘွားကြီး စကားကို နားမထောင်ပြီး ရုတ်သွန်လမ်းခွဲ အထီးကျန်နေရှာတဲ့ ဟိတ်လေးဘဝက မေမေဘဝလောက် ပျော်စရာမကောင်းဘူးဟုလည်း ထင်မိလည်း

မေမေဆို တိတိလေးလို ဆိုက်ကနက် မစီးရပေမယ့် လတ်ဆတ်သော လေကို ရွှေ့စိုက်ရင်း မေမေခေါ်ကိုဖက်၍ ဆိုင်ကယ်စီးနိုင်သည်။ သူ့အခါမျိုးမှာ ခြံရံသည့် မေမေမျက်နှာက ဆိုက်ကနက်ပေါ်က ဝိတ်လေး မျက်နှာတက် လန်းသည်။

ပျိုလေးသည် ဘွားဘွားကြီးရဲ့ ဆိုက်ကနက်ကြီးပေါ်မှာ ဘွားဘွားကြီးကို လန့်ရှိန်ရင်း ဘွားရဲ့ ဆိုက်ကနက်ကြီးကို စီးချမယ့်အစား ဆိုင်ကယ်လေးပဲ အေးအေးလူလူ စီးချင်ပါသည်။

အခုလောလောဆယ်မှာတော့ ဘွားဘွားကြီးက ပျိုလေးကို ဆေးချမ်းတဲ့ဘဝလေးထဲကနေ ဆွဲထုတ်သွားဖို့ ကြံစည်နေတာမို့ ပျိုလေး စိတ်ညစ်နေမူပါသည်။

ပျို့လေးက ဘယ်တန်းလည်း ဖြေပြီးပြီမို့ မန္တလေး
ကို လိုက်ခဲ့ရမည်တဲ့။ ဟိုက ဘွားဘွားလုပ်ငန်းတွေကို လေ့လာ
ရင်း အောင်စာရင်းထွက်လို့ အောင်တဲ့အခါ ဘွားအိမ်မှာနေပြီး
ရတနာပုံတက္ကသိုလ်မှာ ကျောင်းတက်ရမည်တဲ့။

ဒါဆို ပျို့လေးချစ်တဲ့ မိသားစုကိုရော မယ်ညို့ကို
ရော ပျို့လေး ပျော်တဲ့ခြံကြီးကိုရော ထားခဲ့ရတော့မှာပေါ့ ...။
ဟင့်အင်း ... ပျို့လေး မခွဲနိုင် ...။

ပျို့လေးက ဘွားကိုလည်း ကြောက်၊ စိတ်လည်း
ညစ်ရတာမို့ စိတ်လေလေနှင့် ကန်တော်ကြီးနားက ကလေး
ကစားကွင်းတဲမှာ carousel သွားစီးနေခဲ့တာပင်။

နိမ့်လိုက် မြင့်လိုက် လည်ပတ်နေသော အရပ်တွေ
ထဲက မြင်းရုပ်ကြီး တစ်ရုပ်ပေါ်မှာ ထိုင်ရင်း တစ်ပတ်ပြီးတစ်
ပတ် စီးနေခဲ့တာ ... ပိုက်ဆံ သုံးထောင်တောင်ထွက်သွားသည်။
တစ်ခါစီး ၅၀၀ ဆိုတော့ ခြောက်ခါတောင် စီးလာခဲ့မိတာပါ
လား။ ဒါကြောင့်ထင်ပါရဲ့ ပျို့လေး ခေါင်းတွေကောင် မူးချင်
နေသည်။

အိမ်ပြန်ရောက်တော့လည်း ဘွားဘွားကြီးရဲ့ဒေါသ
သံကို ကြားရတာ ခေါင်းတောင်ပိုမူးလာသည်။

“ပြောလေ ငွေရည် ... ညည်းတူမ ဘယ်သွားတာလဲ”

“carousal သွားစီးတာပါ မေမေရယ်”

“ဘာ ...”

“ဟို ... carousel လေ မေမေ၊ အရပ်တွေအများကြီး
နိမ့်လိုက် မြင့်လိုက်နဲ့ အဝိုင်းကြီးမှာ လည်နေတာ၊ လူတွေ
က အဲ့ဒီပေါ်မှာ ထိုင်လိုက်သွားရတာလေ”

“ကလေးမဟုတ် သူငယ်မဟုတ် ဒါမျိုး သွားစီးစရာ
လား”

“ပျို့လေးက ကလေးစိတ်ပဲရှိသေးတာ မေမေရဲ့၊ ပြီးတော့
အဲ့ဒါတွေက လူကြီးလည်းစီးလို့ရပါတယ်၊ ကိုရိုးယား
ကားတွေထဲမှာဆို အဲ့ဒါမျိုး ခဏခဏပါတယ်လေ”

“ညည်း ကိုရိုးယားကားတွေ ငါမကြည့်ပါဘူး၊ ညည်း
လည်း အားအားရှိ ကိုရိုးယားကားချည်း ကြည့်မနေနဲ့ဦး၊
ကိုယ့်တူမအရိပ်အကဲကိုလည်း သေချာကြည့် ...”

“ကြည့်ပါတယ် မေမေရယ်”

“ညည်းက ကိုယ့်တူမနဲ့ ကိုယ့် သူငယ်ချင်းပေါင်းပေါင်း
ပြီး အလိုလိုက်နေတာများ ငါမသိရင်ခက်မယ်၊ ဒီအရွယ်
ဆိုတာ စိတ်ကစားတတ်တဲ့အရွယ် ...၊ သေချာ ကြပ်မတ်
ရမယ့်အရွယ် ...၊ လုံးဝ အတိမ်းအစောင်း မခံနိုင်ဘူး၊
သူ့အမေလို အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး ...”

မမရွှေက ဘက်ဖြစ်သွားလို့လဲမေမေရယ်ဟု ငွေရှည်က စိတ်ထဲကသာ ပြန်မေးမိသည်။ မေမေ သဘောမတူတဲ့သူကို ယူမိပေမယ့် မမရွှေတဝက ပျော်စရာကောင်းသားပဲ။ မမကို တွေ့လိုက်ရင် ငွေ့ယက် လန်းဆန်းပျော်ရွှင်နေတာ အသိသားကြီးပဲ။ ငွေ့သာ မေမေလောင်းရိပ်မှာ ပိနေရတာဟု ငွေ့က တွေးမိနေသည်။

“ပျိုလေးကို နွားခြံမှာဆက်ထားရင် အဲဒီနားက တောသားတစ်ယောက်ယောက်နဲ့ တွေ့ပြီး သူ့အမေလို တောသူမဖြစ်သွားမှာပဲ ငွေ့ အခု သူ စာမေးပွဲလည်း ဖြေပြီးသွားပြီ၊ မန္တလေးကို ခေါ်သွားပြီး လူဂုဏ်တန်အသိုက်အဝန်းမှာ ဝင်ဆန်အောင် သွန်သင်ပေးရမယ်၊ ငါ့လုပ်ငန်းတွေကို နားလည်အောင် သင်ပေးရမယ်၊ အဲဒါ ညည်း တာဝန်ပဲ၊ တစ်နေ့ကျရင် မေမေလုပ်ငန်းတွေကို ညည်းနဲ့ ပျိုလေးပဲ ဆက်ခံရမှာ၊ ခုကတည်းက နားလည်နေဖို့လိုတယ်”

“ပျိုလေးကတော့ မန္တလေးကိုမလိုက်ချင်ဘူးပဲ ပြောနေတယ် မေမေ၊ သူက သူ့ခြံမှာပဲပျော်တာ၊ ပြင်ဦးလွင်မှာတောင် နေချင်တဲ့သူ မဟုတ်ဘူး”

“သူ့ခြံမှာ သူနေချင်ပေမယ့် သူနေသင့်တာက မန္တလေးမှာပဲလေ၊ လူဆိုတာ နေချင်တဲ့အရပ်မှာ နေဖို့ထက်

နေသင့်တာပဲ၊ ရဲရဲနဲ့ အောင်ပြောအောင် နေရမှာပဲ မဟုတ်လား၊ သူ့ခြံမှာနေနေမှ နို့ညှစ်တတ်ရုံအပြင် ဘာမှဖြစ်မလာဘူး၊ လူထဲသွားရင်လည်း မဝင်ဆန်ဘူး၊ မဟုတ်က ဟုတ်က လူတွေနဲ့လည်း တွေ့နိုင်သေးတယ်”

“ပျိုလေးက သမီးရှည်းစားတိစ္ဆာဟောလည်း စိတ်မဝင်စားပါဘူး၊ မေမေရယ်၊ ကတယံကလေးစိတ်ကလေးပဲ နို့သေးတာပါ၊ သူ့အချွယ် တချို့ အောင်မလေးတွေ ရှည်းစားထားဖို့ပြီ၊ သူက ခုမှ ဆော့ကောင်းတုန်း”

“အဲဒီ ကလေးစိတ်နဲ့ပဲ ညည်းဆစ်မ လင်နှောက်လိုက်သွားတာလေ၊ ငါ့လေ တယ် ... မပြောလိုက်ချင်ဘူး”

ပျိုလေးသည် ဘွားဘွားကြီးရဲ့ မခံချိုမခံသာ ပုံစံကြီးကို ချောင်းကြည့်နေရင်းက စိတ်ထဲမှာ မခံချင်သလိုလေးဖြစ်လာရပါသည်။ ပျိုလေးလည်း အမှားမလုပ်၊ မေမေလည်း အမှားမလုပ်ဘဲ ဘွားဘွားကြီးက ပျိုလေးတို့သားအဖကို ဘလိုင်းကြီး အမြင်မကြည့်မလင်ဖြစ်နေတာ၊ ခုလို ပျိုလေးကွယ်ရာမှာ မဟုတ်တာတွေ လျှောက်လျှောက်ပြောနေတာကို ပျိုလေး မခံချင် ဖြစ်ရတာပဲ။

ပျိုလေးသည် စုပုံပုံပျက်နှာထားလေးကို မော့ပစ်လိုက်ပြီး သိချင်းဆိုရင်း ပုန်းနေရာမှ ထွက်လာသည်။

“သူများအကြောင်းတွေ မပြောတတ်ပါ။ စပ်မိစပ်ရာ ကွဲစိ
ကွဲစ၊ သူများအကြောင်းတွေ မပြောတတ်ပါ။ စပ်မိစပ်ရာ
ဘာညာကွဲကွဲ...”

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... မိပျိုလေး ဒါက ဘာပုံစံလဲ၊ လာစမ်း
ဒီနားကို ...”

ဘွားဘွားကြီးက လှမ်းခေါ်တာမို့ ပျိုလေးက
တိလေးကို စစ်ကူတောင်းသလို လှမ်းကြည့်သည်။ တိလေးက
ပခုံးတွန့် လက်ဝါးဖြန့်ကာ မတတ်နိုင်ဘူးဟု အသံတိတ်ပြော
သည်။

ပျိုလေးက ဆံပင်တွေကို တစ်ချက်ကုပ်ဖွဲ့လိုက်
ပြီး ဘွားဘွားကြီးနားသို့ လျှောက်သွားလိုက်သည်။ ဘွားဘွားကြီး
က ဘယ်လိုစကားလုံးတွေ ကျွေးဦးမလဲမသိ။ စိတ်များ ညစ်
ရပါရဲ့။

“ပျိုလေး...”

“ရန်၊ ဘွားဘွားကြီး”

“ထူးပုံကိုက အချိုးမကျတာ၊ ညည်း အမေက သေချာ
မသွန်သင်ထားဘူးလား”

“သွန်သင်ပါတယ် ဘွားဘွား၊ ပျိုလေးဘာသာ လျှာချော်
သွားတာပါ။ မေမေနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး”

“အမေဘက်ကတော့ ကာကွယ်သလား မပြောနဲ့၊ အထိ
ကို မခံဘူး”

ဒေါ်ထိပ်တင်ခင်ခင်ဦးက မြေးဖြစ်သူကို မျက်
စောင်းတစ်ချက် ထိုးလိုက်မိပါသည်။ ဒီမြေးမလေးဟာ အမေကို
တော့ သိတတ်သလားမမေးနှင့်။ အဘွားလုပ်သူက သူ့အမေကို
အပြစ်ပြောလျှင် နည်းနည်းမှ ခံချင်သူမဟုတ်။

ဒေါ်ထိပ်တင်ခင်ခင်ဦးတို့က သမီးဖြစ်သူကို သိပ်
ကြည့်မရ၊ သမက်လုပ်သူကိုလည်း မုန်းတီးလှပေမယ့် ဒီမြေးမ
ကလေးကိုတော့ဖြင့် ‘မြေးအနှစ်’ဆိုသော စကားနှင့်အညီ နှစ်နှစ်
ကာကာ ချစ်ရပါသည်။

ဒီမြေးကလေးဟာ ရုပ်ရည်ကလေးကိုက ချော
ချောလှလှကလေး...။ မိုက်လုံးကြီးတဲ့ ကိုယ့်သမီးရဲ့ ရုပ်ရည်နဲ့
အခြေအနေနိမ့်ကျပေမယ့် ရုပ်ရည်ကလေးကတော့ သုံးစားလို့
ရသေးသော ကိုယ့်သမက်ရဲ့ ဖြူဖွေးသော အသားအရည်တို့
ပေါင်းစပ်ထားသော မြေးမလေးက လူတကာ သတိထားကြည့်
မိလောက်အောင် ချောလှပါပေသည်။ ကိုယ့်သမီးကို ရွှေဘုံနန်း
ပေါ်က ဆွဲချထားတဲ့ သမက်ကို မြေးချောမလေး ပွေးပေးခဲ့တာ
လေးတစ်ခုအတွက်သာ ကျေးဇူးတင်စရာရှိပါသည်။

မြေးမက ပင်ကိုချောလှပေမယ့် အပျိုပီပီ ပုံစံမျိုး

တော့ မပေါက်ရှာသေးပါ။ အလှလည်း မပြင်တတ်၊ ပြင်ချင်ပုံလည်း မရ။ မျက်ခုံးထင်းထင်း၊ မျက်ခွံမို့မို့ နာတံလုံးလုံး နှုတ်ခမ်းဖောင်းဖောင်း၊ ပါးကလေးတွေပါ မသိမသာ ဖောင်းနေသော မျက်နှာကလေးပေါ်မှာ ဘာအပြင်အဆင် အခြယ်အသမ္မာ မရှိသေး။ သို့သော် ... ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဒေါ်ထိပ်တင်ခင်ခင်ဦးတို့က စိတ်ပူရပါသည်။ သူ့အမေသည်လည်း ဒီလိုကလေးပုံစံကလေးနဲ့ပဲ ကိုယ့်ရင်ကို စုန်ကန်သွားတာပဲ မဟုတ်လား။

“ဘွား ... မနက်ဖြန် မန္တလေးပြန်မယ် ပျိုလေး၊ ညည်းတိတ်လေးလည်း မန္တလေးပြန်လိုက်မှာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဘွားဘွားကို ပျိုလေး သဟိရနေမှာပါ၊ နောက်နှစ်ရွှေကျရင်လည်း လာခဲ့ပါဦး၊ ဘီလေးလည်း ပျိုလေးဆီ ပုန်းဆက်နော်၊ ပျိုလေးလည်း ဆက်ပါမယ်”

“မိပျိုလေး ညည်း ဥပါယ်တံမျှင်နဲ့ မန္တလေးမရောက်ခင် တာကို သွယ်ငိုက်ပြီး ပြောမနေနဲ့၊ မန္တလေးကို ညည်းလည်း လိုက်ခဲ့ရမယ်”

“ပျိုလေးမှ မလိုက်ချင်တာ”

“မလိုက်ချင်လည်း လိုက်ရမှာပဲ၊ ညည်းကို ညည်းမိဘတွေရဲ့ ခြံထဲမှာပြန်ထားရင် နွားချေးပဲ ကြိုးနေရမှာ”

“နွားချေးက အလုပ်သမားတွေ ကြိုးတာပါ၊ ပျိုလေးက နွားနို့ပဲညှစ်မှာ”

“အေး ... နွားနို့ကြပ်ကြပ်ညှစ်၊ ဘယ်အချက် နွားအကန်ခံရမယ် မသိဘူး၊ ညည်းမိဘတွေကလည်း ညည်းကို လွှတ်ထားတာပဲလား”

“ပျိုလေးက နွားမကြီးမကုတ်တော့ ကြိုးနဲ့ချည်ထားဖို့မှ မလိုတာ”

“စကားပြောရင် ဒီနွားအကြောင်းက မပါရင်မပြီးဘူး၊ တနွားနွားနဲ့ နားခါးတယ်”

“နွားနို့ကတော့ သကြားလေး ခပ်သောက်ရင် ချိုပါတယ် ဘွားရဲ့ ...”

ပျိုလေး ပြောပုံကြောင့် တီလေးက ကျိတ်ပြုံးနေသည်။ ဘွား ဘွားကြီးကတော့ မျက်မှောင်ကို တအားကြုတ်ထားတာ ...

“ငါက ကောင်းစေချင်လို့ နတ်ပြည်တင်တာကို ညည်းလေးက ခုန်ချဖို့ မကြိုးစားနဲ့ ပျိုလေး၊ ညည်း မန္တလေးမှာပဲ လိုက်နေရမယ်၊ ညည်းကို ညည်းအမေလို အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး”

“ပျိုလေးကတော့ မေမေလိုပဲ ဖြစ်ချင်တာ ...”

“ဘာ ...”

“မေမေဘဝက ပျော်စရာကောင်းတယ်လေ၊ မေမေက

လည်း မေမေ့ကို တအားချစ်တာ၊ မေမေ့အတွက်ဆို အမြဲအနစ်နာခံတတ်တယ်၊ မေမေ့အနွံတာကိုခံပြီး ချစ်ခင် မြတ်နိုးတယ်၊ ကြင်နာယူတယ်”

“ကြည့်စမ်း... ကြည့်စမ်း ချစ်ခင်တာတွေရော မြတ်နိုးတာတွေရော ဒီစကားလုံးတွေကို ဒီအရွယ်နဲ့ ပြောတတ်စရာလား”

ဘွားဘွားကြီးက ဒေါသတွေ ကြီးသထက်ကြီး

လာကာ...

“ရှေ့ဆောင်နွားလား ပြောင်ပြောင်သွားမှ နောက်နွားစဉ် စိုက် ပြောင်ပြောင်လိုက်တယ်ဆိုတဲ့ စကားဟာ တယ်လည်းမှန်ပါလား၊ အမေက နည်းလမ်းမမှန်တော့ သမီးက အတုခိုးမှားတော့မယ်၊ မဖြစ်ဘူး... ညည်းကို မန္တလေးခေါ်သွားမှဖြစ်မယ်၊ ညည်း မလိုက်လို့မရဘူး”

“ပျိုလေး မလိုက်ပါရစေနဲ့ ဘွားဘွား”

“ညည်း မလိုက်ချင်တဲ့အကြောင်းပြချက်ကို ပြောပါဦး”

“ပျိုလေးက ပျိုလေးချစ်တဲ့သူတွေနဲ့ မခွဲနိုင်ဘူး၊ ဖေ့ကိုရော မေ့ကိုရော၊ ပျိုလေးတို့ခြံကြီးကိုရော၊ မယ်ညိုကိုရော ပျိုလေး မခွဲနိုင်ဘူး”

“နေစမ်းပါဦး၊ မယ်ညိုဆိုတာက ဘယ်သူတုန်း”

“ပျိုလေး အချစ်တော် နွားမကြီးပါ”

“အမလေးအေး နွားမကိုများ မခွဲနိုင်မခွာရက် ဖြစ်ရတယ်လို့...”

“သံယောဇဉ်ပေါ့ ဘွားဘွားရယ်၊ ဒီမှာလာနေတာထောင်မှ မယ်ညိုကို ပျိုလေး တအားလွမ်းတာ”

“သံယောဇဉ်တို့ လွမ်းကာတို့ အရွယ်မတန် ပြောနေလိုက်တာ၊ ကြည့်ရတာ အမေအချိုးအတိုင်း သွားမယ့်ပုံပဲ၊ ငွေရည်ရေ... ညည်းတူမကိုတော့ ငါ တော်တော်လန့်လာပြီ၊ ညည်းပဲ မရရအောင် နားချပြီး ခေါ်ပေတော့၊ သူပါမလာရင် ညည်းနဲ့ငါ အတွေ့ပဲ...”

ဘွားဘွားကြီးက ပြောရတာ မောလာပုံနှင့် သူ့ရင်ဘတ်သူဖိကာ သူ့အခန်းထဲဝင်သွားတော့မှ တိလေးက သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး ပျိုလေးလက်ကလေးကို တယုတယ လာဆွဲခေါ်သည်။

“ပျိုလေး... သမီး လာ၊ တိတိနဲ့ ခြံထဲဆင်းလမ်းလျှောက်ရအောင်”

“တိလေးကလည်း ပျိုလေးကို မန္တလေးလိုက်ခဲ့ဖူး နားချဦးမှာမဟုတ်လား”

ပျိုလေးက စုပုပ်ပုပ်ကလေး ပြောရင်း တိလေး

ခေါ်ရာ လိုက်လာခဲ့ရသည်။ ဘွားဘွားကြီးကို ကြောက်ပေမယ့် တိလေးကိုတော့ ပျိုလေး ချစ်ပါသည်။

ခြံကံ့ကောက်တော့ ပျိုလေးနှင့်တိလေးတို့ ခြံထောင့် ထင်းရှူးပဒေသာပင်နားက ဒန်းလေးမှာ အဟူထိုင်မိကြသည်။ တိလေးက ပျိုလေးနဖူးပေါ်က ဆံပင်လေးတွေကို သပ်တင်ပေးရင်း...

“မန္တလေးကို လိုက်ခဲ့ပါလား ပျိုရယ်၊ တိလေးလည်း ရှိတာပဲ၊ မန္တလေးက အရမ်းပျော်စရာကောင်းပါတယ်၊ အနေကြာလာရင် အသားကျပြီး ပျော်သွားမှာပါ”

“တိလေးရော ပျော်လို့လား”

ပျိုလေးမေးခွန်းကြောင့် ငွေ့မှာ ဘယ်လိုဖြေရမှန်း မသိ ဖြစ်သွားရပါသည်။

အဲဒီမေးခွန်းကို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတောင် တစ်ခါမှ ပြန်မမေးမိခဲ့သူပါ။ လုပ်စရာရှိတာလုပ်ပြီး အဆင်ပြေသည့် ဘဝ တစ်ခုမှာ အသားတကျနေနေတာကလွဲရင် ပျော်စရာဆိုတာမျိုး တွေတွေထူးထူးမရှိလှတာတော့ အမှန်ပင်။

လူ့အထက်လွှာမှာ သက်သောင့်သက်သာလေး နေရတာကိုတော့ သဘောအကျသားပင် ...။ ဂုဏ်ရှိရှိ ထည် ထည်ဝါဝါ သွားလာလှုပ်ရှားနေရလေမယ့် ပျိုလေးလိုမျိုး ဟက်

ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောပျော်ရွှင်သည့် အမူအရာလေးတွေ ငွေ့မှာ မရှိတော့တာလည်း အမှန်ပင် ...။

ဒန်းကလေးကို ခြေနှင့်ထောက်ထောက်လွှဲရင်း ဂျစ် တစ်တစ်ပုံစံလေးနှင့် ငွေ့အနားမှာထိုင်နေသော ပျိုလေးကို ငွေ့က ချစ်စနိုးစိတ်လေးဖြင့် ကြည့်မိပါသည်။

ပျိုလေးပုံစံလေးက ဘယ်လိုပဲနေနေ ချစ်စရာ ကောင်းလှသည်။ ဂျစ်တစ်တစ်ပဲနေနေ၊ ကလေးကြီးလို ပေါ တောတောပဲ နေနေ၊ ရယ်မောပျော်ရွှင်လို့ပဲနေနေ ငယ်နုသူ ကလေးမို့ အပြစ်ကင်းသည့်ပုံစံလေး ပေါ်နေသည်။ အပူအပင် တွေ၊ လောဘ ခေါသ မောဟတွေ၊ စိတ်ညစ်ညူးစရာ အတိတ် တွေကို သယ်ဆောင်မထားသော အရွယ်မို့ စိတ်နှလုံး မြူးတူး ပေါ့ပါး လွတ်လပ်နေတာ ဖြစ်မည်။

ရှေ့ဆံပင်လေးတွေက နဖူးပေါ်မှာ ခပ်အုပ်အုပ်၊ နောက်က ဆံပင်ထူထူ ပခုံးသာသာလေးကို ခေါင်းစည်းကြိုး ကွင်းကလေးဖြင့် ဖြစ်သလို မမိတမိ စုစည်းထားတာမို့ မိတာက မိ၊ မမိတဲ့ ဆံပင်တွေက ဟိုတစ်စ ခီတစ်စ လွတ်ထွက် ပြုတ် ကျနေသော ပုံစံလေးကိုက သေချာအလှပြင်ထားတာထက် ပိုပြီး ကြည့်ကောင်းနေတော့တာပင်။

ငွေ့ကသာ ကိုယ့်တူမချောကလေးရဲ့ လှကွက်ကို

မြင်မိပေမယ့် ပျိုလေးကတော့ သူ့အလှကို သူသတိထားမိပုံ
လည်း မရ။ တသသလည်း လုပ်မနေ ...။ အရပ်မြင့်မြင့်
ကိုယ်လုံး သွယ်သွယ်လှလှကလေးကို ဂျင်းဂျာကင်ပွပွတွေ၊
ဘောင်းဘီရှည်ပွပွတွေဖြင့် ဖုံးကွယ်ကာ ပေါ့ပါးလွတ်လပ် နောင်
ချိစွာ နေတတ်မြဲပင် ...။

မေမေကတော့ ပျိုလေး ဘယ်လိုနေနေ ပျိုလေး
အပေါ် သံသယတွေကြီးကာ စိတ်မချနိုင် ...။ တောမှာထားရင်
တောသားနဲ့တွေ့မယ်လို့ပဲ အစွဲကြီးစွဲနေကာ ပျိုလေးကို မန္တလေး
ခေါ်ဖို့သာ ဆန္ဒပြင်းပြနေသည်။ သူ့စကားကို နားမထောင်ခဲ့တဲ့
ပျိုလေးတို့ မေမေ မမရွှေဟာ နိမ့်နိမ့်ကျကျ နေနေရသည်ဟုပဲ
အထင်တွေမှားနေသည်။

တကယ်တော့ မမတို့နေနေတဲ့ နို့စားနွားမွေးမြူ
ရေးခြံဟာ တောခေါင်ခေါင်ထဲမှာ မဟုတ်ပါ။ ပြင်ဦးလွင်မြို့
အထွက်ကလေးက မန္တလေး ပြင်ဦးလွင် လာရှိုးလမ်းမကြီးဘေး
မှာပင် ...။ လမ်းမကြီးဟာ ဖြူးလို ဖြောင့်လို့ပင်။ လမ်းဘေးနား
ကနေ ဆင်းသွားပြီး ကုန်းမြင့်လေးကိုဆင်းလိုက်တာနှင့် မြေနှိမ့်
ပိုင်းထဲက မမတို့ရဲ့ နွားမွေးမြူရေးခြံကြီးကို ထင်းခနဲ မြင်လိုက်
ရတော့တာပင်။

နို့စားနွား အကောင်ရေ ၈၀ ဆိုတာ နည်းတဲ့ပိုင်

ပုညသင်စာအုပ်တိုက်

ဆိုင်မှုမဟုတ် ...။ အစာစပ်တဲ့နေရာ၊ နို့ညှစ်တဲ့နေရာ၊ နို့ဆီ
ချက်တဲ့နေရာ စသဖြင့် သူ့နေရာနဲ့သူ စနစ်တကျ၊ အလုပ်သမား
တွေလည်း စနစ်တကျ၊ ခြံကကျယ်တာမို့ မြေပိုတွေမှာ နွားစာ
မြက်တွေ စိုက်ထားသည်။ အနီးအနား မြိုင်ကြီးရွာဘက်က
ကောက်ရိုးတွေကို နွားစာထဲထည့်ပို့ ထော်လာရှိနှင့် အပြည့်
အမောက် သယ်၍ ဝယ်ယူစုဆောင်းထားသည်။

နွားမွေးမြူရေးခြံရဲ့ တစ်ဖက်ခြမ်းမှာ စတော်ဘယ်
ရိခင်းတွေရှိပြီး ထိုစတော်ဘယ်ရိခင်းတွေရဲ့ အဆုံးမှာတော့ မမတို့
မိသားစုနေထိုင်သော တိုက်ပုပုလေး ရှိပါသည်။ အိမ်ကလေးက
မီးခိုးခေါင်းတိုင်လေးတွေနှင့် ချစ်စဖွယ်ပုံဆန်းဆန်းလေး။ စိမ်း
ညိုညို တောင်တန်းတွေကို နောက်ခံထားကာ စတော်ဘယ်ရိ
ခင်း စိမ်းစိမ်းတွေနှင့် ရောင်စုံပန်းခင်းတွေအလယ်က ထိုအိမ်
ကလေးကို မြင်ရတာ ပန်းချီကားချပ်ထဲက အိမ်ကလေးနှင့်
တောင် တူနေသည်။

မမတို့အိမ်မှာ ပုန်းနှင့်၊ ဂြိုဟ်တုစလောင်းနှင့် ...။
ပရိဘောဂအသုံးအဆောင်တွေကလည်း ခေတ်မီမိပင် ...။ အဲဒီ
နေရာကလေးကို ခဏတစ်ဖြုတ်သာရောက်ဖူးတဲ့ ငွေတောင်မှ
နေချင်စိတ်ပေါက်မိသေးတယ်ဆိုရင် မွေးကတည်းက နေလာခဲ့တဲ့
ပျိုလေးက မခွဲနိုင်မခွာရက် ဖြစ်ရတယ်ဆိုတာ အဆန်းတော့
လည်း မဟုတ်လှပါ။

ပုညသင်စာအုပ်တိုက်

ငွေကတော့ ငွေတူမလေးကို ဘယ်မှာပဲနေနေ စိတ်ချသည်။ ငွေက ပျိုလေးနှင့် ရင်းနှီးနှီးကပ်စွာနေတတ်သူမို့ ပျိုလေးရဲ့ စိတ်သဘောကို နားလည်သည်။ ပျိုလေးဟာ ကလေးဆန်ပေမယ့် တစ်ဖက်သားအပေါ် စာနာနားလည်တတ်သည်။ ဖေးမကူညီတတ်သည်။ မိဘအပေါ် သိတတ်ပြီး မိဘ လက်ငုပ်လက်ရင်းကို ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးချင်သည်။ သဘာဝတရားကြီးကို ချစ်မြတ်နိုးပြီး ပကာသနတွေကို မမက်မောတဲ့ စိတ်နှလုံးဖြူပြောင်တဲ့ ပျိုလေးဟာ မှိုက်မဲတဲ့ မိန်းကလေးမဟုတ်နိုင်တာတော့ သေချာသည်။

“ဟင် ... တိလေး တိလေးရော ပျော်ရဲ့လားလို့ ...”

ပျိုလေးက ထပ်မေးတာမို့ ငွေက ပြုံးလိုက်မိရင်း “တိလေးတို့အရွယ်မှာ ပျော်ဖို့ မပျော်ဖို့ဆိုတာ သိပ်အရေးကြီးတော့ဘူး ပျိုလေးရဲ့ အပူအပင်မရှိ အဆင်ပြေပြေနေနိုင်ရင် လုံလောက်ပြီလေ”

“ဟင် ... တိလေးကလည်း တိလေးအရွယ်က သိပ်မှမကြီးသေးတာ၊ ခုမှ ၃၅ ရယ် ... ဒီအရွယ်မှာ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ပေါ့ပေါ့ပါးပါးနေနေတဲ့သူတွေမှ အများကြီးပါ။ ပျိုလေး သိပါတယ်၊ တိလေးက ဘွားဘွားကြီးနဲ့အတူနေနေရလို့ မပေါ့ပါး မပျော်ရွှင်နိုင်တာ မဟုတ်လား။

ပျိုလေးကတော့ တိလေးလို မနေနိုင်ပေါင်၊ ဘွားဘွားကြီးက ကြောက်စရာကြီး”

“ဟဲ့ ... ကိုယ့်အဘွားကို ဒီလိုပြောရသလား”

“အဟဲ့ ... ကြောက်ပေမယ့် ကိုယ့်အဘွားဆိုတော့ ပျိုလေးချစ်ပါတယ်”

“ဟွန်း ... အပြောကလေးကတော့နော် ...”

တိလေးက ပျိုလေးပုံစံလေးကို ချစ်စနိုးစိတ်ဖြင့် မျက်စောင်းထိုးရင်း ...

“ဘွားကိုချစ်တယ်ဆိုတော့ အဘွားနဲ့အတူနေဖို့ လိုက်ခဲ့မယ်မဟုတ်လား”

“ဟင် ... လိုက်ပါဘူး”

“ညည်းကိုပါအောင်မခေါ်နိုင်ရင် ညည်းအဘွားက ကျုပ်ကိုသတ်မှာ၊ ကျုပ်ကို နည်းနည်းလေးမှ မသနားဘူးလား”

“တိလေးကိုလည်း သနားတယ်၊ ပျိုလေးကိုယ် ပျိုလေးလည်း သနားတယ်”

ပျိုလေးအပြောကြောင့် တိလေးက ပျိုလေးကို မျက်စောင်းရွယ်ပြန်တာမို့ ပျိုလေးက ပြုံးစိစိလေး လုပ်နေမိသည်။

တိလေးကို သနားပေမယ့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း

သနားရသေးသည်လေ။ နေ့တိုင်း မေမေ့ အသံ ချိုအေးညက်
ကလေးကို ကြားနေကျမို့ ဘွားဘွားကြီးရဲ့ ဩဇာသံမာမာထန်
ထန်တွေကို ကြားရတာ နားဝမှာလည်း အသားမကျနိုင်ပါ။

“တိလေးရော ... ပျိုလေးကို မသနားဘူးလားဟင် ...”

ပျိုလေးက မေးခွန်းပြန်ထုတ်လိုက်တာမို့ တိလေး
က နှုတ်ခမ်းလေးကို မဲပစ်လိုက်ရင်း ...

“မသနားပါဘူး၊ ညည်းပုံစံက နည်းနည်းလေးမှ သနား
စရာ မကောင်းဘူး”

“အခု သနားစရာ မကောင်းသေးလေမယ့် မန္တလေးရောက်
ရင်တော့ သနားစရာကောင်းသွားတော့မှာ၊ တိလေး သမီး
ကိုချစ်ရင် သနားစရာကောင်းတဲ့ အဖြစ်မျိုး မရောက်
အောင် ကယ်တင်သင့်တယ်”

“ကျုပ်က ဘယ်လိုကယ်တင်ရမှာလဲ”

“မခက်ပါဘူး၊ တိလေး ဘွားဘွားကြီးသိမ်းထားတဲ့
ပျိုလေးရဲ့ ဆိုင်ကယ်သော့ကလေးကို တိတ်တိတ်လေး
ပြန်ယူပေးဖို့ပဲ”

“ကြည့်စမ်း ... ညည်းက ကျုပ်ကို သူခိုးသေမော့ညှိတယ်
ပေါ့လေ”

“ဟဲဟဲ ... အဲလိုသဘောတော့ မဟုတ်ရပေါင် ...”

တိလေးက အကြပ်ရိုက်သွားသလို မျက်မှောင်
ကြုတ်ကြုတ်လေးလုပ်ပြီး ငြိမ်သွားသည်။ ကြည့် ... တိလေး
တွေ့စေနေပြီ။ ခုနေတုန်း ပိပြောမှ ... ။

“တိလေး ... ယူပေးမယ်မဟုတ်လားဟင်”

“မယူပေးပါဘူး”

“ယူပေးပါ တိလေးရယ် ... နော်၊ တိလေး ... နော်”

“အို ... မယူပေးပါဘူး”

“ပါးစပ်ကသာ မယူပေးဘူးပြောပေမယ့် တိလေး ပျိုလေး
ကို အလိုလိုက်ချင်နေတာ ပျိုလေး သိပါတယ်”

“ငါယူပေးလိုက်ရင် ညည်းက ဆိုင်ကယ်နဲ့ တချိုးတည်း
လစ်သွားတော့မှာ မဟုတ်လား၊ အဲဒါဆို ငါပဲ အဆူအယူ
ခံပြီး ကျန်ခဲ့ရမှာ ...”

“ဆူလည်း ခဏပေါ့ တိလေးရဲ့၊ ဘွားဘွားကြီးက အမြဲ
တော့ မဆူနိုင်ပါဘူး၊ တိလေး ပျိုလေးကိုမချစ်ဘူးလား
ပြော ...”

“ချစ်တော့ ချစ်ပါတယ်ဟယ် ...”

“ချစ်တယ်ဆိုပြီး ပျိုလေးကို ဒီလောက်လေးတောင် လုပ်
မပေးချင်ဘူးလား၊ တိလေး လုပ်မပေးလည်း ပျိုလေးက
ကိုယ့်ဘာသာ ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ ပြန်မှာပဲ”

“ပျိုလေး ... နင်နော် ငါ့ကို အကြပ်မကိုင်နဲ့”

“အကြပ်မကိုင်ပါဘူး၊ တိလေး မသိအောင် မလုပ်ချင်လို့ ပျိုလေးရဲ့အကြံကို ပြောပြထားတာ၊ တိလေး သော့ယူ ပေးရင် နောက်တစ်နေ့ တိလေး ပြင်ဦးလွင်လာရင် ပျိုလေးက ဒီအိမ်ကြီးမှာ တိလေးနဲ့အတူ လာနေပေးဦး မှာ၊ ယူမပေးရင်တော့ အဟမ်း ... သမီးလည်း နွားခြံ ကိစ္စတွေနဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေမှာဆိုတော့ မလာဖြစ်ဖို့ပဲ များ ပါတယ် ...”

“ကြည့်စမ်း ... ကြည့်စမ်း ... နင် ... အခု ငါ့ကို အခက် တွေ့အောင် လုပ်နေတာပေါ့လေ ဟုတ်လား ... မိပျိုလေး”

ပျိုလေးက ပြုံးစိစိလေး ငြိမ်နေလိုက်သည်။ ဒီ လောက်ဆို တိလေးအသည်းတွေ အရည်ပျော်တော့မှာ ပျိုလေး သိပါသည်။

တိလေးက စဉ်းစားသလို ခဏငြိမ်နေလိုက်ပြီးမှ သက်ပြင်းကြီးချလိုက်ရင်း ...

“အေးပါဟယ် ... ငါ သော့ယူပေးပါ့မယ်၊ ဒါပေမယ့် ခုချက်ချင်းကြီးတော့ မပြန်ရဘူးနော်၊ မနက်ကျမှ တို့ကား မထွက်ခင် ကြည့်ကျက်ပြီး အသာလေး လစ်ထွက်သွား”
“ဟုတ်ကဲ့ပါ တိလေးရဲ့၊ ပျိုလေးကလည်း ခုချက်ချင်း

ကြီး မပြန်ချင်ပါဘူး၊ ဒီတစ်ည တိလေးနဲ့ အတူတူဖက် အိပ်ရဦးမှာ၊ စကားတွေ အများကြီး ပြောရဦးမှာ”

“ညည်း အဲ့ဒီလို ချွဲချွဲပြီး ငါ့ကိုစည်းရုံးနေတာ မဟုတ် လား”

“ဟဲဟဲ ... စည်းရုံးချင်လို့ ချွဲတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ချစ်လို့ ချွဲတာပါ”

“အပြောကတော့ ဟွန်း ...”

“တိလေးက ချစ်စရာကြီး”

“ဟယ် ... ဖယ်စမ်းပါ၊ ဒီကောင်မလေး”

ပျိုလေးက တိလေးကို တအားဖက်ပြီး နမ်းလိုက် တာမို့ တိလေးက မနေတတ်သလို သူ့ခန္ဓာကိုယ်လေးကို တွန့် လိမ်ကာ ပျိုလေးကို တွန်းထုတ်လိုက်ပါသည်။

အဲ့ဒီ တိလေးရဲ့အမူအရာလေးတွေကလည်း တစ်ခါ တစ်ခါ ချစ်စရာကောင်းလှပါသည်။ အသက်က ၃၅ ဆိုပေမယ့် တိလေးပုံစံက ၂၈ လောက် ထင်ရအောင် နုပျိုအရွယ်တင်သည်။ အသားညိုဖိုဖို မျက်ခုံးထူထူ၊ မေးရိုးသွယ်သွယ်၊ မျက်နှာလေးက သိပ်မလန်းပေမယ့် နန်းဆန်သလိုလို တည်ကြည်ငြိမ်သက် သည်။ အရပ်က ပျိုလေးလောက် မမြင့်။ ခန္ဓာကိုယ်ကတော့ ပြည့်ပြည့်တင်းတင်းလေး ... ။ တိလေးဟာ အမြဲလို ဘွားဘွား

ကြီးနောက်က လိုက်ပါရသူ လုပ်ငန်းရှင်တစ်ယောက်မို့ ဘွားဘွား
 ကြီး ဝတ်စေချင်သည့်အတိုင်း ပိုးပြောင်ဝမ်းဆက်ကလေးတွေကို
 ဗမာဆန်ဆန် ချုပ်ဝတ်ရသည်။ ပိုးပြောင် ရင်ဖုံးလက်တို ခါးတို
 တို့နှင့် ပိုးပြောင်လှေချည်ကိုသာ ဝတ်ရသည်။ ဘွားဘွားကြီးလိုပဲ
 ကတ္တီပါ ပိန်းတန်းဖိနပ် စီးရသည်။ ဘွားဘွားကြီး ဆင်သော
 စိန်တွေကို ညွှတ်နေအောင် ဝတ်ရသည်။ ဆံပင်ရှည်ရှည်ကို
 တစ်ပတ်လျှိုဆံထုံးလေး အမြဲထုံးထားရသည်။ ပြင်ဦးလွင်ကို
 အဝမ်းဖြေလာသည့်အချိန်လောက်သာ တီလေး ဆံပင် ဖြန့်ချ
 ထားတာ တွေ့ဖူးသည်။ ပြင်ဦးလွင်မှာတော့ စတိုင်ပဲနံ ထူထူ
 လေးတွေ၊ ကုတ်အင်္ကျီ ရှည်ရှည်လေးတွေ ဝတ်တတ်တာမို့
 တီလေးပုံစံက မန္တလေးမှာနေတာထက် ပိုပြီး နုပျိုနေတတ်သည်။

“တီလေး ... ညကျရင် တီလေးနဲ့အတူလာအိပ်မယ်နော်”

“အေးပါ ... အေးပါ၊ ငါတော့ ဒီည မလွယ်ကျောပဲ၊
 ညည်းလေးက အအိပ်ကြမ်းသလား မမေးနဲ့၊ တစ်ညလုံး
 ငါ့ကို ခြေပစ်တင်ပြီး အိပ်တော့မှာ ...”

“ဒါဆို ... လာမအိပ်တော့ဘူးလေ ...”

“လာအိပ်တော်မူပါ ...၊ ဟွန်း ...”

တီလေးက ပျိုလေးကို မျက်စောင်းထိုးပြီး ထရပ်
 လိုက်ရင်း ...

“ကဲ ... ဆော့ခိုးဖို့ သွားချောင်းလိုက်ဦးမယ်”

“ခွီ ...”

* * *

အဲဒီညက တီလေး အိပ်ရာပေါ်မှာ ပျိုလေးက တီလေးကို ခွခေါင်းအုံးလိုသဘောထားကာ ခြေခွတင်ရင်း စကားတွေ အများကြီးပြောဖြစ်ကြပါသည်။ ဖွင့်ထားသော အိပ်ရာခေါင်းရင်း ပြတင်းပေါက်မှ လရောင်က ခုတင်ပေါ်ကို ပျူပျူလေးလဲလင်းနေစေသည်။

“မိပျိုရယ် ... နင့်မလည်း ငါ့အိပ်ရာပေါ်ရောက်ကတည်းက ငါ့ကို ခွခေါင်းအုံးအမှတ်နဲ့ ခြေတော်တင်တော့တာပဲ၊ ငါလေးလှပြီဟဲ့ ... ခဏဖယ်ပေးဦး”

တီလေးပြောတော့ ပျိုလေးက ခြေထောက်ကို ဖယ်ပေးပြီး လက်ကတော့ တီလေးကို ဖက်ထားသည်။ တီလေးကို ဖက်ရတာ နွေးထွေးပြီး အားရှိသည်။

“တီလေး ... ပျိုလေးတော့ လွမ်းနေမှာ”

“အပိုတွေ ...”

“တကယ်ပြောတာပါ၊ မန္တလေးကို လိုက်မနေချင်ပေမယ့် တီလေးနဲ့တော့ အတူနေချင်ပါတယ်၊ ညည ခုလို တီလေးကိုဖက်ပြီး အိပ်ရတာကို ပျိုလေး သဘောကျတယ်၊ တီလေးနဲ့လည်း စကားတွေ အများကြီးပြောချင်တယ်၊ နောက်တစ်ခါ ပြင်ဦးလွင်လာရင် ပျိုလေးတို့ခြံကို လာလည်နော်”

“အေးပါ ပျိုလေးရယ် ...၊ တီလေးလည်း ပျိုလေးကို ချစ်ပါတယ်၊ ပြီးတော့ ပျိုလေးတို့ ခြံကြီးကိုလည်း သဘောကျပါတယ်၊ ခဏခဏလာချင်ပေမယ့် မေမေ အရိပ်အကဲကိုလည်း ကြည့်ရသေးတယ်လေ၊ မမရွှေကိုလည်း ပြောလိုက်ဦး၊ တီလေးက သတိရပါတယ်လို့၊ လိုတာရှိရင် ဖုန်းဆက်ပြီးမှာလို့၊ ပြောသာပြောရတယ်၊ ဘာမှလိုမယ် တော့ မထင်ပါဘူး၊ လိုလည်း ညည်းအမေက မှာမယ်မထင်ပါဘူး၊ ညည်းအမေက အမေတူ မာနကြီး”

“မေက တီလေးကို ချစ်ပါတယ်၊ ဘွားဘွားကြီးက မေမေ ပြင်ဦးလွင်အိမ်လာတာ မကြိုက်လို့သာ တီလေးကို လာ

မတွေ့နိုင်တာပါ။ အဲဒီ ဘွားဘွားကြီးကလည်း မေ့လျော့သွား
တဲ့ ပျိုလေးကိုကျတော့ ခေါ်ထားချင်ပြီး မေ့ကိုကျတော့
မကြည်ဘူး ... ”

“မေမေက မမရွှေ့ကို ချစ်တော့ချစ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်
သူ့ကို ခြေစုန်ကန်သွားရက်တယ်ဆိုပြီး ခုထိ နာကြည်း
နေတော့ မကြည်ဘူးပေါ့၊ ညည်းဘွားဘွားကြီး စိတ်ကြီး
တာလည်း သိတဲ့အတိုင်းပဲလေ”

ပျိုလေးက တီလေးပြောနေတာကို ငြိမ်နားထောင်
ရင်း မေ့အကြောင်းကို တွေးမိနေသည်။ အရမ်းချမ်းသာသော
သူဌေးသမီးဘဝကို စွန့်ပြီး ဖေ့နောက်ကို လိုက်လာရတယ်ဆို
တာ မေ့ကိုသိပ်ချစ်လို့ပဲနေမှာ။ အချစ်ဆိုတာ အဲဒီလောက်တောင်
ပဲ သတ္တိခွန်အားတွေ ပေးနိုင်သလား ... ။ ချစ်သူတွေကို နောင်
ကြီးမြဲဆောင် ဘယ်လိုအရာတွေက စွမ်းဆောင်ပေးနိုင်သလဲ ... ။
တစ်မိန်းယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ချစ်တယ်ဆိုတာ ဘယ်လို
မျိုးလဲ ... ။

“တီလေး ... ”

“အင်ဟင် ... ”

“လူတစ်ယောက်ကို ချစ်တယ်ဆိုရင် ကိုယ့်ဘက်က ဘာ
တွေ လုပ်ပေးသင့်သလဲဟင်”

တီလေးက ခဏငြိမ်သက်နေပြီးမှ ...

“ယုံကြည်ပေးသင့်တာပေါ့ ပျိုလေးရယ် ... ”

“တီလေးရော ဟိုးအရင်က တီလေးရဲ့ချစ်သူကို ယုံကြည်
မှုတွေ ပေးခဲ့ရဲ့လားဟင် ... ”

တီလေးက မပြောပါ ... ။

သက်ပြင်းချသံသဲ့သဲ့ကိုသာ ကြားမိလိုက်ပါသည်။

ဘွားဘွားကြီးက သူ့ပစ္စည်းတွေကို စစ်ဆေးခေးကပ်နေဆဲမှာ ... ပျိုလေးက အထုပ်အပိုးတွေကို မခိုင်မနင်းသယ်ပိုးကာ နောက်ဖေးပေါက်သို့ ခြေဖွနင်း၍ လျှောက်သွားနေပါသည်။

တိလေးက ပျိုလေးကို အချက်ပြလိုက်ပြီးတာနှင့် ဘွားဘွားကြီးကို အာရုံလွှဲလိုက်သည်။

“မေမေရေ... မေမေ လက်ဝတ်ရတနာတွေ ဘယ်မှာလဲ၊ မှန်တင်ခုံထဲမှာလား...”

“ဪ... အေး... ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါတွေလည်း သေချာစစ်ရဦးမယ်၊ လက်ကောက်တစ်ရံ မဝတ်ဘဲ ချွတ်ထားတာ ရှိတယ်”

ဘွားဘွားကြီးက အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားတာမို့ တိလေးကပါ လိုက်ဝင်သွားရင်း ပျိုလေးကို မသိမသာ တုတ်တုတ်လုပ်ပြသွားသည်။

ပျိုလေးမှာတော့ အဝတ်အစားထုပ်ကြီးက တစ်ဖက်၊ ညည ဖက်အိပ်ဖို့ ယူလာသည့် ဝက်ဝံရုပ်ကြီးက တစ်ဖက်၊ မခိုင်မနင်းတွေဖြစ်ကာ ဆိုင်ကယ်ရပ်ထားသော နေရာဆီ ခပ်သုတ်သုတ်လေး ပြေးသွားလိုက်ရသည်။

ဆိုင်ကယ်နောက်မှာ အထုပ်အပိုးတွေကို ဖြစ်သလို

* * *

“ငွေရေ... ပစ္စည်းတွေကို သေချာစစ်နော်၊ မေ့မကျန်စေနဲ့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ...”

“ဟဲ့... ဟိုအထုပ်က ဘာထုပ်ကြီးလဲ”

“ဆွယ်တာတွေပါ မေမေ”

“မန္တလေးမှာ ပူရတဲ့အထဲ ဒီဆွယ်တာတွေကို ဘာလို့ ဒီလောက်ဝယ်ရတာလဲ”

“ဆောင်းတွင်းကျ စက်ရုံက အလုပ်သမားတွေ ဝတ်ရအောင် ဝယ်သွားတာပါ မေမေ”

“ကဲ... ကဲ... ကောင်မလေးတွေ ကားနောက်ခန်းထဲကို ပစ္စည်းတွေသေချာစစ်ထည့်နော်၊ စတော်ဘယ်ရီခြင်းတွေက လက်ဆောင်ပေးရမှာ၊ မပီစေနဲ့... သေချာဂရုစိုက်”

အမြန်ချည်နှောင်၍ တင်လိုက်ပြီး ဆိုင်ကယ်ကို အသံမမြည်
အောင် ခြံပြင်ထိ တွန်းထုတ်လာသည်။

အလာတုန်းကတော့ ဘွားဘွားကြီးက သူ့ဆိုက်
ဂနက်ကြီးဖြင့် အခေါ်လွှတ်လိုက်တာမို့ ရှိရှိသမျှ အသုံးအဆောင်
ပစ္စည်းတွေကို စုပြုပစ်ဝင်ပြီး လိုက်လာခဲ့တာ ...။ အပြန်ကျ
တော့ ဆိုင်ကယ်ကလေးနှင့်မို့ အထုပ်အပိုးတွေက တနင့်တပိုး
ဖြစ်နေပါသည်။

ပျိုလေးသည် ခြံပြင်ရောက်တာနှင့် ဆိုင်ကယ်ကို
စက်နှိုးကာ မောင်းထွက်လာသည်။

အထုပ်အပိုးတွေကို ဖြစ်သလို သိတွဲချည်နှောင်လာ
တာမို့ ပျိုလေးဆိုင်ကယ်ကို လူတိုင်းက သတိထားကြည့်ပြီး
ပြုံးစိစိတွေ ဖြစ်သွားကြသည်။

ပျိုလေးကတော့ လူတကာ လှောင်ရယ်ကြတောင်
မမူတော့ပါ။

မကြာခင် ... ပျိုလေးတို့ခြံကြီးကို ရောက်တော့မှာ။

ပျိုလေး ပျော်လိုက်တာ ...။

ပြင်ဦးလွင်-လားရှိုးလမ်းပေါ်မှာ ပျိုလေးရဲ့ စူပါ
ကတ် ဆိုင်ကယ်လေးက နှေးတုံ့နှေးတုံ့ ပြေးလွှားနေသည်။
လေးလံလှသော ဆိုင်ကယ်ကို ထိန်းမောင်းနေရသည့် ပျိုလေး
မှာ ဆွေးတွေတောင် ပြန်လာရသော်လည်း ပျိုလေး မျက်နှာက
ပြုံးရွှင်နေသည်။ မကြာခင် အိမ်ပြန်ရောက်တော့မှာမို့လို့လေ။

လောလောဆယ်မှာတော့ ပျိုလေးရဲ့ ဆိုင်ကယ်က
လူရယ်စရာကြီးဖြစ်နေတာမို့ ဖြတ်သွားဖြတ်လာ ဆိုင်ကယ်တွေ
က လှည့်ကြည့်ပြီး ပြုံးပြုံးသွားကြသည်။ ပျိုလေးက အိမ်ပြန်
ရောက်တော့မှာမို့လို့ ပြုံးသည်။ သူတို့က ပျိုလေးကိုကြည့်ပြီး
ပြုံးသည်။

ပျိုလေးရဲ့ ဆိုင်ကယ်နောက် ကယ်ရီယာပေါ်မှာ

အဝတ်အစားအိတ်ကြီးတစ်လုံးနှင့် ဆွဲခြင်းတောင်းကြီးတစ်လုံးကို ဆင့်ပြီးတင်ကာ ကြိုးဖြင့်ဖြစ်သလိုချည်နှောင်ထားသည်။ ရှေ့ဘက်မှာတော့ ပျိုလေး ဖက်ဖက်အိပ်နေသည့် ဝက်ဝံရုပ်ကြီးတစ်ရုပ်နှင့် ခွေးရုပ်ကြီးတစ်ရုပ်ကို အထက်အောက်ဆင့်ပြီး ဖိသိပ်ထိုးကျိတ်ကာ သယ်လာရတာမို့ လူက ပစ္စည်းတွေကြားမှာ ညပ်နေသည်။

ပျိုလေးဆိုင်ကယ်က လမ်းပေါ်မှာ ကိုးရိုးကားယားပုံစံဖြင့် ခပ်နှေးနှေး ပြေးလွှားနေဆဲမှာပဲ ...

“ဘုတ် ... ဘုတ် ...”

“ဂလုတ် ... ဂွပ် ...”

“ကလောင် ... ကလောင် ...”

“ခွပ် ... ကလောက် ... ကလောက် ...”

ဟူသော အသံစုံကို တစ်ဆက်တည်းကြားရကာ ဆိုင်ကယ်နောက်ကအထုပ်အပိုးတွေဟာ လမ်းမပေါ်သို့ ပြုတ်ကျပြန်ကျသွားရပါတော့သည်။

“အမလေး ... ကုန်ပါပြီ ... ကုန်ပါပြီ”

ပျိုလေးသည် ဆိုင်ကယ်ကို ရပ်လိုက်ပြီး နောက်ဘက်သို့ ပြေးသွားကာ ပြန်ကျနေသော ပစ္စည်းတွေကို ပြေးကောက်လိုက်သည်။

အဝတ်အစားထုပ်က ဇစ်ပိတ်ထားတာမို့ ဘာမှ ထွက်ကျမလာပေမယ့် ဆွဲခြင်းတောင်းထဲမှာ ထည့်လာသည့် ပျိုလေးရဲ့ ကာတွန်းစာအုပ်များ ... ၊ ပလတ်စတစ်ရေဘူးလှလှလေး၊ ရေခွက်ကလေးနှင့် ဘီးကုပ်ကလေးများ၊ စာရေးကိရိယာတိုလီမိုလီများဟာ ဟိုတစ်စ ခီတစ်စ လိမ့်ကျလွင့်ထွက်ပြန်ကျကုန်သည်။

ထိုပစ္စည်းတွေကို ကုန်အောင်ကောက်လိုမှ မပြီးသေးခင် ဖြစ်သလို ကမန်းကတန်းရပ်ထားခဲ့သော ဆိုင်ကယ်က ဖြုန်းခနဲ လဲသွားကာ အရပ်တွေလည်း ပြုတ်ကျကုန်သည်။

“ဟယ် ... ဖြစ်ပြန်ပြီ နောက်တစ်မျိုး၊ အိမ်မြန်မြန်ပြန်ရောက်ချင်ပါတယ်ဆိုမှ၊ အလျင်လိုရင် အနှေးကဖြစ်ပြီ”

ပျိုလေးက တစ်ယောက်တည်း ရေရွတ်ညည်းညူရင်း ဆိုင်ကယ်ဆီ အမြန်ပြန်ပြေးကာ ဆိုင်ကယ်ကို ပြန်ထူဖို့ ကြိုးစားလိုက်သည်။ သို့သော် ဆိုင်ကယ်က လေးလှတာမို့ မထူနိုင်ဘဲ အီးအဲအသံထွက်ကာနေဆဲ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ လာနေသော ဆိုင်ကယ်တစ်စီးက ပစ္စည်းတွေ ပြန်ကျနေသော နေရာအနီးမှာ ရပ်သွားကာ လူတစ်ယောက်ဆင်းလာပြီး ပစ္စည်းတွေကို တကုန်းကုန်းနှင့် လိုက်ကောက်နေသည်။ ပျိုလေးသည် ထူလို့မနိုင်သော ဆိုင်ကယ်ကို ထားပစ်ခဲ့ပြီး နောက်သို့ ပြန်ပြေးလာကာ ...

သူက ပျံလေး၏ ဆိုင်ကယ်ကို ခပ်သာသာလေး
ဆွဲထူကာ ဒေါက်ထောက်ပေးလိုက်ရင်း ...

ပြီးတော့ ... သူ့မျက်နှာထားက တည်ငြိမ်ပြီး
ကြည်လင်အေးချမ်းသည်။ မျက်နှာပေါ်က ပါးဖြိုင်းမွှေးစိမ်းစိမ်း
တွေက တစ်မျိုးကြည်ကောင်းနေသည်။ လှုပ်ရှားပြုမူပုံက လူကြီး
ဆန်သည်။ ပျိုလေးကသာ သူ့ကို စူးစူးစမ်းစမ်း ကြည့်ရင်း
ရှိန်သလိုလိုဖြစ်သွားမိပေမယ့် သူကတော့ မသိနားမလည်သည်
ကလေးတစ်ယောက်ကို အရိုးသားဆုံး ကူညီပုံမျိုးနှင့် ...။

“ကဲ ... ဒီလောက်ဆို စိတ်ချရပြီ၊ ချာတိတ် အရပ်တွေကို
လည်း ရှေ့မှာသေချာထိန်းပြီး ချည်ပေးထားတယ်၊ အိုကေ
နော် ... ချာတိတ်”

သူက လက်မတစ်ချောင်း ထောင်ပြလိုက်ပြီး သူ့
ဆိုင်ကယ်ရပ်ထားသည့်ဘက်သို့ လျှောက်သွားလိုက်သည်။
ပျိုလေးသည် သူ့နောက်ကျောကို ရပ်ကြည့်ကျန်ခဲ့ရင်းက မျက်နှာ
လေး စူပုပ်ပုပ်ဖြစ်လာကာ ...

“ဗျို ... ဒီမှာ ဦးလေးကြီး”

ဟု လှမ်းအော်ခေါ်လိုက်သည်။ သူက ပျိုလေး
ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လာရင်း ...

“ဘာလဲ ချာတိတ် ...”

“ဦးလေးကြီးက လူကို ကလေးပဲဆိုပြီး စကားတောင်
သေချာပြောမသွားတာလား”

“ဟောဗျာ ... ပြောပါတယ် ချာတိတ်ရ ...”

“ဦးလေးကြီးဘာသာ ပြောသွားတာလေ၊ ပျိုလေး ပြန်
ပြောချင်တာကို စောင့်နားထောင်သွားတာမှ မဟုတ်တာ”

“ဟေ ... ချာတိတ်က ဘာပြောချင်တာလဲ၊ ပြောလေ”

ပျိုလေးက ‘အဟမ်း’ဟု အသံထွက်ကာ လည်
ချောင်းရှင်းလိုက်ပြီးမှ ...

“ခိုလို ကူညီတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဦးလေး
မကူညီရင် ပျိုလေး ဆိုင်ကယ်ကို ပြန်ထူနိုင်မှာမဟုတ်
ဘူး၊ ပစ္စည်းတွေလည်း မြန်မြန် ပြန်ကောက်နိုင်မှာမဟုတ်
ဘူး၊ ပျိုလေး နာမည် ဆင်းရောင်ပျိုပါ၊ နောက်လည်း
လမ်းမှာတွေ့ရင် ခေါ်နိုင်ပါတယ်၊ ဦးလေးနာမည်ကရော
ဘယ်လိုခေါ်ပါသလဲ၊ ပျိုလေးကို ကူညီခဲ့တဲ့သူမို့လို့
နာမည်မှတ်ထားချင်လို့ပါ”

ပျိုလေးက ပျိုလေးကို မလောက်လေးမလောက်
စား ကလေးတစ်ယောက်လိုသာ သဘောထားပုံရသည့် သူ့ရှေ့
မှာ အတတ်နိုင်ဆုံး လူကြီးတစ်ယောက်နှင့်တူအောင် မျက်နှာ
ထား တည်တည်လေးဖြင့် လှမ်းပြောလိုက်သည်။

ခန့်လင်းကတော့ အမှတ်တမဲ့ ကူညီလိုက်မိသည့်
ကလေးသာသာ ကောင်းမလေးတစ်ယောက်က လူကြီးအထာနှင့်
ပြောနေပုံကို ရယ်ချင်မိတာမို့ မသိမသာ ပြုံးလိုက်မိရင်း ...

၅၈ ♥ ပုညဆင်

“ဦးလေးနာမည်က ခန့်လင်း၊ လမ်းမှာတွေ့ရင် ခေါ်မယ်
ဟုတ်ပြီလား။”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဦးလေး ဦးခန့်လင်း။”

ပျိုလေး လှမ်းပြောလိုက်တော့ သူကပြုံး၍ ခေါင်း
တစ်ချက် ဆတ်ပြကာ ကျောခိုင်းလှည့်ထွက်သွားရင်း လက်ပြ
နှုတ်ဆက်သွားသည်။

ပျိုလေးကတော့ ပျိုလေးကို နည်းနည်းလေးမှ
လူကြီးအရာမသွင်းဘဲ မလောက်လေး မလောက်စား ကလေး
တစ်ယောက်လိုသာ ပြောဆိုဆက်ဆံသွားသော သူ့ကို စူပပ်ပုပ်
လေး ရပ်ကြည့်ကျန်ခဲ့ပြီးမှ ဆိုင်ကယ်ဆီ ပြန်လျှောက်လာပြီး
မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။

တကယ်ဆို ပျိုလေးအသက်က ၁၈ နှစ်တောင်
ကျော်လာခဲ့ပြီပြီပဲ ...။ ကလေးမှမဟုတ်တော့တာ။ ပြီးတော့
ပျိုလေးက နည်းနည်းပိန်ပေမယ့် အရပ်လည်းမြင့်တာပဲ၊ လူကြီး
တန်းဝင်တဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို ပိုင်ဆိုင်ထားတာပဲ။ လူကြီးနဲ့တူအောင်
ကြိုးစားပြီးပြောတာပဲ ...။

ဒါနဲ့များတောင် သူက ချာတိတ်တဲ့ ...။

တော်ပါပြီဟယ် ... ခုမှတွေ့တဲ့ သူ့အကြောင်း

မဆွေးတော့ဘူး။

ယုံကြည်ခြင်း နင်းဆီ ♥ ၅၉

နောက်လည်း တွေ့မှာမှ မဟုတ်တာ ...။

တွေ့လည်း ဒီဦးလေးက ပျိုလေးကို ကလေးလိုပဲ

သဘောထားဦးမှာ ...။

လူကြီးတွေက ပေါင်းရသင်းရ လက်ပေါက်ကပ်
ပါတယ်လေ ...။

* * *

ပျိုလေးသည် ပျိုလေးတို့ ခြံကျယ်ကြီးဘက်သို့ ဆိုင်ကယ်ကို ကွေ့ချိုးဝင်လိုက်သည်နှင့် စိတ်နှလုံး မြူးတူးလာသည်။ ပျိုလေးက ဆိုင်ကယ်ရပ်ပြီးတာနှင့် ခြံဝန်းကြီးတစ်ခုလုံးကို စီးမိုး၍မြင်နိုင်သော ကုန်းမြင့်မြင့်လေးဆီ တလွှားလွှား ပြေးတက်လာသည်။ ကုန်းထိပ်သို့ရောက်သည်နှင့် ခေါင်းကိုမော့ကာ အသက်ဝဝရှိုက်၍လိုက်ရင်း ပျိုလေးချစ်သော ခြံကြီးကို ငေးမျှော်ကြည့်လိုက်လေသည်။

မြက်ခင်းတွေ၊ စတော်ဘယ်ရီခင်းတွေ...၊ ရောင်စုံပန်းခင်းတွေနှင့် အလေ့ကျပေါက်နေသော အဝါရောင် နေကြာရိုင်းတွေဟာ အစိမ်း အဝါ ရောယှက်လှပလျက် ပြာသော ကောင်းကင်နှင့် ထိစပ်နေသလိုထင်ရသည်။ အစိမ်း၊ အဝါ၊ အပြာ၊ ပြီးတော့ တိမ်တွေက အဖြူ...။

ပုညဝင်းစာအုပ်တိုက်

ဟိုးဝေးဝေးမှာတော့ မီးခိုးခေါင်းတိုင်က အငွေ့လေး တသုတ်လွှဲထွက်နေသော ပျိုလေးတို့ရဲ့ ဘုံဆန်ဆန်တိုက်ပူပူလေး...။ ပြီးတော့ နို့စားနွားခြံတွေရဲ့ ခေါင်မိုးတွေနှင့် ထိုလုပ်ငန်းတွေကို စိမ့်ခန့်ခွဲရာ ရုံးခန်းအဆောက်အဦးလေး...။ မနီးမဝေးမှာတော့ နွားစာကောက်ရိုးပုံ ဝါဝါလေးတွေ...။

ဘယ်လောက် သာယာလိုက်တဲ့ နေရာလေးလဲ။ ဒီနေရာလေးကို ပျိုလေး တစ်သက်လုံး တွယ်ဖက်ထားချင်သည်။ ဒီနေရာကနေ တစ်ဖဝါးမှကိုမခွာချင်...။

“ဖေဖေရေ... မေမေရေ... မယ်ညိုရေ...”

ပျိုလေးသည် ပျိုလေးချစ်သောသူတွေကို တကြော်ကြော် အော်ခေါ်ရင်း ကုန်းမြင့်လေးပေါ်မှ ပြေးဆင်းလာပါသည်။

ပျိုလေး အသံကြောင့် ဖေဖေက အိမ်ထဲက အရင်ပြေးထွက်လာကာ...

“ဟာ... ငါ့သမီး ပြန်လာပြီ၊ ရွှေရေ... ရွှေ... ရွှေသမီး ပြန်လာတယ်ကွ၊ မြန်မြန်လာထွက်ကြပါကွ”

ဟု... အိမ်ထဲသို့ လှမ်းအော်ခေါ်ခိုက်မှာ မေမေကလည်း ပြေးထွက်လာကာ...

“ဟယ်... မေ့ချစ်သမီးလေး ပြန်လာတယ်၊ အဲမလေး... ဝမ်းသာလိုက်တာဟယ်”

ပုညဝင်းစာအုပ်တိုက်

၆၂ ♥ ပုညဝင်

“ပျိုလေးလည်း ဝမ်းသာတယ်၊ မေတို့ဆီ ပြန်လာရတာ အရမ်းပျော်တယ်၊ ဟေ့ ... ဟေ့ ... ပျော်တယ်ဟေ့ ပျော်တယ်ဟေ့ ...”

ပျိုလေးက ဖေနဲ့ မေရဲ့ခါးကို လက်တစ်ဖက်စီဖြင့် ဖက်ကာ ခုန်ဆွခုန်ဆွ အော်ဟစ်နေသည်။

“ခုန်လေ ... ဖေ၊ မေ ... ခုန်လေ ပျိုလေးလို ခုန်လေ၊ ဟေ့ ... ဟေ့ ... ပျော်တယ်ဟေ့”

ပျိုလေး မြောက်ပေးတာမို့ ဖေနဲ့ မေကလည်း မြူးတူးရွှင်ပျလျက် ပျိုလေးလိုလှည့်ပတ်ခုန်ဆွနေသည်။ ပြီးတော့မှ မေက ပျိုလေးပါးကို ဖက်နမ်းလိုက်ရင်း ...

“မေက သမီး မန္တလေးပါသွားပြီပဲ အောက်မေ့နေတာ”

“ဟုတ်တယ် သမီးရဲ့၊ ညည်းအမေက မနက်ကတည်းက တင့်တိုဖြစ်နေတာ”

“ရှင်ရော ... မငိုလိုလား၊ ကျွန်မ မသိအောင် မျက်ရည် ကျိတ်သုတ်နေတာများ မသိရင်ခက်မယ်”

“အဟဲ ... ဒါကတော့ကွာ ငါလည်း သမီးကို ဘယ်ခွဲနိုင် ပါ့မလဲကွ ...”

“ကျွန်မလည်း မေမေ့ကို အားနာလိုသာ သမီးကို ထည့် လိုက်ရတာ၊ ပြင်ဦးလွင်မှာ လနဲ့ချီပြီး သွားနေတာတောင်

၇ ည ၁ နေ့ ၁ အုပ် အိုက်

ယုံကြည်ခြင်း နှစ်ဆီ ♥ ၆၃

ဒီလောက်လွမ်းရတဲ့ ဥစ္စာ၊ မန္တလေးထိသာရောက်သွားရင် ခက်များခက်လှချည်ရဲ့”

“ပျိုလေးကလည်း ဖေနဲ့ မေတို့ စိတ်ကိုသိလို့၊ ပျိုလေးလည်း မေတို့နဲ့ မခွဲနိုင်လို့ ပြန်လာတာပေါ့ မေရဲ့ ... ၊ ပျိုလေး အထုပ်အပိုးတွေကို ဆိုင်ကယ်နဲ့ မနိုင်မနင်း သယ်လာရတာ ... ၊ လမ်းမှာ အထုပ်တွေက ပြုတ်ကျသေး ... ရယ်စရာကောင်းလိုက်တာများ ပြောမနေပါနဲ့ တော့၊ ခြေ ... ဒါနဲ့ မယ်ညိုရော မေမေ၊ မယ်ညို နေကောင်းရဲ့လား”

“ကောင်းပါ့တော် ... နို့ဂလည်း ထွက်သလား မမေ့နဲ့”

“ပျိုလေး မယ်ညိုဆီ ခဏသွားလိုက်ဦးမယ်”

“ဟဲ့ ... ခဏနားပြီး ထမင်းလေး ဘာလေး စားပါဦးလား”

“မစားတော့ဘူး၊ မယ်ညိုကို ပျိုလေး လွမ်းလှပြီ မေရဲ့”

“ဗိုက်မဆာဘူးလား၊ အိမ်က ဘာမှစားမလာခဲ့ဘူးမဟုတ်လား၊ လာခဲ့ ... ထမင်းအရင်စား၊ ပြီးမှ အဝတ်အစားလဲ၊ ဖိနပ်ပါလဲပြီးသွား၊ ညည်းက နွားခြံဘက်ရောက်သွားရင် တော်တော်နဲ့ ပြန်လာတော့မှာမဟုတ်ဘူး၊ မေနဲ့လည်း

၇ ည ၁ နေ့ ၁ အုပ် အိုက်

ကိုယ့်သမီးလေး မျက်နှာကို ဝအောင် ကြည့်ပါရစေဦး
ဟယ်၊ ကိုရေ... လာ... ရွှေတို့ သမီးလေးနဲ့ ထမင်း
လက်ဆုံစားရအောင် ...”

မေက ပျိုလေးခါးကိုဖက်၍ ထမင်းစားခန်းဘက်
သို့ ခေါ်လာသည်။ မေက ရှေ့ကအရင်ရောက်အောင် သွားနှင့်
ကာ ထမင်းဟင်း ခူးခပ်ပြင်ဆင်နေသည်။

“အားပါးပါး ... မွေးလိုက်တာ၊ မေ့လက်ရာနဲ့ စေးနေတာ
ကြာပြီ”

ပျိုလေးက ဟင်းခွက်တွေဆီက ရနံ့ကို ရှုခိုက်ရင်း
ပြောလိုက်တာမို့ မေက ပျိုလေးကို ခပ်စွေစွေကြည့်ရင်း ...

“ဒါ ... သမီး အမေ လက်ရာချည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ မေ
လက်ရာလည်း ပါပါတယ်”

“ဟုတ်လား ... ဘယ်ဟင်းကို ဖေချက်တာလဲ”

“ဘယ်ဟင်းမှ ဖေမချက်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်ဟင်းမှ
ဖေလက်ရာနဲ့ မကင်းဘူး၊ ငရုပ်သီး ဖေ ထောင်းတယ်၊
ကြက်သွန်လည်း ဖေပဲ နွာရတယ်၊ အသားလည်း ဖေပဲ
ခုတ်ရထစ်ရတယ် ...၊ အသီးအရွက်တွေလည်း ဖေပဲ
နှံရ ထွင်၇တယ်”

“ဟင် ... ဒါဆို မေက ဘာလုပ်လဲ”

“ညည်းအမေက ဖေ အဆင်သင့် ပြင်ပေးထားတာတွေ
ကို ရောပြီး နယ်ဖတ် မွေနှောက် မီးဖိုပေါ်တင်လိုက်တာ
နဲ့ အဲဒီဟင်းက သူ ချက်တဲ့ဟင်းဖြစ်ရော ...”

ပျိုလေးက ခီခနဲ ရယ်လိုက်ရင်း ...

“ဒါပေမယ့် မေက ပိုပင်ပန်းတာပါ ဖေရဲ့၊ မေ့ခမျာ
ဟင်းအိုးမွေရတာ လက်ညှောင်းရှာမှာပေါ့ ...”

“အေးပေါ့ ... အဲဒါကြောင့် ညည်းဆို သူ့ကို ဖေကပဲ
နှိပ်နှိပ်ပေးနေရတာ၊ သူ့ခမျာ ပင်ပန်းရှာတယ်လေ”

“အဟိ ... ဟိ ... ဟုတ်တာပေါ့ ဖေရယ် ...”

“ဟွန်း ... ဒီသားအဖတွေနော် ...၊ နှစ်ယောက်ပေါင်းပြီး
လူကို လာနှိပ်ကွပ်မနေနဲ့”

ပျိုလေးတို့ သားအဖက အတိုင်အမှောက်ညီညီဖြင့်
မေ့ကို စနေတာမို့ မေက မျက်စောင်းရွယ်သည်။

ထမင်းပွဲလေးက ရယ်သံများဖြင့် စိုပြည်နေသည်။
ဖေနဲ့ မေက ပျိုလေးပန်းကန်ထဲကို ဟင်းတွေ အပြိုင်အဆိုင်
ခပ်ထည့်ပေးကြတာမို့ ပျိုလေး ပန်းကန်ထဲမှာ ဟင်းတွေချည်း
ပြည့်မောက်လာသည်။ အသားတုံး ကြီးကြီးတစ်ဖတ် ရပြီဆို
မေက ပျိုလေးပန်းကန်ထဲထည့်၊ ပျိုလေးက ဖေပန်းကန်ထဲပြန်
ထည့်၊ မေက မေ့ပန်းကန်ထဲ ပြန်ထည့်ဖြင့် သုံးယောက်တည်း

ရှုပ်ယှက်တွေခတ်နေကြသည်။ ဟင်းတစ်ပန်းကန်ထဲမှာ သုံးယောက်လုံး လက်ဆုပ်ညှပ်အခါ ရယ်မောကြရသည်။ ပျိုလေးက ပြင်ဦးလွင်မှာနေတုန်းက အကြောင်းတွေကို စုံစုံစေ့စေ့ ဖောက်သည်ချသည်။ ဘွားဘွားကြီးရဲ့ ဆူငေါက်ပုံတွေကို ပုံတူလုပ်၍ ပြသည်။ တိလေး အလိုလိုက်သည့် အကြောင်းတွေကိုလည်း ပြောပြောပြမိသည်။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ပျော်စရာအကောင်းဆုံး ထမင်း ဝိုင်းကို ပြပါဆိုလျှင် ပျိုလေးတို့ ထမင်းဝိုင်းလေးကိုပဲ ပြသင့်သည်ဟု ထင်သည်။

ဘွားဘွားကြီးရဲ့ နန္ဒာလမ်းခြံမှာဆို ပျိုလေး ဒီလို မပျော်ရပါ။ ဘွားဘွားကြီးက ထမင်းစားရင်း စကားမပြောရဟု အမိန့်ထုတ်ထားသည်။ ဇွန်းသံ၊ ပန်းကန်သံ ထွက်လျှင်လည်း လုံးဝမကြိုက် ... တစ်ခါတလေ ပျိုလေးက ထမင်းစားရင်း နမောနမဲ့ဖြင့် ဇွန်းခက်ရင်းသံ ထွက်အောင်လုပ်မိလျှင် ဘွားက ခပ်တည်တည် မျက်လွှာပင့်ကြည့်တာမို့ ပျိုလေးမှာ လည်ပင်းတောင် နင်ချင်သည်။ ဘွားဘွားကြီးနဲ့အတူ ထမင်းစားတိုင်း စိတ်ကျဉ်းကျပ်ရတာမို့ များများလည်း မစားနိုင်။ အားလုံး စားသောက်ပြီးကြတာမှ ပျိုလေးတစ်ယောက်တည်း ဧလုံထဲသို့ ထမင်းဟင်းပုံထည့်ကာ အခန်းထဲယူသွားပြီး စားရသည်။ အဲဒီလို စားမှပဲ များများစားလိုပင်သည်။ တိလေးကတော့ ဘွားဘွား

ကြီးနဲ့ အမြဲအတူစားနေကျမို့ အသားကျနေလို့လားမသိ၊ မျက်လွှာလေးချကာ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်လေး စားတတ်နေသည်။

“သမီးလေး ပါးစပ်ဟ ... ပါးစပ်ဟ၊ သမီးလေးအကြိုက်ဆိတ်သားနပ်လေး ... စားလိုက်ဦး”

“သမီး ... ဖေဘက်လှည့်ဦး၊ ဒါ သမီးလေးအကြိုက်ပဲ ပဲပုပ်ကြော်လေး၊ စား ... စား ... အားရပါးရသာ စား၊ ကုန်ရင် ထပ်ချက်ပေးဦးမယ်”

ဒီမြင်ကွင်းလေးကို ဘေးလူတွေမြင်လျှင် အမြင်ကတ်ကြမှာလား မသိပါ ...။ ဒီအရွယ် သမီးတစ်ယောက်ကို အမေက ခွဲကျွေးလိုက်၊ အမေက ခွဲကျွေးလိုက်ဖြင့် သဲသဲတွေ လှုပ်နေသည်။ ပျိုလေးကိုယ်တိုင်လည်း သဲသဲလှုပ်ခဲရခြင်းမှာ ပျော်မွေ့နေပါသည်။

ထမင်းစားပြီးတော့မှ ပျိုလေးက ခြံထဲဆင်းတိုင်း ဝတ်နေကျ ကောင်းဘျိုင်းဆန်ဆန် အဝတ်အစားတွေကို လဲဝတ်လိုက်သည်။ အနားဖွာဖွာ ဂျင်းဘောင်းဘီရှည်နှင့် ကမ်းထရီးရှပ်အကွက်ကို ဘောင်းဘီထဲထည့်ဝတ်ပြီး ခါးပတ်ပတ်၊ လည်ရှည် ဘွတ်အမည်းကြီးကိုစီး၊ ကောင်းဘျိုင်းဦးထုပ်ကိုဆောင်း၊ ဒါ ... ပျိုလေးရဲ့ ခြံထဲဆင်းနေကျ စတိုင်လ်ပင် ...။

ပျိုလေးသည် ထိုစတိုင်လ်ဖြင့် နွားခြံဘက်သို့ တလွှားလွှား လှမ်းထွက်လာသည်။

“မယ်ညိုရေ...”

ပျိုလေးက မယ်ညို ပိတ်အော်ခေါ်ရင်း နွားတွေ လှန်ထားသော နေရာသို့ အပြေးကလေးရောက်လာသည်။ မယ်ညိုကို တွေ့တော့ မယ်ညိုမျက်နှာနားသို့ ငဲ့ကိုင်ကာ မယ်ညိုခေါင်းကို ပွတ်လိုက်ရင်း...

“မယ်ညို... ငါ နင့်ကိုလွမ်းလို့ ပြန်လာတာဟာ၊ နင်နေကောင်းရဲ့လား၊ နောက်နေ့တွေကျရင် နင့်နို့ကို ငါပဲ ညစ်မယ် သိလား...”

ဟု... ခပ်ပြုံးပြုံးလေး ပြောနေမိသည်။

တကယ်တော့ မယ်ညိုကို ခုလို သားသည်အမေ နို့စားနွားမကြီး ဖြစ်မလာခင် နွားမဒန်းမလေးဘဝကတည်းက ပျိုလေးက ချစ်ခင်ခဲ့ရပါသည်။

မယ်ညိုအမေ နွားမကြီးက မယ်ညိုကိုမွေးတော့ မွေးကင်းစ နွားပေါက်စကလေးက ချစ်စရာကောင်းလှတာမို့ ပျိုလေးက မယ်ညိုကို အိမ်မွေးတိရစ္ဆာန် pet လေးလို သဘောထားကာ ပွေ့ပိုက်ယုယချစ်ခဲ့ရသည်။ အဲဒီလို ချစ်နေခဲ့ပြီးမှ မကြာခင် ပျိုလေး မျက်စိရှေ့မှောက်မှာပဲ မယ်ညိုက ချစ်စရာ

နွားမဒန်းမလေး ဖြစ်လာသည်။ နောက် သိပ်မကြာခင် ကိုယ်ဝန်ရှိသွားကာ တစ်သားမွေးပြီးနောက်မှာတော့ နေ့စဉ် နို့ ဂုဿာထွက်သော နို့စားနွားမကြီးဘဝသို့ ရောက်ခဲ့ရတာပင်...

ပျိုလေးတို့ခြံမှာ နို့ညစ်လုပ်သား ငါးယောက်လောက် ရှိသည်။ နို့ညစ်ကျွမ်းကျင်သူတွေအားလုံးက ယောက်ျားသားချည်းပင်။ သန့်ရှင်းရေး၊ အစာကျွေး၊ အစာစပ် ဝန်ထမ်းတွေလည်း ငါးယောက်လောက်ရှိသည်။ အဲဒီလူတွေအားလုံးနှင့် ပျိုလေးက မောင်နှမတွေလို ခင်မင်သည်။ ထုံးဘိုမှာ ပျိုလေးရှိချိန်ဆို ခြံထဲမှာ ယောက်ယက်ခတ်အောင် သွားလာကာ အလုပ်တွေ လျှောက်လုပ်နေကျ...

ပျိုလေးတို့ နွားတွေကို မနက်စောစော တစ်ကြိမ်၊ နေ့လယ် တစ်ကြိမ် နို့ညစ်ရသည်။ နွားနို့တွေကို နို့ဖုံးကြီးတွေဖြင့် ခြံထဲ ထောင်လာချိန်တင်ကာ ပြင်ဦးလွင်မြို့ထဲက နွားနို့ဆိုင်၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွေကို လိုက်ပို့ရသည်။ ပိုလျှံတာတွေကို နို့ဆီချက်၊ မလိုင်လုံးလုပ်ထားပြီး ဆိုင်တွေကို သွင်းသည်။

ပျိုလေးက အလုပ်အစုံလုပ်သည်။ နွားစာမြက်လည်း ဝင်ရိတ်သည်။ နွားနို့လည်း ဝင်ညစ်သည်။ နွားနို့ပို့လိုက်သည့်အခါ လိုက်သည်။ မြိုင်ကြီးရွာဘက်က ကောက်ရိုးထုံးတွေ သွားသယ်ရင်လည်း ထောင်လာချိန်ကိုယ်တိုင်မောင်းပြီး သွားချင်

သွားလိုက်တာပင်...။ ဒါကြောင့်ပဲလားမသိ ပျိုလေးက တချို့ အပျိုပေါက်ကလေးတွေလို အိပ်ခိုင်း နုတ်ဖတ်လေးမဟုတ်ဘဲ သွက်လက်သန်မာသည်။

ပျိုလေး ဒီခြံထဲမှာနေပြီး ဒီအလုပ်တွေ လုပ်ရတာ ပျော်ပါသည်။

“မယ်ညိုရယ် ... ငါလေ နင့်ကိုခွဲပြီး ပြင်ဦးလွင်မှာ သွား နေရတာ အရမ်းပျင်းတာပဲဟယ် ... ၊ ဟိုမှာ အနေကျဉ်း ကျပ်တယ်ဟဲ့၊ ဒီမှာလို ပျော်စရာမကောင်းဘူး၊ ဘွားဘွား ကြီးကလည်း သိတယ်မဟုတ်လား၊ အရမ်းစည်းကမ်းကြီး တာ၊ ဒေါသလည်း အရမ်းကြီးတာပဲ၊ သူက သူများစိတ် ကို သိပ်မစဉ်းစားဘဲ သူ့စိတ်ချည်း သူ့သဘောချည်း ဖြစ်ချင်တာ၊ အဟိ ... ကိုယ့်အဘွားအတင်း ကိုယ်ပြောရ တာတော့ အားနာပါတယ်ဟာ၊ ဒါပေမယ့် နင့်မှမပြောရင် ဘယ်သူ့သွားပြောမလဲ၊ မေတို့ကိုမှ မပြောရဲတာ”

ပျိုလေးက မယ်ညိုကိုပြောရင်း ဟိန်းရယ်သည်။
ပျိုလေးက မကျေနပ်တာရှိလျှင် တခြားသူကို ပြန်မပြောတတ် သည် မယ်ညိုကိုသာ ရင်ဖွင့်မိမြဲပင် ... ။ လူဆိုတာက နှုတ်လုံ ဖို့ မကွယ်ကုတာမို့ မယ်ညိုကို ပြောတာက ပိုပြီး အန္တရာယ်ကင်း သည်ဟု ထင်သည်။

ပျိုလေးသည် မယ်ညိုကို စကားတွေပြောပြီးတာ နှင့် နေ့လယ် ဘယ်ခါ နို့ညှစ်ချိန်နီးပြီမို့ နို့စညှစ်ဖို့ ပြင်ဆင် လိုက်ပါသည်။

မယ်ညိုက ပျိုလေးနှင့် ယဉ်ပါးပြီးသားမို့ မယ်ညို နောက်ခြံထောက်နှစ်ချောင်းကို ကြီးနဲ့မချည်တော့ဘဲ ပိုးသတ် ဆေး စိမ်းထားသည့် ပေါ်ကို သွားလျှောက် နို့တစ်ဖုတ်ကို သန့်ရှင်း သုတ်သင်ကာ တစ်ဖျံနှင့် သေချာပြန်သုတ်ပြီးမှ ပိုးလွှတ်ကစ်ခု ထဲသို့ မနစ်တကျ ညှစ်ချနေဆဲ ...

“ဟာ ... ဟေ့ ... ဟေ့ ... မင်း ဘယ်သူလဲ၊ ဝ ဟယ်လဲ၊ ဒါဘာလာလုပ်နေတာလဲ၊ နို့ညှစ်ရင် နောက်ကျိန်နှစ်ချောင်း နဲ့ အမြီးကို ပူးချည်ထားရမယ်ဆိုတာ မသိဘူးလား၊ နွားအကန်ခံချင်လို့လား ... ၊ မင်း နို့နဲ့လာခိုးညှစ်နေတာ လား ... ”

နောက်တက်ဆီမို့ အသက်မပြတ်ပြောဆိုသံ ကြား ရတာမို့ ပျိုလေးက နောက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။

“ဟင် ... ဦးလေးဝါလား”

ပျိုလေးက သူ့ကိုမှတ်မိကာ အံ့သြသွားမိသည်။
မနက်ကပဲ ဦးလေးနဲ့တွေ့ခဲ့တာ ... ။

“ဟင် ... မင်း ... ဟိုကလေးမ မဟုတ်လား”

ခန့်လင်းသည်လည်း ကောင်းမလေးရဲ့ မျက်နှာကို လက်ညှိုးနှင့်ညွှန်ရင်း အံ့သြသွားရသည်။ မနက်ကပဲ ဒီကလေးမ နဲ့ တွေ့ခဲ့တာ ...။ နဖူးပေါ်အုပ်ကျနေသည့် ဆံပင်စင်းစင်းထူထူ လေး တွေနှင့် ကုပ်ပေါ်မှာ ထူထူအုပ်အုပ် လုံးလုံးလေး ဖြစ်နေ သည့် ကလေးဆန်ဆန် ဆံပင်ပုံစံ၊ ကလေးဆန်ဆန် အမူအရာ အပြောအဆိုတွေနှင့် ကလေးသာသာ ကောင်းမလေးက ကိုယ့် မျက်စိရှေ့မှာ ကောင်းဘွိုင်စတိုင်လ်နှင့် ရောက်ရှိနေသည်။

“ဦးလေးက ပျိုလေးကိုမှတ်မိသားပဲ ...”

“လူကိုမှတ်မိပါတယ်၊ နာမည်ကတော့ မမှတ်မိတော့ဘူး၊ ဘာပျိုဆိုလားပဲ”

“ဆင်းရောင်ပျိုလေ ဦးလေးရဲ့ ...”

“ဪ ... အေး ... အဲဒါ၊ နာမည်ကဆန်းတော့ မမှတ် မိဘူး၊ မင်းက အခု ဒီမှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

ပျိုလေးက ဦးလေးပုံစံကို စိုက်ကြည့်ရင်း ရယ်ချင် နေမိသည်။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ သူ့ကိုပြန်တွေ့ရသည့်အဖြစ်ကို ရယ်ချင်နေမိသည်။ သူ ဒီခြံကို ဘာလာလုပ်တာပါလိမ့်ဟု သိချင်နေမိသည်။

သူက မနက်က ပျိုလေးတွေ့ခဲ့တုန်းက ဂျာကင်နှင့် ရှမ်းဘောင်းဘီကိုပဲဝတ်ကာ လည်ရှည်ဘွတ်ကြီးထဲကို ဘောင်းဘီ

အနားစတွေ ထည့်ထားသဖြင့် ဘောင်းဘီကဖောင်းပွမှုကြီး ဖြစ် သည်။

“ချာတိတ် ... မေးနေတယ်လေကွာ၊ မင်း ဒီမှာဘာလာ လုပ်နေတာလဲ ...”

“နို့လာညှစ်နေတာလေ ...”

“မင်းက ဘယ်မှာနေလို့လဲ ...”

“ဒီနားမှာပါပဲ ...”

ပျိုလေးက ပြုံးစိစိနှင့် ဖြေနေသည်။ သူက မျက် မှောင်ကြဲကြဲကာ ...

“မင်း တော်တော်ဆော့တာပဲ ...”

“ရှိန် ...”

ပျိုလေးက မျက်ခုံးပင့်၍ ရှိန်လိုက်မိသည်။

“တခြားဟာ ဆော့တာက အန္တရာယ်မကြီးဘူး၊ ဒီလို ဆော့တာက အန္တရာယ်ကြီးတာ၊ ကြိတ်ပန်ဖို့နဲ့ ဆော့စရာ ရှားလို့ နားမကို နို့လာညှစ်ရတယ်လို့ ...။ ခြေထောက် တွေကို ကြိုးမချည်ဘဲ ညှစ်တော့ မင်းအကန်ခံရမှာပေါ့၊ နို့ညှစ်တယ်ဆိုတာ လွယ်တယ်မှတ်လို့လား၊ ဒီကအလုပ် သမားတွေထဲမှာတောင် နို့မညှစ်တတ်သေးတဲ့ သူတွေ ရှိတယ်”

“ပျိုလေးက ညှစ်တတ်လို့ ညှစ်တာပါ ဦးလေးရ”

“မင်း လွယ်လွယ်လေးထင်ပြီး ညာပြောနေနဲ့ ချစ်သိမ်း”

မင်းအဆောတောင်းတာနဲ့ နွားမ နို့အုံယောင်ရင် ငါပဲ

ခြံရှင်နဲ့ ပြဿနာတက်မှာ ... နို့စားနွားဆိုတာ ဘယ်

လောက် ရရှိစိုက်ရတယ်ဆိုတာ မင်း နားမလည်ပါဘူး”

“ပျိုလေး နားလည်ပါတယ်၊ ဦးလေး ခြံရှင်နဲ့ ပြဿနာ

မတက်အောင်လည်း ပျိုလေး တာဝန်ယူမှာပါ”

“ရော် ... ဆော်ဆော် ပြဿနာရှာချင်တဲ့ ချာတိတ်ပါလား၊

မင်းက ဒီခြံရှင်တွေရဲ့ ဧည့်သည်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး ... ဦးလေးကရော ဒီက ဧည့်သည်

လား”

“ငါက ဒီက ဝန်ထမ်း၊ ဒီခြံထဲက နွားတွေက ကွက်

ငါ့မှာ အပြည့်အဝ ကာဝန်ရှိတယ်၊ ကျေးဇူးပြုလို့ မင်း

ဒီနားက ခဏအသံပေးစမ်းပါ ချာတိတ်ရော ...”

သူက မယ်ညိုကိုချည်သည့် ကြိုးစကို သွားဆွဲယူ

နေသည်။ ပျိုလေးက သူ့ကိုဘယ်လိုပြောပြရင်ကောင်းမလဲဟု

စဉ်းစားနေဆဲ ပျိုလေးနှင့် ခင်မင်သော ခြံအလုပ်သမားလေး

ဖိုးချမ်းက အဝေးကနေ ပျိုလေးကို လှမ်းမြင်သွားကာ ...

“ဟင် ... အစ်မ ဘယ်တုန်းက ပြန်ရောက်တာလဲ”

ဟု သေရင်း ခြံထဲသားနားသို့ လျှောက်လာနေသည်။

“ငါ မနက်ကပဲ ခြံနံရောင်ကတော့ ဖိုးချမ်းရဲ့၊ ကမန်းကတန်း

ပြန်လာရလို့ နင်ဖို့ တာဝန်ကောင် ဝယ်မလာခဲ့ရဘူး”

“ရပါတယ် အစ်မရဲ့ ...”

“နင်ရော နို့ညှစ်သင်တန်း တက်ပြီးပြီလား”

“သင်တန်းအောင်ပြီးလို့ နို့ညှစ်ကျွမ်းကျင်တောင် ဖြစ်

တော့မှာ အစ်မရဲ့ ...”

“အေး ... အေး ... နို့ညှစ်ရင် သေချာဂရုစိုက်ညှစ်နော်၊

မညှစ်ခင် ဝိုးသတ်ဆေးနဲ့ သေချာသန့်ရှင်းရေးလုပ်၊

နို့မကျန်စေနဲ့၊ နို့အုံမယောင်စေနဲ့၊ သေချာဂရုစိုက်ကြား

လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အစ်မ၊ ကျွန်တော်က ခုမှစလုပ်ရတာဆို

တော့ အစ်မလောက်တော့ မကျွမ်းကျင်သေးပါဘူး၊ ပြီး

တော့ နွားအကန်ခံရမှာ ကြောက်ကြောက်နေတယ်”

“ကြိုးခိုင်ခိုင်ချည်ပြီး ညှစ်ပေါ့ ဖိုးချမ်းရဲ့”

“အစ်မကျတော့ ကြိုးမချည်ဘဲ ညှစ်တာတောင် အဆင်

ပြေတယ်နော်”

“ငါ့မယ်ညိုက ငါနဲ့ယဉ်နေပြီလေဟယ်၊ ပြီးတော့ ငါက

ပိစိလေးကတည်းက ဒီနွားခြံထဲ ကြီးလာတာကိုး”

www.burmeseclassic.com

ပျိုလေးစကားကြောင့် သူ့မျက်ခုံးတွေ ပင့်ပင့်လာသည်။ ပျိုလေးကတော့ သူ့အံ့သြနေပုံကိုပဲ ရယ်ချင်ကာ ပြုံးစိစိ ဖြစ်နေသည်။

“နေ ... နေစမ်းပါဦး၊ မင်းက ကျွမ်းကျင်လှချည်လား၊ မင်းက ဘယ်သူတုန်း”

“ဆရာ ... အစ်မပျိုလေးက ဒီခြံပိုင်ရှင် ဦးစိုင်းတို့ သမီးလေး၊ ပြင်ဦးလွင် သွားနေတာကြာပြီ၊ ခုမှပြန်လာတာ၊ အစ်မ ... ဆရာဦးခန့်လင်းက ကျွန်တော်တို့ခြံမှာ အလုပ်ဝင်နေတာ မကြာသေးဘူးလေ ... ”

“ဟုတ်လား ... မကြာသေးပေမယ့် ဒီဦးလေးက ငါ့ကို ဆရာလုပ်နေတယ် ဖိုးချမ်းရဲ့၊ သူနဲ့ ငါနဲ့ နို့ညစ်ပြိုင်လိုက်ရမလား၊ ဦးလေး ဘယ်နှယ်လဲ ... ပြိုင်မလား”

ပျိုလေးက ဖိုးချမ်းကိုလည်း ပြော၊ သူ့ကိုလည်း မျက်စိပစ်ပြီး လှမ်းမေးလိုက်တာမို့ သူက ပခုံးတွန့်လိုက်ရင်း ...

“မပြိုင်ရဲပါဘူး နွားခြံသူဌေးမရယ်၊ မသိလို့ ဆရာလုပ်မိတာပါ၊ ချာတိတ်ဆီကတောင် ပြန်သင်ရဦးမှာပါ”

“သမီးရေ ... ”

“ဟော ... မေ ခေါ်နေပြီ၊ ရှန် မေမေ မီးလာပြီ၊ ဦးလေး တာတာ၊ ဖိုးချမ်း ငါသွားပြီ”

ပျိုလေးက မချို့မချဉ် မျက်နှာလေးဖြင့် သူ့ကို တာတာပြလိုက်ပြီး မေမေဆီသို့ ပြေးထွက်လာခဲ့ပါသည်။

ဘာကြောင့်လဲတော့မသိ ... သူ့ကိုပြန်တွေ့ရတာ ပျိုလေး ပျော်နေမိသည်။

* * *

“မောင်ခန့်လင်းက သမီးအဖေရဲ့ မိတ်ဆွေရဲ့ သူငယ်ချင်းလေ၊ သူ ဒီခြံကိုရောက်လာတာ မကြာသေးဘူး၊ သမီး ပြင်ဦးလွင်မှာ ခဏသွားနေတုန်း သူရောက်လာတာ၊ သူက ပညာတတ်ပါ၊ BVs နဲ့ ကျောင်းပြီးထားတာလေ၊ ဒါပေမယ့် ဒီခြံမှာတော့ အစုံလုပ်တာပဲ၊ နွားတွေရဲ့ ကျန်းမာရေးကော၊ နို့ညှစ်တာရော၊ အစာကျွေးတာရော၊ ကြိုရင်ကြိုသလို ဝင်လုပ်တာပဲ၊ အောက်ခြေသိမ်း သန့်ရှင်းရေးက အစ လုပ်တယ်၊ ဝန်ထမ်းတွေကို စီမံခန့်ခွဲပေးတာလည်း သူပဲလေ၊ မန်နေဂျာသဘောမျိုးတောင် ဖြစ်နေပါပြီ၊ သူ့ကြည့်ရတာ ဒီလုပ်ငန်းကို စိတ်ဝင်စားလို့ ဒီလုပ်ငန်းမျိုးလုပ်ချင်လို့ လာပြီး သင်ယူနေသလိုပဲ၊

သူက စကားနည်းတယ်၊ သူ့အကြောင်းလည်း သိပ်ပြောမပြောဘဲ မေမေတို့လည်း သေချာမသိရဘူး၊ သမီး အဖေက သူ့မိတ်ဆွေကိုယုံကြည်လို့ လက်ခံပေးထားတဲ့သဘောပဲ၊ နွားခြံနောက်က အိမ်လေးမှာပဲ သူနေတယ်၊ ဟိုနားဒီနားသွားရင် အပျင်းပြစိမ့်ဖို့ထင်ပါရဲ့၊ မြင်း တစ်ကောင်လည်း ဝယ်ထားတာတွေ့တယ်”

“ဟာ ... အတော်ပဲ၊ ပျိုလေးလည်း မြင်းစီးချင်နေတာ၊ အဲဒီ ဦးလေးဆီ မြင်းငှားစီးရမယ်”

“ကောင်မလေးနော် ... မကလွှားနဲ့၊ မြင်းမစီးတတ်ဘဲ မြင်းပေါ်က ပြုတ်ကျမှ ဟုတ်ပေဖြစ်နေမယ်”

“ပျိုလေး အဲဒီလောက် မညှပ်ပါဘူး မေရယ်၊ မြင်းစီးတာမျှ အလွယ်လေးပါ၊ ထော်လာဂျီမောင်းတာလောက်တောင် မခက်ပါဘူး”

မေက ပျိုလေးကို မျက်စောင်းရွယ်ရင်း...

“ဗေသမီးလည်း ရောက်ကတည်းက အလုပ်တွေဝင်လုပ်နေလိုက်တာ နည်းနည်းမှ မနားဘူး၊ ခုနေ့ ညည်းအဘွားသာ ဒီလိုပုံစံကိုမြင်ရင် ဘုရားတမှာ သေချာတယ်၊ သူက သမီးကို မိန်းမပီပီသသ နုနုရွှေပုံစံမျိုးပဲ ဖြစ်စေချင်တာ၊ ခုလောက်ဆို ဘယ်လောက်ဒေါသနေလိုက်မလဲလို့ ...”

“ပျိုလေးက ဘွားဘွားဖြစ်စေချင်တဲ့ ပုံစံမျိုးနဲ့မှ မနေချင်တာ၊ ပျိုလေးက ဒီခြံထဲမှာပဲ ခေါင်းချချင်တာ၊ ဒီနားခြံကြီးကိုပဲ အမွေဆက်ခံပြီး လုပ်ငန်းတွေ တိုးချဲ့မှာ၊ ဖေ့နဲ့မေ့ကို အိမ်ဦးခန်းမှာတင်ပြီး ပျိုလေးက ပြန်လုပ်ကျွေးမှာ”

“အပြောလေးကတော့နော် ...”

မေက ပျိုလေး နှာခေါင်းလေးကို လှမ်းလိမ်ဆွဲသည်။ ပျိုလေးက အိမ်ရှေ့ဝရန်တာလေးမှာ မေ့ပေါင်ကို ခေါင်းအုံး၍ လဲလျောင်းရင်း မေ ကြော်ထားသည့် တို့ဟူးခြောက်ကြော်တွေကို တကျွတ်ကျွတ်ဝါးစားနေသည်။

မေ့ပေါင်ကို ပက်လက်အနေအထားဖြင့် ခေါင်းအုံးထားတာမို့ မျက်နှာချင်းဆိုင် ကောင်းကင်ပြင်ကြီးကို ဟင်းလင်းမြင်နေရသည်။

ကောင်းကင်ပေါ်မှာ ကြယ်ကလေးတွေ၊ အိုး ... အများကြီးပဲ။ ပြုတ်ပြုတ်ကျနေတာပဲ ...။ စိန်ပွင့်ကလေးတွေလို လက်နေတာပဲ ...။ ဟောဟိုထောင့်နားက ကြယ်တစ်ပွင့်က ဘွားဘွားကြီး နားကပ်က စိန်ပွင့်လောက်ကြီးသည်။ အပေါ်တည့်တည့်က ကြယ်သေးသေးအစုလေးတွေက မေ့မေ့ လော့ကတ်သီးက စိန်ပွင့်လေးတွေလို မှုန်မှုန်သေးသေးလေးတွေ၊ ဟိုထောင့်က ကြယ်ကလေးတွေကတော့ တိတိလေးရဲ့ လက်ကောက်က စိန်ပွင့်တွေလောက် ရှိသည်။

တစ်လုံး ... နှစ်လုံး ... သုံးလေး ငါးလုံး ...

စသဖြင့် ပျိုလေးက ကောင်းကင်ပေါ် လက်ညှိုးကလေးထိုးကာ ရေတွက်နေမိသည်။

ဒီလိုနေခွင့်ရသော ဘဝလေးကို ပျိုလေး မက်လိုက်တာ ...။ ညတွေ နေ့တွေမှာ အတားအဆီးမဲ့ ကောင်းကင်ကျယ်ကြီးကို မြင်ခွင့်ရနေတာကလည်း ကုသိုလ်တစ်ပါးပဲပေါ့။ ခုလို ကိုယ့်မေ့မေ့ပေါင်ကို ခေါင်းအုံးခွင့်ရတာကလည်း ကံထူးလို့ပဲပေါ့ ...။

အဲ့ဒီညက ပျိုလေး အိပ်ရာဝင်တော့ တူးယူးဆန်းဆန်း ဟိုဦးလေးကို သွားသတိရမိသည်။

ပျိုလေးက အိပ်ရာခေါင်းရင်း ပြတင်းပေါက်ကလေးနားသို့ ထသွားကာ ဟိုးဝေးဝေးက မီးရောင်လေးတွေလင်းနေသော နားခြံအဆောက်အဦနှင့် ဦးလေးတို့အိမ်ဘက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။

ပြီးတော့ ... ဦးလေးရဲ့ နူးညံ့သော မျက်ဝန်းတွေကို သတိရမိသည်။

ပျိုလေးကို ချာတိတ်လို့ ခေါ်သည့်အတွက်တော့ မကျေနပ်ချင်။

ရပ်လိုက်ရပါသည်။ ခုလို မနက်စောစောကြီးမှာ နွားခြံဘက်
ရောက်လာသည့် ကောင်မလေးကို အံ့သြရသည်။ ထော်လာဂျီ
လိုက်စီးဖို့ ကားနေသည့် ထိမထင်ပုံစံလေးကိုလည်း အံ့သြ
ရသည်။ ခရီးဖင့်တော့မှာပဲဟု တွေးမိကာ သူ့လှမ်းအော်မေး
လိုက်သည်။

“မင်းက ဘာလိုက်လုပ်မှာတုန်း”

“အဲဒီရွာမှာ အသိတွေရှိတယ်လေ၊ ပျိုလေး ပြန်ရောက်
ကြောင်း သွားပြောပြီး မှုတ်ဆက်ရဦးမှာပေါ့”

“အပြန်ကျရင် ကောက်ရိုးတွေ အများကြီးတင်တာမှာ၊
မင်း ဖိုးလို့အဆင်ပြေပါ့မလား”

“ပျိုလေးက စီးမှာမှမဟုတ်တာ၊ မောင်းမှာ ... မောင်းမှာ”

“ဟေ ... မင်းက မောင်းမှာ”

“ဟုတ်တယ်လေ ... ဦးလေး ဟိုဘက်တိုး၊ ပျိုလေး
မောင်းလိုက်ပေ”

“ဟ ... ဟုတ်မှလည်း လုပ်ပါ ချာတိတ်ရာ ...”

ကျင်းဘောင်းဘီနှင့် ဆွယ်တာခေါင်းစွပ်ပေါ်မှာ ဂျင်း
ဖျားကင် တစ်ထည် ဖိုးရိုးဟင်းနုအပ်ဝတ်ထားသော ပျိုလေးက
အူဘက်သို့ လွှားခနဲလှမ်းတက်လာသည်။ ခနဲလင်းက တစ်ဖက်
သို့ ကမန်းကတန်း ရွှေ့ကိုင်ပေးလိုက်ရရင်း သူမလုပ်ပုံကို အလန့်
တကြား ဖြစ်နေရသည်။

* * *

နှင်းငွေ နှင်းမှုန်လေးတွေ မှုန်ရိုနေသော မနက်ခင်း
တစ်ခုမှာ ပျိုလေး ခြံထဲဆင်းလာတော့ နွားခြံတွေကြား လမ်း
သွယ်ကလေးထဲကနေ ထော်လာဂျီ မောင်းထွက်လာသော သူ့ကို
လှမ်းမြင်လိုက်ရတာမို့ လက်လှမ်းပြမိရင်း ...

“ဗျို ... ဦးလေး ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“မြိုင်ကြီးရွာဘက် သွားမလို့ကွ”

“ကောက်ရိုးထုံး သွားသယ်မလို့လား ...”

“ဟုတ်တယ် ...”

“ဒါဆို ပျိုလေးလည်း လိုက်မယ်၊ ဟိုးထား ...”

ပျိုလေးက ရှေ့ကပိတ်၍ လက်နှစ်ဖက်ကားကား
ထားထားလိုက်တာမို့ ခနဲလင်းက ထော်လာဂျီကို ကပျာကယာ

“ပျိုလေး မောင်းတတ်ပါတယ် ဦးလေးရ၊ ပျိုလေးကို ကလေးပဲဆိုပြီး လျှော့တွက်လို့ မနေ့ကတစ်ခါ မှားပြီးပြီ မဟုတ်လား၊ ဒီနေ့ ထပ်မမှားစေခဲ့တော့ ... နော်၊ ဟုတ် ပြီလား”

ပျိုလေးက လူကြီးပုံစံလေးနှင့် ဆုံးမသလိုပြောရင်း ထောင့်လာရှိကို မောင်းထွက်လာသည်။ ပျိုလေးဘေးနားမှာ ထိုင် လိုက်လာသော ဦးလေးက အထိတ်တလန့်နှင့် ...

“ဟ ... ဟ ... ဖြည်းဖြည်း ... ဖြည်းဖြည်းမောင်းပါကွ၊ ဘုရား ... ဘုရား ... မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး ဘာလို့ ဒီလောက် အမောင်းကြမ်းရတာလဲ”

ဟု အဆက်မပြတ် ပြောလာသည်။

“အေးအေးပါ ဦးလေးရ ... ဒီလမ်း ဒီခရီးကို ပျိုလေး မျက်စိမှိတ်ပြီးမောင်းတောင် ရပါတယ်၊ ဦးလေး စိတ်ချ လက်ချ အိပ်ပြီးလိုက်ခဲ့လို့တောင် ရတယ်၊ ဘာမှမဖြစ် ဘူး၊ စိတ်ချ ... သေကာ ထောင့်လာရှိ မှောက်ရုံလောက်ပဲ”

“ဘာ ... ဟာ ... ဧက ... မင်း တကယ်ရော မောင်း တတ်လို့လား ... ”

“အဟား ... မလန့်ပါနဲ့ ဦးလေးရ၊ အလကား နောက် တာပါ၊ ပျိုလေးက ဒီလိုပဲ လက်တည့်စမ်းပြီး ဝင်ဝင်

မောင်းတတ်ပေမယ့် တစ်ခါမှတော့ ထောင့်လာရှိ မမှောက် ဖူးပါဘူး”

“ဟာကွာ ... မင်းစကားက တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုးပါလား၊ အခု မောင်းတတ်တယ်ပြောလိုက်၊ တော်ကြာ လက်တည့် စမ်း မောင်းတယ်ပြောလိုက်၊ အခုတစ်မျိုး တော်ကြာ တစ်မျိုး၊ ရှေ့မှောက်လည်း မညီ၊ ငါက ဘာကိုယုံရမှာလဲ ချာတိတ်ရယ် ... ”

“ပျိုလေးက ချာတိတ်ကလေး မဟုတ်ဘူးဆိုတာကိုပဲ ယုံပြီး ချာတိတ်လို့ မခေါ်ရင် အဆင်ပြေပါပြီ ဦးလေး ရယ်”

“ဪ ... မင်းကို ချာတိတ်လို့ခေါ်တာ မကြိုက်ဘူးလား၊ ဆောရီးပါကွာ ... ငါက မင်းတို့လို တူမသားချင်းအရွယ် လေးတွေဆို ဒီလိုပဲ ခေါ်နေကျမို့လို့ပါ၊ မင်းလည်း ငါ့ကို ဦးလေးသားချင်းအရွယ်မို့လို့ ဦးလေးလို့ခေါ်တာ မဟုတ် လား၊ ချာတိတ်လို့ခေါ်တာ မကြိုက်ရင် တူမကြီးလို့ပဲ ခေါ်ပါ့မယ်”

“ဦးလေးက ငေါ့တာလား”

“ဟောရာ ... ညည်းအရွယ်လေးကို ကျွပ်က ကလေး ကလား ငေါ့ပြောစရာလား”

ခန့်လင်းနှင့် ပျိုလေးမှာ ထော်လာဂျီသံကိုးအောင်
အပြန်အလှန် စကားကျယ်ကျယ်အော်ပြောရင်း ရွာထဲသို့ရောက်
လာသည်။ ထော်လာဂျီရပ်သည်နှင့် ကောက်ရိုးပုံပေါ်မှာ ကစား
နေသော ကလေးတစ်စုက ပြေးလာကြကာ ...

“မမပျို ဘယ်တုန်းက ပြန်ရောက်လဲ ...၊ ကျွန်းတော်
တို့နဲ့ လာမကစားတာ ကြာပြီနော်”

“အေးဟယ် ... ငါ ပြင်ဦးလွင်မှာ အဘွားနဲ့သွားနေချလို့
နင်တို့နဲ့ လာမကစားနိုင်တာ၊ ငါ မနေ့ကမှ ပြန်ရောက်
တာဟ၊ နင်တို့ကို သတိရလို့ နင်တို့နဲ့တွေ့ချင်လို့ လိုက်
လာတာ၊ အမလေး ... ထော်လာဂျီ မောင်းရတာ မော
လိုက်တာဟယ်၊ ရေလေးဘာလေး တိုက်ကြပါဦး၊ ဟဲ့ ...
စိုင်းစိုင်း နင်အိမ်က ရေတစ်ခွက်လောက် သွားခပ်လာခဲ့၊
ဪ ... ဟဲ့ ခဏနေဦး၊ ဦးလေး ရေသောက်မယ်မဟုတ်
လား၊ ဦးလေးဖို့ပါ တစ်ခွက်ပိုခပ်ခဲ့ကြ ...”

ကလေးတစ်ယောက်ကိုရေခပ်ခိုင်းလိုက်ပြီး ကလေး
တစ်အုပ်နှင့် ရောနှောရယ်မော ပြောဆိုနေသော ပျိုလေးကို
ခန့်လင်းက အံ့သြကာ ရယ်လည်းရယ်ချင်နေမိသည်။ သူမ
လိုက်နာဆက်ခံချင်တဲ့ အသိတွေဆိုတာ ဒီကလေးတွေပဲဆိုတာ
ခုမှ သဘောပေါက်လာသည်။

ခန့်လင်းက ထော်လာဂျီပေါ်ကို ကောက်ရိုးထုံးတွေ
ဖန်တင်ရင်း သူမပုံစံလေးကို လှမ်းလှမ်းကြည့်ရင်း ပြုံးမိနေသည်။

ခဏနေတော့ သူမက သူ့နားသို့ ပြန်ပြေးလာပြီး
အင်္ကျီလက်ရှည်ကို ခေါက်တင်ကာ ဘောင်းဘီကိုလည်း ခေါက်
တင်လိုက်ပြီး ...

“ဦးလေး ... ပျိုလေးလည်း ကူတင်ပေးမယ်”

“နေပစေ ... ရတယ်”

“ဝိုင်းကူလုပ်တော့ မြန်မြန်ပြီးတာပေါ့၊ ဦးလေးရဲ့၊ ပေး
စိုင်းတို့ရေ လာကြပေါ့ ... လာကူသယ်ကြဦး”

“မုန့်ဖိုးပေးမှာလားဗျ”

“ပေးမှာပေါ့ ...၊ ငါ ဘယ်တုန်းက မပေးဘဲနေဖူးလို့
လဲ”

သူမနှင့် ကလေးတစ်အုပ်တို့ အလုပ်ရှုပ်သွားသည်။
ကောက်ရိုးထုံးတွေကို လက်ဆင့်ကမ်းစနစ်ဖြင့် သယ်ပေးကြတာ
မှို မြန်မြန်ဆန်ဆန် ပြီးသွားသည်။ သူမက အင်္ကျီအိတ်ထဲက
ပိုက်ဆံတချို့ထုတ်ပြီး ကလေးတွေကိုဝေပေးလိုက်တာမှို ကလေး
တွေက ခုန်ပေါက်မြူးတူးသွားသည်။

အပြန်လမ်းကျတော့ ခန့်လင်းကမောင်းပြီး ပျိုလေး
က ခန့်လင်းဘေးမှ ထိုင်လိုက်လာသည်။ ပြီးတော့ ထုံးစံအတိုင်း
လေပေါလာသည်။

“ဦးလေး ... ဦးလေး ...”

“ဟေ ... ပြော ... ပြော ...”

“ပျိုလေးကလေး ကားလည်းမောင်းတတ်တယ်၊ ဆိုင်ကယ်လည်း မောင်းတတ်တယ်၊ ထော်လာဂျီလည်း မောင်းတတ်တယ်၊ ပျိုလေး မမောင်းတတ်သေးတာဆိုလို့ မြင်းတစ်မျိုးပဲ ရှိတယ်”

“မြင်းမောင်းတာ ... ! မြင်းကို နွားခြံနား မလာအောင် မောင်းထုတ်တာကို ပြောတာလား”

“ဟုတ်ပါဘူး၊ မြင်းစီးတာကိုပြောတာပါ၊ အပြောမှားသွားလို့ပါ၊ ပျိုလေးက သိပ်မြင်းစီးတတ်ချင်တာ၊ ဒါနဲ့ ဦးလေးမှာ မြင်းတစ်ကောင်ရှိတယ်ဆို ...”

“ရှိတယ်လေ ...”

“ဦးလေးက မြင်းကို ဘာလို့ မွေးထားတာလဲ”

“မြင်းကြီးက လှလို့ သဘောကျတာနဲ့ ဝယ်ထားလိုက်တာ၊ တစ်ခါတလေ ညနေစောင်းလေးမှာ အေးအေးလူလူ မြင်းထွက်စီးရင်း အပန်းဖြေတာပေါ့ ...”

“ပျိုလေးလည်း စီးချင်တယ်”

“မစီးပါနဲ့၊ မိန်းကလေးနဲ့ မအပ်စပ်ပါဘူး”

“မိန်းကလေးနဲ့ မအပ်စပ်တဲ့ ထော်လာဂျီတောင် ဝင်မောင်းနိုင်သေးတာပဲ၊ မြင်းစီးလို့ ဘာလို့မဖြစ်ရမှာလဲ”

“ကလေးစီးချင်ရင် ကလေးအဖေကို သင်ခိုင်းလိုက်ပေါ့”

ကလေးတဲ့ ... ဒီတစ်ခါ သူ့အခေါ်အဝေါ်က တစ်မျိုးလေးမို့ ပျိုလေးရင်ထဲ နွေးထွေးသွားသည်။ သို့သော် ... ပျိုလေးကို ကလေးတစ်ယောက်လို သတ်မှတ်ယူဆနေတာမျိုးကိုတော့ ပျိုလေး မကြိုက်ချင်။

“ဖေက အရမ်းစိုးရိမ်တတ်တာ ဦးလေးရဲ့၊ ဖေ သင်ပေးရင် အဆင်ပြေမှာမဟုတ်ဘူး၊ သင်ပေးဖို့လည်း မသေချာဘူး၊ ပျိုလေးဘာသာ စီးတတ်လို့ စီးနေရင်တောင် မစီးဖို့ တားဦးမှာ၊ ဦးလေးပဲ ပျိုလေးကို သင်ပေးပါလား”
“မအားလို့ပါကွာ ...”

“အဲဒါတော့ မအားဘဲမနေပါဘူး၊ ဦးလေးဘာသာ မြင်းလျှောက်စီးဖို့တောင် အချိန်အားသေးတာပဲ”

“တစ်ခါတလေမှ စီးတာပါ”

“အဲဒီ တစ်ခါတလေလေးမှာ ပျိုလေးကို သင်ပေးပေါ့”

ပျိုလေးက လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ပူဆာကျိကျလာတာမို့ ခန့်လင်းမှာ နားတွေအူငြီးလာသည်။ အေးအေးချမ်းချမ်း နားအေးပါးအေး လူတွေနဲ့ ခပ်ဝေးဝေးနေချင်ပါမှ ဒီလို ကိုယ့်ကို ကျိကျမည် ကလေးမတစ်ယောက်နဲ့ လာတွေ့နေရသေးသည်။ ခက်ပဲခက်ရချည်။

၉၀ ♥ ပုညဝင်း

ခန့်လင်းက သူမကို အပြေမပေးဘဲ ထောင်လာဖို့ကို
သာ အာရုံစိုက်၍ မောင်းနေလိုက်သည်။

ပျိုလေးကတော့ မျက်နှာတည်တည်နှင့် ငြိမ်သက်
သွားသော ဦးလေးကို ကြည့်၍ မသိမသာလေး ပခုံးတုန့်ရင်း
ငြိမ်နေလိုက်ရပါသည်။

အဲဒီ ဦးလေးတစ်ယောက်ကလည်း ပဲချည်းပဲ။

ခုဆို ... ခန့်လင်းရဲ့ မနက်ခင်းတွေသည် အဆန်း
တကြယ် ဖြစ်ဖြစ်လာရပါသည်။

ပုံမှန်အလုပ်လုပ်နေကျ အလုပ်သမားများဖြင့်သာ
သက်ဝင်လှုပ်ရှားနေဟတ်သော နွားခြံထဲသို့ သူမ ရောက်လာ
သည့် နေ့မှစ၍ ဆူဆူညူညူ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ဖြစ်လာသည်။
ဝန်ထမ်းတွေအားလုံးက သူမကို ခင်မင်ကြသည်။

မနက် မိုးလင်းတိုင်း သူက သူ့အိမ်ကလေးရဲ့
ပြတင်းပေါက်ကနေ လှမ်းမျှော်ကြည့်ရင် မြင်ရသော မြက်ခင်း
စိမ်းနှင့် ကောင်းကင်ပြာကိုကြည့်ရင်း တစ်နေ့တာအတွက် လို
အပ်သည့် စိတ်အင်အားကို စုစည်းမိမြဲပင်။

ခုချိန်မှာတော့ သူတွေ့နေကျ မြင်ကွင်းဟာ မြက်

ခင်းစိမ်းနှင့် ကောင်းကင်ပြာချည်းမဟုတ်တော့ဘဲ ကောင်းကင်
ပြာကို နောက်ခံထားကာ မြက်ခင်းစိမ်းပေါ် ဖြတ်ပြေးလာသည့်
ကောင်မလေးတစ်ယောက်ပါ ပါဝင်နေသည်။

မနက်ခင်းစောစောမှာ ခြံထဲသို့ ဆင်းလာတတ်
သော သူမက ခြံထဲမှာ အလုပ်တွေကို ဝိုင်းဝန်း၍ မခိုမကပ်
လုပ်ရင်း လူတကာကို စနောက်ပြောဆို ရယ်မောနေသည်။
မနက်ခင်းတိုင်းမှာ သူမရဲ့ ရယ်သံသဲ့သဲ့ကို ကြားနိုင်သည်။
ဖျတ်လတ်သွက်လက်နေသော ပုံရိပ်လေးကို မြင်နိုင်သည်။

နှလုံးသားမှာ ပြစ်မျိုးမှဲ့မထင်သေးသော အရွယ်
ကလေးဆိုတော့လည်း အပူအပင်ကင်းကင်း ဖြူဖြူစင်စင် နေနိုင်
သေးတာပေါ့။

သူမရဲ့ လှုပ်ရှားပြောဆိုပြုမူပုံလေးတွေဟာ တခြား
မိန်းကလေးတွေနဲ့မတူဘဲ အမြဲ အဆန်းတကြယ် ဖြစ်နေရတာ
တော့ အမှန်ပင် ...။ တခြား မိန်းကလေးတွေ မလုပ်နိုင်တာ
မလုပ်ချင်တာကို သူမက လုပ်နိုင်သည်။ လုပ်လည်း လုပ်ချင်
သည်။ သူမကို ကြည့်လိုက်ရင် အမြဲ သွက်လက်မြူးရွှင်နေ
သည်။

သူ့ကိုဆို ...

“ဦးလေး ... ဦးလေး ... ”

ဟု ဝပ်လောလော နှစ်ခွန်းဆင့်ဆင့်ခေါ်ကာ စကား
တွေ လာလာပြောတတ်သော ကောင်မလေးကို ချစ်ခင်စရာ
ကောင်းသော ကလေးတစ်ယောက်ဟုသာ သူက သဘောထား
မိပါသည်။

ခန့်လင်းက အိပ်ရာခိုးနိုးချင်း အိမ်ရှေ့နားမှာ ရပ်
မျှော်ကြည့်ကာတွေ့နေဆဲ ခပ်ဝေးဝေးကနေ သူ့အိမ်ရှိရာ ကုန်း
ပြေပြေလေးပေါ်သို့ ပြေးတက်လာနေသော ဆင်းရောင်ပျံကို
လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။

“ဦးလေးရေ ... ဦးလေး ... ”

သူမက သူ့ကိုမြင်တော့ လက်တစ်ဖက်ကို မြှောက်
၍ ထု့ယမ်းကာ လှမ်းခေါ်ရင်း ခပ်သွက်သွက် ပြေးလာသည်။
သူ့ရှေ့ရောက်တော့မှ ဘရိတ်အုပ်သလို ရပ်တန့်လိုက်ရင်း ...

“အဲမလေး ... ခုမှပဲ ချွေးတွေထွက်ပြီး ပေါ့သွားတော့
တယ်၊ ရာသီဥတုက နည်းနည်းအေးတော့ ခုလို လှုပ်လှုပ်
ရှားရှား ပြေးပြေးလွှားလွှားလေး လုပ်ပေးမှ လန်းတာ
ဦးလေးရဲ့ ... ”

ဟုပြောပြီး နဖူးမှာစိုနေသော ချွေးတွေကို လက်
ခုံဖြင့် ပွတ်ဆွဲသုတ်ပစ်လိုက်ပါသည်။

“စောစောစီးစီး ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ ကလေး ... ”

“ဦးလေးကို လူကြိုပါးရောက်စွဲလေး ရှိလို့ပါ။ ဦးလေး ဒီနေ့ ပြင်ဦးလွင် သွားမှာမဟုတ်လား။”

“သွားမယ်လေ ... ၊ နွားစာထဲထည့်စပ်ဖို့ ကန့်ရော DCP အမှုန့်ရော၊ အိုင်အိုင်ဒင်းဆားရော လိုလို့ သွားဝယ်ရမှာ၊ ခဏနေ ထွက်တော့မလို့ပဲ၊ မင်းက ဘာလူကြိုပါးမှာလဲ”

“ပြင်ဦးလွင် မြို့ပတ်လမ်းက ပျိုလေး သူငယ်ချင်းအိမ် အတွက် မလိုင်လုံးထုပ်တွေ ထည့်ပေးလိုက်ချင်လို့၊ ပြီးတော့ သူ့ဆီက ပျိုလေး ငှားထားတဲ့ စာအုပ်တွေလည်း ဦးလေး ပြန်ယူလာပေးလို့ ရမလားလို့”

“ရပါတယ်၊ အပမ်းမကြီးပါဘူး၊ စာအုပ်က ဘာစာအုပ်လဲ ...”

“အဟဲ ... စာကြီးပေကြီးတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဦးလေး ဖတ်နေကျ ကွတ်ပီနဲ့ ပိုးစာ ကာကွန်းစာအုပ်ရယ်၊ ခုနက တွေ့နဲ့ မဂ္ဂဇင်းတွေနဲ့ သိပ်တော့မများပါဘူး”

“ရပါတယ် ... ပေးစရာရှိတာ ပေးလိုက်လေ၊ ဟိုက လူစရာရှိတာလည်း ပြန်ယူလာပေးမယ်”

“ဒါဆို ... အိုကေပဲ၊ ရော ... ဒါလေးပဲ ... မလေးဘူး”

သူမက လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဆွဲလာသော အထုပ်ကို ကမ်းပေးတာမို့ ခန့်လင်းက လှမ်းယူလိုက်သည်။

“ဦးလေးကတော့ ပေးစရာရှိတာ ပေးပြီးပေးမယ် လှည့်မပြန်သေးဘဲ သူ့အိမ်ကလေးထဲသို့ ကံကြည့်လိုက်ပါသည်။ အိမ်လေးက သန့်ရှင်းသပ်သပ်လှပနဲ့ နံရံကပ် စာအုပ်စင်လေး တစ်စင်ကိုလည်း ဆွေ့ရသည်။ ပျိုလေးက စာဖတ်ခါသနာပါသူ မို့ စာအုပ်စင်လေးကို စိတ်ဝင်စားသွားကာ ...

“ဦးလေး ... နည်းနည်းလောက် စပ်စုလို့ရမလား”

“ဘာကိုလဲ ...”

“ဟိုစာအုပ်စင်လေးကို ခိတ်ဝင်စားလို့၊ ဘာစာအုပ်တွေ လဲလို့ ... ၊ ကြည့်လို့များ ရမလား”

“ကြည့်ချင် ကြည့်လေ ... ဒါပေးမယ် မင်း ခိတ်ဝင်စားမယ် စာအုပ်မျိုးတွေတော့ မဟုတ်ဘူး”

“ကြည့်ကြည့်လိုက်မယ်လေ”

“ကြည့်ပါ ... ကြည့်ပါ”

ပျိုလေးက အိမ်ထဲဝင်လာကာ စာအုပ်စင်ထဲက စာအုပ်တွေကို ယူကြည့်မိသည်။ သူ့စာအုပ်တွေက ပျိုလေးနဲ့ မရင်းနှီးလှပါ ... ။ တော်လစတိုင်ရဲ့ ဝတ္ထုတို ဘာသာပြန် စာအုပ်တွေ၊ ဆရာတော် ဦးဇောတိကရဲ့ စာအုပ်တွေ၊ မြသန်းတင် ဘာသာပြန်တဲ့ လွမ်းမောခဲ့ရသော တက္ကသိုလ်နေ့ညများ

www.burmeseclassic.com

၉၆ ♥ ပုညသင်

စသည် ဘာသာပြန် ဝတ္ထုကြီးများ၊ မောင်ထွန်းသူရဲ့ ဘာသာပြန် စာအုပ်များ...၊ စာအုပ်တွေက အတူကြီး၊ စာလုံးသေသေး၊ စာကြောင်းစိပ်စိပ်ကလေးတွေ...။

ပျိုလေးက စာအုပ်တွေကို တစ်အုပ်ပြီးတစ်အုပ် ယူကြည့်နေရာက ပခုံးလေး မသိမသာတွန့်ကာ စာအုပ်တွေကို သူ့နေရာသူ ပြန်ထားရင်း...

“ဦးလေးက စာကြီးပေကြီးတွေပဲ ဖတ်တယ်ထင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် စာကြီးပေကြီးတွေ ဖတ်နိုင်ဖို့ဆိုတာ စာလေးပေလေးတွေကို အရင်ဖတ်ခဲ့ရတယ်မဟုတ်လား၊ ဦးလေးလည်း ပျိုလေး အရွယ်တုန်းက ပျိုလေးလိုပဲ အချစ်ဝတ္ထုတို့၊ ကာတွန်းတို့ ဖတ်ခဲ့ရတာပဲ မဟုတ်လား၊ ပျိုလေးလည်း ဦးလေးအရွယ်ရောက်ရင်တော့ ဦးလေးကြီးကဲ့က စာအုပ်မျိုးတွေကို ဖတ်ချင်လာမှာပါ၊ ခုတော့... ဖတ်ချင်သေးဘူး၊ နည်းနည်းပျင်းလို့... အဟဲ”

ပျိုလေးက ပြုံးစေ့စေ့မျက်နှာထားလေးဖြင့် ပြောတော့ သူက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ပြုံးနေသည်။ ထိုအချိန်မှာပဲ အိမ်ရှေ့ခပ်ဝေးဝေးဆီက ပျိုလေးမှာမည်ကို အော်ခေါ်သံ ကြားလိုက်ရသည်။

ယုံကြည်ခြင်း နင်းဆီ ♥ ၉၇

“ပျိုရေ... ပျို၊ ပျို ဘယ်မှာလဲ ပျို...၊ အိမ်ထဲမှာလား၊ နားခြံမှာလား၊ ဘယ်ကိုခြေရည်နေလဲ၊ ငါလျှောက်မရှာနိုင်လို့ အသံကြားရာအရပ်ကို အမြန်လာခဲ့ပါပျို...”

ဒါဟာ ပျိုလေး သူငယ်ချင်း ညီလတ်ရဲ့ အသံဆိုတာ သေချာတာမို့ ပျိုလေးက မျက်နှာလေးကို ရှုံ့မဲ့လိုက်ရင်း...

“အဲဒီ အပျင်းကောင်ကတော့ အော်ကြီးဟစ်ကျယ်လုပ်ပြီ၊ ဦးလေး... ပျိုလေး သူငယ်ချင်း ရှာနေလို့ သွားလိုက်ဦးမယ်နော်”

“အေး... အေး”

“ပျိုရေ... ပျို”

“ဟဲ့... အော်မနေနဲ့၊ ငါလာပြီဟဲ့...”

ပျိုလေးက ညီလတ်ကိုလှမ်းအော်ပြောရင်း ဦးလေး အိမ်ထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။ ညီလတ်က အိမ်ရှေ့ ခပ်ဝေးဝေးကွင်းပြင်ထဲက ကုန်းမြင့်လေးပေါ်မှာ ခြေခွဲမတ်တတ်ရပ်၊ ခါးထောက်ကာ ပျိုလေးကို စောင့်နေသည်။ ပုံစံကိုက သိပ်ထောင့်မကျိုး...။

ညီလတ်ဆိုတာ ပျိုလေးတို့ခြံနဲ့ မနီးမဝေး မဟာအံ့ကူးကံသာ ဘုရားကြီးနားက လမ်းသွယ်ထဲမှာ နေသူ ပျိုလေး

ရဲ့ သူငယ်ချင်းပင် ...။ သူက လူလည်ပတ်ကား ဟော့ရှော့လေး ...။ သူ့အမျိုးတွေက မန္တလေးမှာရှိတာမို့ ဆယ်တန်း ဖြေပြီးကတည်းက ပြင်ဦးလွင်-မန္တလေးကို ဆိုင်ကယ်တစ်စီးဖြင့် ကူးသန်းနေကာ မန္တလေးမှာ ပျော်နေတတ်သူပင် ...။

ဂျင်းဘောင်းဘီအဖြူ အော်လံတာဖိနပ်နှင့် အော်တာရှပ် အနက်ကလေးပေါ်မှာ အရိုးခေါင်းပုံတွေပါသည့် ဟစ်ဟော့စတိုင်လ် ဂျာကင်အပွကြီးကို ဝတ်ထားသော ညီလတ်ကို ပျိုလေးက ခင်ပေမယ့် နည်းနည်း အမြင်ကတ်ချင်တာမို့ ...

“ဟဲ့ ... နင်က အဲဒီပေါ်ကနေ ငါ့ကိုငဲ့ကြည့်ပြီး အခန့်သား ဓာတ်မနေနဲ့ဟဲ့၊ နင့်ဆီ တက်လာရတာ မောတယ်၊ နင် ဆင်းလာခဲ့ ...”

ပျိုလေး ခော်ပြောတော့မှ ညီလတ်က ပျိုလေးဆီ ပြေးဆင်းလာသည်။

“ပျို ... နင် ဘယ်သူ့အိမ် သွားနေတာလဲ”

“ငါတို့ခြံက ဦးလေးတစ်ယောက်အိမ်ပါဟာ၊ မြို့ပတ်လမ်းက ငါ့သူငယ်ချင်း စန္ဒီလေး၊ နင်သိတယ်မဟုတ်လား၊ သူ့ဆီ လူကြွပါးတဲ့ပစ္စည်း သွားပို့နေကာ၊ နင် မန္တလေးက ဘယ်တုန်းက ပြန်ရောက်လဲ”

“ဒီမနက်ပဲ၊ အစောကြီး ဆိုင်ကယ်နဲ့ တက်လာတာ၊ ဟီးဟီး ... ချမ်းလိုက်တာဟာ”

“အစောကြီးလာရင် ချမ်းမယ်မှန်းသိရက်နဲ့ ဘာလို့ လာသေးလဲ ...၊ နင့်မှာ ဘာအရေးကြီးစရာကိစ္စ ရှိလို့လဲ”

“ရှိတာပေါ့၊ နင်နဲ့ ရန်ဖြစ်ရမယ် ကိစ္စလေ”

“ဘာလဲ ...”

“ငါ မနေ့ညနေက 78 Shopping Mall ကိုသွားတော့ နှင့် အန်တီလေးနဲ့ တွေ့တယ်၊ အန်တီလေးကိုတော့ တော့ငါ အရမ်းပျော်သွားတာဟာ၊ အန်တီလေး မန္တလေးပြန်ရောက်ပြီဆို နင်လည်း ပါလာမှာပဲလို့ ထင်ထားတာ၊ အန်တီလေးကို သွားမေးကြည့်တော့မှ နင် ခြံထဲပြန်နေတယ်ဆိုတာ သိရတာ ...၊ ငါ့မှာတော့ နင် မန္တလေးရောက်ရင် အဖော်ရပြီဆိုပြီး မျှော်လိုက်ရတာ၊ နင်က ရူးလို့ ဒီမှာပြန်နေတာလား၊ ရှော့ပင်းစင်တာမရှိ ဘာမရှိညာမရှိတဲ့ နေရာကို နင်မို့ပြန်လာတယ်”

“ငါပျော်တဲ့နေရာမို့လို့ ငါပြန်လာတာ ဘာဖြစ်လဲ၊ အဲဒါနဲ့ပဲ နင်က စောစောစီးစီး ရောက်ချလာရရောလား”

“ငါ မနေ့က ညနေကတည်းက တက်လာလို့ပဲ၊ မိုးချုပ်သွားလို့ မလာဖြစ်လိုက်တာ ...၊ နင် မန္တလေးလိုက်

မလာတာကို ငါအသည်းယားလွန်းလို့ နင့်ကို မန္တလေး
ခေါ်ဖို့ လာတာ ...”

“အဟက် ... အင်မတန် ဩဇာကြီးလှတဲ့ ငါ့ဘွားဘွားကြီး
နဲ့ ငါ အရမ်း အင်မတန်ချစ်တဲ့ ငါ့ တိတိလေးတောင်
ငါ့ကိုခေါ်လို့မရတာ၊ နင်ခေါ်လို့ ငါက လိုက်မှာတဲ့လား၊
တော်ရဲ့ ဂေါက်ပါ ညီလတ်ရာ ...”

“ငါက မဂေါက်ဘူး၊ နင်သာ ဂေါက်တာ၊ မန္တလေးမှာပဲ
လာနေပါလား ပျိုရာ၊ နင်မရှိတော့ မန္တလေးမှာ ငါ
တစ်ယောက်တည်း ငေါင်းစင်းစင်းကြီးဟ၊ နင်နဲ့ဆိုအဖော်
ရတယ်၊ ငြင်းဖော်ငြင်းဖက်၊ ရန်ဖြစ်ဖော် ရန်ဖြစ်ဖက်
ကလေး ရှိတော့ ပိုအဆင်ပြေတာပေါ့ဟာ၊ နင်နဲ့ငါ
ကျောင်းအတူတက်ကြမယ်လေ နော် ...”

“မတက်ချင်ပါဘူး၊ ငါက အဝေးသင်ပဲ ယူပြီး ဒီမှာပဲ
အလုပ်လုပ်နေမှာ ...”

“နင် ဒီမှာဆို ကောင်းဘွိုင်မပဲ ဖြစ်မှာပေါ့၊ နွားကျောင်း
သမကြီး ဖြစ်ချင်မနေစမ်းပါနဲ့ဟာ၊ မန္တလေးမှာဆို အား
လုံး အလန်းဇယားတွေပဲဟ၊ ဟိုကိုပဲ လာနေစမ်းပါ”

“ငါမှ မလာချင်တာ ညီလတ်ရဲ့ ...”

ညီလတ်က ဇွတ်ခေါ်၊ ပျိုလေးက ဇွတ်ငြင်းနေဆဲ
မှာပဲ ဦးလေးက သူ့အိမ်ကလေးဘက်မှ ဆိုင်ကယ်စီးထွက်လာ
သည်။ ပျိုလေးတို့ရပ်နေတဲ့ နေရာနှင့် မလှမ်းမကမ်း မြေနှိလမ်း
လေးအတိုင်း ဆိုင်ကယ် ခပ်ဖြည်းဖြည်းမောင်းလာသော ဦးလေး
ကို ပျိုလေးက လှမ်းကြည့်လက်ပြလိုက်ရင်း ...

“ဦးလေးရေ ... တာတာ၊ ပျိုလေး စာအုပ်တွေ ယူလာဖို့
မမေ့နဲ့နော်”

ဟု လှမ်းအော်ပြောလိုက်သည်။ ညီလတ်က
ပျိုလေးလက်ပြသည်ဘက်ကို လှည့်ကြည့်ရင်း ...

“နင် ခုန လူကြွပါးနေတယ်ဆိုတာ သူ့ကိုလား”

“အေးလေ ...”

“နင်ပြောတော့ ဦးလေးဆို ...”

“အေးလေ ... ခုန ငါလှမ်းခေါ်လိုက်တာ မကြားဘူး
လား”

“ကြားပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် နင်ခေါ်တာက အလွဲကြီး”

“ဘာလွဲလို့လဲ ...”

“သူ့အရွယ်က ဦးလေးအရွယ်မှ မဟုတ်တာ၊ ကိုကြီး ...
ကိုကြီးအရွယ်ပဲ ရှိသေးတာ၊ ဒီအရွယ် ယောက်ျားမျိုးဆို

ကောင်မလေးတွေ အကြိုက်ပဲ၊ သူ့ပုံစံကလည်း အလန်းကြီး ... ၊ ရုပ်တည်ကြီးနဲ့ မိုက်နေတာ၊ ဘာကဘယ်လိုမှန်းတော့ သေသေမျှချာ မပြောတတ်ပေမယ့် တစ်နေရာရာကတော့ မိုက်ကိုမိုက်နေတာ ... ၊ အဝေးကကြည့်တာနဲ့ တောင် ဆွဲဆောင်မှုရှိမှန်း သိသာတယ်”

“အဲဒါဆိုလည်း နင်ပဲ ကိုကြီး ကိုကြီးခေါ်ပြီး သွားကြိုက်လိုက်တော့ဟယ် ... ”

“ငါက မကြိုက်ပါဘူး၊ နင်ကြိုက်သွားမှာဦးလို့ ပြောနေရတာ ... ”

“ဒီအရွယ်နဲ့ ဒီအရွယ် ကြိုက်စရာလား ... ”

“ဒီအရွယ်နဲ့ ဒီအရွယ် ဇာတ်လမ်းတွေမှ အများကြီး”

“မသြော် ... နင်က ငါ့ကို လာသင်ပြပေးနေတာပေါ့လေ၊ နင်ပြောမှပဲ ဖြစ်နိုင်ချေရှိတာကို မြင်လာတယ်၊ ငါ ကြိုက်ပစ်လိုက်ရမလား”

“နင် သိပ်ကဲမနေနဲ့ဟာ၊ ခုန နင် သူ့အိမ်ထဲ ဘာဝင်လုပ်နေတာလဲ၊ နင်က ဦးလေးလို့ပြောလိုသား ငါ ဘာမှ မပြောတာ၊ အခု ဒီအရွယ်ဆိုရင်တော့ ပြောကိုပြောရတော့မယ်၊ နင် တစ်ယောက်တည်း သူ့အိမ်ထဲကို ဝင်ကိုမဝင်သင့်ဘူး”

“စာအုပ်စင်တွေ လို့ ခဏဝယ်ကြည့်နေတာပါ ညီလတ်ရယ်”

“မဟုတ်ဆို အဲဒီဘက်ကို ပုပဲဝေသွားနဲ့၊ အဲဒီလူကြီးကို အရောပေါင်နဲ့ဟား လူကြီးတွေဆိုတာ မယုံရဘူးဟာ၊ ကလေးတွေကို သူတို့ဘက်ပါအောင် နည်းမျိုးစုံနဲ့ ဖျားယောင်းတတ်ကြတာပဲ”

“ကဲ ... တော်ပဲတော့ဟယ်၊ လာ ... လာ ... အိမ်မှာ တမင်းလိုက်စာလည်း ပေးဆောင် နင့်ကိုမတွေ့တာ ကြာလို့ကဲ၊ မနေ့ကပဲ ပေးနေသေးတာ”

ပျိုလေးက ညီလတ်နဲ့ ဂျာကင်ဇက် ဗွဲ့တာ အိမ်ဘက်သို့ ဆွဲခေါ်လာခဲ့ရပါသည်။ ညီလတ်က “ဦးလေးတို့မိသားစု နှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးပြီးသားမို့ အိမ်ကို အပြင်ဝင်ထွက်နေကျပင်။”

ညီလတ်က အိမ်မှာ တမင်းစား၊ ကျွေးသမျှ အကုန်စားပြီး တစ်နေကုန်နေကာ ပြန်ခါနီးတော့မှ သူ့အိတ်ကဲက ဘူးတစ်ဘူး ထုတ်ယူပြီး ပျိုလေးထံ ကမ်းပေးသည်။

“ရော့ ... နုပို့ဗို့”

“ဘာလဲ ... ”

“ဖုန့်လေ ... ”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ၊ ငါတို့ခြံမှာ လိုင်းမှ မမီတာ ... ”

“ဒီမှာ လိုင်းမမီပေမယ့် အပြင်ထွက်ရင် ဆက်လို့ရတယ်လေ၊ ဒီမှာ ဖုန်းမဆက်ဖြစ်ရင်လည်း ဖုန်းမှာပါတဲ့ ကင်မရာနဲ့ ဓာတ်ပုံရိုက်လို့ရတယ်၊ သိချင်းနားထောင်လို့ရတယ်၊ ဂိမ်းဆော့လို့ရတယ်၊ မှတ်ချင်တာမှတ်လို့ရတယ်၊ ရှင်းပြရတာ မောလိုက်တာ ငတုံးမရယ်၊ ရော... ယူထားစမ်းပါ၊ ငါ့မှာပိုလို့ ပေးတာ၊ စင်ကာပူက ငါ့အဒေါ်က ငါ့အတွက် ဟန်းဆက်ပို့ပေးလိုက်တာ၊ ငါလည်း ဟန်းဆက်အသစ်ဝယ်ထားတာ မကြာသေးလို့ သုံးလက်စ ဆက်သုံးနေဖြစ်တာ”

“SIM ကဒ်ကကျတော့ရော...”

“အဲဒါလည်း ပိုနေတာပဲ...၊ ပေဖေကုမ္ပဏီ နာမည်နဲ့ ကျလာတဲ့ ဖုန်းကို ငါသုံးနေတာ၊ ဒီတစ်လုံးက အဒေါ်နာမည်နဲ့ ကျထားတဲ့ ဖုန်း၊ အဒေါ်က စင်ကာပူရောက်သွားပြီ၊ မသုံးတော့ဘူး၊ ဒီအတိုင်းထားမယ်အတူတူ နှစ်ယူထားလိုက်ပေါ့၊ ငါလိုရင် ပြန်တောင်းမှာပေါ့...၊ အလကား ပေးတာမှမဟုတ်တာ၊ နှစ်ဖုန်းသုံးရင်လည်း နှစ်ဖုန်းဘီလ်ကို နှစ်ဘာသာဆောင်ပေါ့...”

“ဒါဆိုလည်း ပြီးရော...၊ ငါလည်း လျှောက်မဆက်ပါဘူး၊ ကင်မရာလေး ဘာလေးတော့ သုံးမှာပေါ့၊ တီတီ

လေး ဖုန်းဝယ်ပေးမယ်ပြောတုန်းကတောင် ငါ မလိုချင်ဘူးလို့ ငြင်းထားတာ သိလား၊ နှင်မို့လို့ ငါလက်ခံတာ”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ညီလတ်က ခပ်ငေါ့ငေါ့ပြောပြီး သူ့ဆိုင်ကယ်လေးနှင့် ပြန်ထွက်သွားသည်။

ညီလတ် ပြန်သွားတော့မှ ပျိုလေးက ခြံအဝင်လမ်းဘက်သို့ ခဏခဏမျှော်ကြည့်ရင်း ဦးလေး ပြန်အလာကို မျှော်နေမိပဲ သည်။ ဆိုင်ကယ်သံသံသံကြားတိုင်း လူက ဆတ်ခနဲဖြစ်ကာ လည်ပင်းက ရှည်ချင်လာသည်။

ဦးလေးဆိုင်ကယ် လာတာတွေ့တော့ ပျိုလေးက ပြေးထွက်ဆီးကြိုလိုက်ရင်း...

“ဦးလေး... ဦးလေး...၊ စာအုပ်တွေ ပါတယ်မဟုတ်လား၊ စနီနဲ့ တွေ့ခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ ဘာမှာလိုက်သေးလဲ...”

ဟု အလျှင်စလိုမေးတာမို့ သူက ဆိုင်ကယ်နောက်မှာ ကြိုးဖြင့်ချည်၍တင်လာသော စာအုပ်ထုပ်ကို ပုတ်ပြကာ...

“စာအုပ်တွေက ဒီမှာ၊ ညည်းသူငယ်ချင်းနဲ့လည်း တွေ့တယ်၊ နှုတ်ကတော့ ဘာမှမမှာလိုက်ဘူး၊ စာရေးပေးချင်တယ်ဆိုလို့ စောင့်ယူနေရတာ...၊ ရော... ဒီမှာ စာ”

ပျိုလေးက သူလမ်းပေးသော စာကို လှမ်းယူလိုက်သည်။ သူက စာအုပ်ထုပ်ကိုပါ လှမ်းပေးရင်း ...

“ညည်း ... သယ်နိုင်ရဲ့လား၊ စာအုပ်က တော်တော်များတယ်”

“အေးဆေး ... အေးဆေး၊ ဒီလေးကတော့နိုင်ပါတယ်၊ ကျေးဇူးပဲနော် ဦးလေး ...”

ပျိုလေးက စာအုပ်ထုပ်ကို လှမ်းယူလိုက်ပြီး အိမ်ဘက်သို့ ပြန်ပြောလာခဲ့သည်။ အိမ်ရောက်တော့မှ စန္ဒီ့ကို ဖွင့်ဖတ်ရသည်။

ပျို...

အစ်ကိုကြီးက မိုက်လှနဲ့ညည်းလား ...

ငါတောင် ရင်ခုန်သွားတယ် ...။

နှင်ရော ဘယ်လိုလဲ ...

ဒီအဖွင့်ကြောင့် နင် အတွေးနဲ့ မန္တလေးသို့မဟုတ် မသွားနိုင်တာလား ...။

ငါတော့ နင်တို့ခြံကို လေးငါးရက်လောက် လာလည်မလားလို့ စိတ်ကူးမိတယ်။

ဟဲ ... ဟဲ ... လက်ခံမှာလား ...။

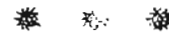
အုမတို့ကြေးနော် ... အဟိ ...။

စန္ဒီ့

“ဒီအခါက ပျိုက ပြုံးစိစိဖြစ်သွားကာ စာရွက်ကလေးကို ပြန်အေးကြီး အေးကြီးဆိတ်ထဲ ထိုးထည့်လိုက်သည်။

စန္ဒီ့က ပျိုလေး၏ကိုယ်ကို ကလိကလိုနှင့် ယားကျိကျိဖြစ်သွားစေသည်။

ဘယ်လိုမှန်း ... တော့ မလိ ...။ ဦးလေးအကြောင်း ကျွေးလိုက်ရင် စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုး ရွှင်လန်းလာတာတော့ အမှန်ပင်။

ပျိုလေးက ထိုနေရာဆီ လှမ်းမျှော်ကြည့်နေဆဲမှာ မြင်းကို ဖြည်းဖြည်းငြိမ်ငြိမ် စီးလာသော သူ့ကို တွေ့လိုက်ရ တာဖြစ်သည်။

အို ... ကြည့်လို့ကောင်းလိုက်တာ ... ။

ပျိုလေး ကြည့်ဖူးတဲ့ ကောင်းဘွိုင်ရုပ်ရှင်ကားတွေ ထဲက မင်းသားလိုပဲ ဆည်းဆာရောင်က သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ ဖြာကျနေတာမို့ အသားရောင်က ဝင်းဝါနေသည်။ အနားဝိုင်း ဦးထုပ်ရဲ့ ဟိုဘက်ဒီဘက် အနားဖျားတွေကို ခေါက်ထားသော ကောင်းဘွိုင်စတိုင်လ် ဦးထုပ်နှင့်၊ ဂျင်းဘောင်းဘီ ပုံစံကျကျနှင့်၊ ဦးချွန်ကန်းထရီးဒေါက်ကို စီးကာ ရုပ်လက်ရှည် အနီကွက်ကို ဝတ်ထားပြီး မြင်းစီးနေပုံက ငေးမောချင်စရာ စတိုင်လ်ကျသည်။ မျက်နှာထားက တည်တည်၊ ပါးမြိုင်းမွှေးစိမ်းစိမ်းက ပါးတစ်ဖက် တစ်ချက်မှ သွယ်ဆင်းလာကာ မေးစေ့က မုတ်ဆိတ်မွှေးရာ စိမ်းစိမ်းလေးတွေနှင့် သွားဆက်နေသည်။ မျက်ခုံးက ထူထူထင်း ထင်း၊ နှာတံချွန်ချွန်နှင့်မို့ သူ့ပုံစံက နိုင်ငံခြားမင်းသား ပုံစံမျိုး ကြည့်ကောင်းနေသည်။ ညီလတ်ပြောတဲ့ ဘာမှန်းမသိတဲ့ တစ်စုံ တစ်ရာက ဆွဲဆောင်မှုရှိနေသည်။

ဘယ်ယောက်ျားတစ်ယောက်ကိုမှ မရိုးမသားစိတ် ဖြင့် ငေးမောသဘောမကျခဲ့ဖူးသော ပျိုလေးသည် သူ့ပုံစံကို

✱ ✱ ✱

တစ်ညနေမှာ ပျိုလေးက ဦးလေးရဲ့ စာအုပ်စင်ထဲ က စာအုပ်ကြီးတစ်အုပ်ကို ငှားဖတ်မည်ဟု စိတ်ကူးကာ ဦးလေး ရှိနေမည့် ခြောက်သို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

“ဖိုးချမ်း ... ဦးလေးရော ... ”

“အနောက်ဘက်က ကွင်းပြင်မှာ မြင်းသွားစီးတယ် အစ်မ”

ပျိုလေးက ဖိုးချမ်းညွှန်ပြသော အနောက်ဘက်သို့ လျှောက်ထွက်လာခဲ့သည်။ အချိန်က ညနေစောင်းလေးမို့ ဝါဖန် ဖန် နေရောင်က မြက်ခင်းစိမ်းတွေပေါ်ကို ဖြာကျဝင်းလဲ့နေ သည်။ မြက်ခင်းတွေရဲ့ အဆုံးမှာ တောတန်းနှင့် တောင်စွယ် တချို့ကို မြင်ရသည်။

တမေ့တမော မျောနှစ်ငေးမောနေလိုက်ရင်း ရင်ထဲမှာ ငြိမ်ငြိမ်
လေး ကြည်နူးနေသည်။ တိတိထဲက ပျို သဘောကျတဲ့ ကိုရိုး
ယား မင်းသား ဒါရိုက်တာရင်ကို ကြည့်နေရတဲ့ ခံစားမှုနဲ့လည်း
မတူ ...။ ပျို ကိုယ်တိုင် သေချာခွဲခြားမသိနိုင်တဲ့ ခံစားမှုတစ်ခု
က သူ့ကိုတွေ့တဲ့အခါတိုင်း ပျိုရင်ကို ဆွဲကိုင်လှုပ်ခတ်နိုင်စွမ်း
ရှိသည်။

ပျိုသည် အပေါ်ဝတ် ဂျာကင်အင်္ကျီအိတ်ထဲမှာ
ထည့်ထားသော ဖုန်းလေးကို ထုတ်ယူပြီး သူ့မြင်းစီးနေသော
ပုံစံကို ဘေးတစ်ဆောင်းမှ ဓာတ်ပုံရိုက်ယူထားလိုက်သည်။

ခဏကြာတော့မှ သူက ပျိုကို လှမ်းမြင်သွားပြီး
မြင်းဇက်ကြိုးကို အလိုက်သင့်ဆွဲကာ ပျိုထံ ဦးတည်လာနေ
သည်။ ပျိုကလည်း သူ့ထံလျှောက်လာသည်။

ပျိုက မြင်းပေါ်က သူ့ကိုမော့ကြည့်ရင်း ...

“အားကျလိုက်တာ ဦးလေးရာ ...”

ဟု ညည်းညူသလိုလေး ပြောလိုက်ပြီးမှ သူ့မြင်း
ကြီးကို သေချာကြည့်နေမိသည်။ သူက မြင်းပေါ်ကဆင်းလာ
ရင်း ...

“မြင်းကို ဒီလောက်တောင် သဘောကျလား။”

“သဘောကျတာပေါ့ ဦးလေးရဲ့၊ ဦးလေး စီးနေတာကို

တွေ့တော့ အရမ်းအားကျတာပဲ၊ ခုလို မြင်းစီးတော့
ဘယ်လိုနေလဲဟင်၊ ဆိုင်ကယ် ဖြည်းဖြည်းစီးတာနဲ့
အရသာချင်း တူသလား။”

“တူတော့ မတူဘူးကွ၊ ဘယ်လိုနေသလဲဆိုတာတော့
ပြောမပြတ်ဘူး၊ ချွမ်းလှလှကို အပေါ်ကနေ စီးမိုးမြင်
ရတာတော့ ကောင်းဟယ်၊ စိတ်ကြည်နူးရတယ်၊ ဒီလို
စီးလိုက်ရင် အပမ်းပြေသွားတယ်”

“ပျိုလေးလည်း တစ်နေ့ကုန် အလုပ်လျှောက်လုပ်ရတာ
ပင်ပန်းလို့ ဦးလေးလို အပမ်းပြေခွင့်ရရင် ကောင်းမှာပဲ
နော် ...”

ပျိုလေးက ညည်းညည်းညူညူလေး ပြောပြန်ရင်း
မြင်းကို တစ်ပင်ပတ်၍ ဖော့ဖော့စပ်စပ်ကြည့်သည်။ လင်းခန့်က
ပျိုလေးပုံစံကို ကြည့်ရင်း သနားသွားမိကာ ...

“ကဲ ... ကဲ ... ဟေ ...”

“ရှင် ...”

သူ့ခေါ်သံကြောင့် ပျို အံ့သြသွားမိသည်။ သူက
မြင်းကုန်းနှီးကို ပုတ်ပြဲရင်း ...

“လာလေ ... စီးမယ်ဆို”

ပျိုမျက်ဝန်းကလေးတွေ တောက်ပသွားကာ ...

“ဦးလေး သင်ပေးမလို့လား”

သူက ခေါင်းညိတ်ပြရင်း ...

“လောလောဆယ်တော့ အသားကျအောင် ဖြည်းဖြည်းချင်း စစီးဦးပေါ့၊ လာ ... ဒီကွင်းကိုနင်းပြီး မြင်းပေါ်တက်”

“အား ... ပျော်လိုက်တာ၊ ကျေးဇူးပဲ၊ ကျေးဇူးပဲ”

“ဟေ့ ... ဟေ့ ... အပျော်လွန်ပြီး အလျင်စလို မတက်နဲ့၊ ခါချခဲရမယ်”

သူက မြင်းဇက်ကြိုးကို တစ်ဖက်ကဆွဲကာ ထိန်းပေးထားပြီး ကျန်လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ပျို့လက်မောင်းကို ပေးမထိန်းပေးကာ မြင်းပေါ်တက်စေသည်။

အဲဒီနောက်တော့ သူက မြင်းဇက်ကြိုးကိုဆွဲကာ ရှေ့မှသွား၏။ ပျို့က မြင်းပေါ်မှာ ငြိမ်ငြိမ်ကလေး ထိုင်လိုက်လာရင်း မြင်းပေါ်ကနေ မြင်ရသည့် မြင်ကွင်းကို ငေးမောပျော်ရွှင်မိနေသည်။

အဲဒီအတိုင်းလေးပဲ ပျို့လေးတို့နှစ်ယောက် စကားတပြောပြောနှင့် သွားနေကြသည်။

လေပြေကလည်း အေးသည်။ ပန်းတွေကလည်း မွှေးသည်။ ကြည်နူးခြင်းမြစ်ကလည်း ပျို့ရင်ခွင်ကို ဖြတ်စီးနေသည်။

“ဦးလေး ...”

“အင်ဟင် ...”

သူက ပျို့ကို လှမ်းမော့မကြည့်ဘဲ ထူးသည်။

“ပျို့လေးမြင်းစီးတဲ့ စတိုင်လ်က ဦးလေးလောက်တော့ မမိုက်ဘူးနော်”

“ကျုပ်က ဘာမိုက်လို့တုန်း”

“ဝတ်စုံပြည့်နဲ့ မြင်းစီးတော့ အရမ်းမိုက်တာပေါ့”

“ဝတ်စုံပြည့်ရယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ အပန်းဖြေတဲ့ အချိန်လေးမှာ ရှိတဲ့ အဝတ်အစားလေးတွေကို အဆင်ပြေသလို ဝတ်လာမိတော့ ဖက်ရှင်ကျသလိုကြီး ဖြစ်နေတာပေါ့၊ တမင်ထွင်ဝတ်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါပေမယ့် အခုပုံစံက ရုပ်ရှင်ထဲက ကောင်းဘို့ရင် မင်းသားနဲ့ တူသလိုပဲ”

“မင်းမှာလည်း ကောင်းဘို့ရင်စတိုင်လ် အဝတ်အစားတွေ ရှိတာပဲ၊ နောက်တစ်ခါကျရင် အဲဒါမျိုးဝတ်ပြီး စီးချင်စီးပေါ့”

“နောက်တစ်ခါ ! ...”

ပျို့က ဝမ်းသာအားရဖြင့် ...

“ပျို့ကို နောက်တစ်ခါ စီးခွင့်ပြုဦးမှာပေါ့နော်၊ ပျော်စရာကောင်းလိုက်တာ”

“မြင်းပေါ်ကနေ သိပ်လှုပ်ရှား ခြောင်းဆန်မနေနဲ့ဦး။
မြင်းက ထွက်ပြေးချင်စိတ် ပေါက်သွားဦးမယ်”
“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

“ဒါနဲ့ ကိုယ့်ကိုရှာတာ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

“အထွေအထူးတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ပျို့မှာ ဒီညက စရာ
စာအုပ်မရှိတော့လို့ ဦးလေးဆီက ဘာသာပြန် ဝတ္ထုတစ်
အုပ်လောက် ငှားပြီး စမ်းဖတ်ကြည့်မလားလို့ပါ”

“ဒီနေ့တော့ မိုးချုပ်ခါနီးနေပြီ၊ အိမ်ဘက် လိုက်မယူနဲ့
တော့၊ မနက်ကျမှ ယူတော့လေ ... ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

“ဘာသာပြန်ဝတ္ထုက ဖတ်ရတာ မခက်ပါဘူး၊ ဖတ်စရုံ
ရင် ကြိုက်သွားမှာပါ”

“ပျို့ အရင်တုန်းက ဖတ်ကြည့်ဖူးလေးတယ်၊ ဇာတ်ကောင်
နာမည်တွေကလေ ဗမာနာမည်မဟုတ်တော့ နာမည်တွေ
လိုက်မှတ်ရင်း ရှုပ်ရှုပ်သွားတာနဲ့ မဖတ်ဖြစ်တော့ဟာ”

သူက ပျို့စကားကြောင့်ဖြိုးလိုက်ပုံရသည်။ နောက်
နားကျကျ လေးတစောင်း အနေအထားလေးပဲ မြင်နေရတာမို့
သူ့မျက်နှာ အမူအရာကို သေသေချာချာ သဲသဲကွဲကွဲမမြင်ရပါ။
သို့သော် အဲဒီအနေအထားလေးကို ပျို့က မကြာခဏ လေးလေး

ကြည်နေမိသည်။ နားရွက်၊ ကုပ်ဝိုးနဲ့ ပါးနောက်ပိုင်းကလေးကို
သာ မြင်ရလေမယ့် အတူမျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်နေရသလို ရင်းနှီး
နီးစပ်နေသည်ဟုပင် ထင်သည်။

ပျို့လေးသည် သူ့အကြောင်းကိုလည်း သိချင် စပ်စု
ချင်မိတာ ...

“ဦးလေး ... ဦးလေးက မန္တလေးဇာတိလားဟင်”

“ဆိုပါတော့ ... ”

“ဒီမှာတစ်ယောက်တည်း နေရတာ မပျင်းဘူးလားဟင်”

“ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်လုပ်နေတာပဲ ပျင်းချိန်မရပါဘူး”

“ဦးလေး ဒီမှာ ဘယ်လောက်ကြာအောင် နေမှာလဲဟင်”

“ပျော်သလောက်ပေါ့ ... ”

ဪ ... ဒါဆို မပျော်တော့တဲ့ တစ်နေ့ကျ သွား
တော့မှာပေါ့၊ ခုတော့ ပျော်လို့နေနေသေးတာပေါ့ဟု တွေးကာ
ပျို့လေးက တိတ်ဆိတ်နေမိပါသည်။

သူကလည်း မြင်းဇက်ကြီးကိုဆွဲလျက် ဖြည်းဖြည်း
ချင်း လျှောက်နေသည်။ ပျို့ကလည်း မြင်းပေါ်မှာထိုင်လိုက်လာ
ရင်း သူ့ကို ခိုးခိုးကြည့်မိရင်း ရင်ထဲမှာ တလှုပ်လှုပ်နှင့် ဖိုလှိုက်
ကြည်နူးနေသည်။

ပျို့ .. သူ့ကို ခင်မင်တာလား ... ”

၁၁၆ ♥ ပုညခင်

တွယ်တာ,တာလာ: ...။

တစ်ခါမှ မခံစားဖူးသည့် ခံစားမှုမျိုးတွေကို တစ်
မျိုးပြီး တစ်မျိုး ခံစားရင်း စိတ်တွေ မငြိမ်မသက်ဖြစ်နေတာ
ကိုတော့ ပျို့ မကွယ်မဝှက် ဝန်ခံချင်ပါသည်။

* * *

“ပျို... ပျို”

“ဟင်...”

ပျိုသည် ပျိုကို လက်စွဲယမ်းပြလျက် မာန်မာန်
ရင်း ပျိုဆီပြေးလာနေသော စန္ဒီကိုအတွေ့မှာ အံ့သြတကြီး
ဖြစ်သွားမိပါသည်။ မိမိ အလားလှုပ်ပါလိမ့်...။ သူ့ကျောဆီ
မှာလည်း ကျောပိုးအိတ် ခပ်ကြီးကြီးတစ်အိတ်ကို လွယ်ထား
သေးသော စန္ဒီကိုကိုရုံ အဝတ်အစား ဒီဒိုင်းတွေက ပုံမှန်ထက်
ပိုပြီး သားနားတောက်ပြောင်နေသည်။ ပျိုသည် ဒီဒိုကို အံ့သြ
တကြီး ဆီးကြိုကြည့်နေရင်း...

“ဒီဒို... နင် ဒီကိုသာလာလုပ်တာလဲ”

“နင့်ဆီ လာလည်တာလေ...”

“ဖြုန်းစားကြီးပါလား၊ အကြောင်းမကြား ဘာမကြား”
 “အဟဲ ... ငါလည်း အိမ်မှာနေရတာပျင်းနေတာနဲ့ နှင်ဆီ
 ဖြုန်းစားကြီး ထထွက်လာဖြစ်တာ၊ နှင်တို့ခြံမှာက နွား
 တွေ မြက်ခင်းတွေ စိုက်ခင်းတွေနဲ့ ပျော်စရာကောင်းတယ်
 လေ ...”

ပျိုက ရယ်ပစ်လိုက်ချင်စိတ်ကို ထိန်းရင်း ...
 “နှင် အရင်ကပြောတာတော့ ငါတို့ခြံက ပိုပြီးပျင်းစရာ
 ကောင်းတာဆို၊ ငါအလည်ခေါ်တိုင်း ပျင်းလို့ဆိုပြီး နှင်
 အမြဲငြင်းတယ်လေ၊ တစ်ခါရောက်ဖူးပြီးကတည်းက
 နောက်တစ်ခါလာဖို့ ပျင်းသွားပြီဆို ...”
 “လူ့စိတ်ဆိုတာ ပြောင်းလဲတတ်တာပဲလေ၊ အရင်က
 ပျင်းပေမယ့် အခု မပျင်းလို့ လာတာပေါ့၊ ပြီးတော့ ...
 နှင်ကိုလည်း သတိရလို့ပေါ့”
 “ဟုတ်လား ...”

ပျိုက မျက်ခုံးလေးပင့်၍ ပြုံးစိစိလေးပြောလိုက်
 ရင်း ဒီဒီကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်လိုက်သည်။ ဒီဒီ သူ့ကိုယ်
 သူ အပြတ်ပြင်ဆင်လာတာ အသိသာကြီးပင် ...။ ဂျင်းပဲန်
 အကျပ် အဖြူရောင်၊ တိရှပ်အကျပ် အနက်ရောင်ပေါ်မှာ လိမ္မော်
 ရောင်တောက်တောက် ကုက်အင်္ကျီလှလှလေးကို ထပ်ဝတ်ထား

ကာ နေတာပျင်းစရာနဲ့အကြီးကြီး တပ်ထားသည်။ ဆံပင်ပုံစံက
 လည်း အရင်လို ရိုးပိုးလင်းစင်း စတက်ပုံလေး မဟုတ်တော့ဘဲ
 ခပ်ဖွာဖွာကောက်ထားသည်။ ခိုင်းစုံ ဆင်ပင်ခပ်တိုတိုကို မရရ
 ဆောင် ကောက်ထားခဲ့တာမို့ ဆံပင်တိုကောက်ကောက်က ခေါင်း
 ပေါ်မှာ ဖောင်းကြွကြွလေး ဖြစ်နေသည်။

“ဒါနဲ့ ... နှင် ဆံပင်ပုံစံက ဘယ်တုန်းက ပြောင်းသွား
 တာလဲ ဒီဒီ”
 “မကြာ ... အဲ ... ကြာပြီလေ”
 “နှင် ငါ့ကိုလည်း ပြောမပြဘူး၊ အရင်တုန်းကဆို ဆံပင်
 ညှပ်ခါနီးကိုင် ငါ့အိမ်ဖုန်းကို လှမ်းလှမ်းဆက်ပြီး ဟိုလို
 လေး ညှပ်ရင် ကောင်းမလား၊ ဒီလိုလေးညှပ်ရင် ကောင်း
 မလားနဲ့ တိုင်ပင်လို့မဆုံးနိုင်တော့ဘူးလေ ...”
 “ဒီတစ်ခါတော့ တိုင်ပင်ချိန် မရတော့လို့ပါဟာ၊ အရမ်း
 ခင်တဲ့ အစ်မကြီးတစ်ယောက်က အလှပြင်ဆိုင်ဖွင့်လို့
 သွားလည်ရင်း ဖြုန်းစားကြီး ကောက်ဖြစ်သွားတာ ...”
 “ဆေးနဲ့တွေတောင် ရနေသေးတယ်၊ မနေ့ကမှ ကောက်
 လာတာ မဟုတ်လား”
 “အေး ... ဟာ ... မဟုတ်ပါဘူး၊ ကြာပါပြီဆို”
 “နှင် မျက်ခုံးမွေးတွေလည်း ရိတ်ထားတာလား ...”

“ဟိုအစ်မကြီးက ဇွတ်ရိတ်ပေးလိုက်တာလေ ...”

“မနေ့ကမှပေါ့ ...”

“အေး ... အာ ... မဟုတ်ပါဘူးဆိုဟာ”

ဒီဒီက ပျိုနဲ့ စကားပြောနေရင်းနဲ့လည်း အကြည့်
ဟောက ဂဏှာမငြိမ်ဘဲ ဟိုဟို ဒီဒီ လျှောက်ကြည့်ရှာဖွေနေ
ရင်း ...

“ဒါနဲ့ အစ်ကိုကြီးကော မမြင်ပါလား၊ သူက နင်တို့
ခြံထဲမှာပဲ နေတာမဟုတ်လား”

“ဘယ် အစ်ကိုကြီးလဲ ...”

“ငါ့ဆီကို နင် လူကြွဲပါးလိုက်တဲ့ အစ်ကိုကြီးလေ
ဟာ ...”

“ဪ ... ဦးလေးကို မေးတာလား”

“ဘာ၊ ဘယ်က ဦးလေးလဲ”

“နင့်ဆီ လူကြွဲပါးလိုက်တဲ့ ဦးလေးကို ပြောတာပေါ့”

“ဦးလေးပေါ့စရာလား၊ အစ်ကိုကြီးအရွယ်ကိုများ ...”

“ငါက ဦးလေးပဲခေါ်တာ နှုတ်ကျိုးနေပြီ ...၊ သူက
နားခြံရဲ့ ဟိုးဘက်အစွန်း ကုန်းမြင့်လေးပေါ်က အိမ်လေး
မှာ တစ်ယောက်တည်းနေတယ်”

“အခု သူ အိမ်မှာရှိလား”

“ခုချိန်နဲ့ အကြောင်းမသိရဘူးဟာ၊ ဒါနဲ့နေပါဦး ... နင်က
အထုပ်အဖုံးတွေနဲ့ဆိုတော့ ငါ့ဆီမှာ ဘယ်နှရက်ဘောင်
နေမှာမို့လို့လဲ”

“တစ်ပတ်လောက်ပေါ့ ...”

“ဘုရားရေ ... တကယ်လား”

ပျိုက ရင်ဘတ်လေးကို မိကာမေးမိသည်။ အဲ့ဒါ
ရလွန်းလို့ပင်။

“တကယ်ပေါ့ ...၊ နင်တို့နဲ့မှာ လေကောင်းလေသန့်
ရှုရင်း မျှော်သလောက်ကို နေချင်တာ”

“ထူးဆန်းလိုက်တာ ...၊ နင် အရင်က တစ်ညတလေ
လာအိပ်တာတောင် ညဘက်မှန်ကွက်စားစရာဆိုင် မရှိ
လို့ ပျင်းတယ်ဆို ...”

“အခု မပျင်းတော့လို့ပေါ့၊ ငါ နင့်ဆီလာလည်မယ်လို့
စာထဲမှာ ရေးပေးလိုက်တယ်လေ၊ ဘာလဲ နင်က အူတို
နေတာလား”

“ငါက ဘာကို အူတိုရမှာလဲ”

“အစ်ကိုကြီးနဲ့လေ ...”

“အူတိုစရာလား၊ သူနဲ့ ငါက ရည်းစားမို့လို့လား”

“နင် သူ့ကို စိတ်မဝင်စားဘူးလား”

“မဝင်စားပါဘူး”

“အေး ... ဒါဆိုလည်းပြီးရော၊ ငါတော့ သူ့ကို စိတ်
ဝင်စားတယ်၊ အရမ်းသဘောကျတာပဲ ... ဟိ၊ ဟော ...
ဟိုမှာ လာနေတာ ကိုကြီးမဟုတ်လား”

ဒီဒီက ထော်လာဂျီမောင်းလာနေသော ခန့်လင်းကို
တွေ့တာနှင့် သူ့ကျောပိုးအိတ်ကလေးထဲက အထုပ်ကလေးတစ်
ထုပ်ကို ထုတ်ယူပြီး ထော်လာဂျီရှေ့သို့ အပြေးကလေး သွား
ကာ လက်ပြတားလိုက်သည်။ ပျိုကတော့ ဒီဒီ အပြုအမူတွေကို
အံ့အံ့ဩဩ လိုက်ကြည့်နေမိသည်။

“ကိုကြီး ... ဟိုး ... ဟိုးထား”

“ဪ ... စန္ဒီပါလား၊ သူငယ်ချင်းဆီ လာလည်တာ
လား”

ခန့်လင်းက စန္ဒီကို ကလေးတစ်ယောက်လိုပင်
နှုတ်ဆက်လိုက်ပြီး ထော်လာဂျီကိုရပ်လိုက်သည်။ စန္ဒီက နှုတ်
ခမ်းလေး စုတူမူတူနှင့် ခေါင်းလေးကို ဆတ်ခနဲ ညိတ်ပြလိုက်
ရင်း ...

“ဟုတ် ... ကိုကြီး၊ ဒီဒီကလေး ဒီနားကစပ်ဝိုက်က ရှုခင်း
လေးတွေကို အရမ်းချစ်လို့ ပျိုဆီလာလည်တာ၊ ဟို
တစ်နေ့က ကိုကြီး လာပေးသွားတဲ့ မလိုင်လုံးတွေက

အရမ်း စားကောင်းတာပဲ သိလား၊ ကိုကြီးကို အရမ်း
ကျေးဇူးတင်တယ်”

“ကျေးဇူးတင်ချင်ရင် ပျိုလေးကိုပဲ တင်လိုက်ပါ၊ မလိုင်
လုံးက သူပို့ခိုင်းလို့ လာပို့ရတာလေ”

“သူနဲ့က သူငယ်ချင်းအချင်းချင်းပဲ၊ အထွေအထူး ကျေးဇူး
တင်ဖို့မှမလိုတာ၊ ဝာကူးတက ပျိုလာပေးတဲ့ ကိုကြီးကိုပဲ
ကျေးဇူးတင်ရမှာ၊ အဲဒီနေ့က ဒီဒီ မလိုင်လုံး အရမ်းစား
ချင်နေတုန်း ကိုကြီးရောက်လာတာလေ၊ ဪ ... ဒီမှာ
ကိုကြီးအတွက် ဒီဒီကိုယ်တိုင် လည်စည်းမာမလာလေး
ထိုးလာတယ်၊ ခုလို လေးအေးတိုက်နေတဲ့အချိန်တွေဆို
လည်ပင်းမှာ ပတ်ထားလိုက်ရင် အရမ်းနွေးသွားရော၊
လေးနဲ့လွင့်ပြီး ပြုတ်မကျအောင် ဒီလို နှစ်ပတ်ပတ်ရ
တယ်”

“ဟာ ... ဟေ့ ... ရတယ် ... ရတယ် ... ဒီဒီ၊ ကိုယ့်
ဘာသာ လုပ်ပါမယ်”

“ရပါတယ် ... ဒီဒီ နမူနာပတ်ပြပေးမယ်”

စန္ဒီက ခြေဖျားကလေးထောက်ပြီး ခန့်လင်း
လည်ပင်းမှာ လည်စည်းပဝါလေး ပတ်ပေးလိုက်သည်။ ပျိုမှာ
တော့ စိတ်ထဲကနေ ‘ဟယ် ... ဟယ်’ဟု တအံ့တဩ အာမေ့ခိုတ်

တွေ ပြုရင်း စန္ဒီလုပ်ရပ်တွေကို အံ့သြနေသည်။ စန္ဒီကတော့ ခန့်လင်းကို လည်စည်းပတ်ပေးရင်း ပျို့ဘက်ကိုလှည့်၍ မျက်စိ တစ်ဖက် မှိတ်ပြသည်။ ပြီးတော့ ... သူ့ကိုယ်နှင့်ကွယ်ကာ လက်မတစ်ချောင်း ထောင်ပြသည်။

“ဒါတွေ မလိုပါဘူး ဒီဒီ၊ ညည်း အပင်ပန်းခဲ ထိုးထားတဲ့ ပစ္စည်းကို ကိုယ့်ကိုပေးဖို့မလိုပါဘူး၊ ညည်းသူငယ်ချင်း ပျို့ကို ပေးချင်ပေး၊ ဒါမှမဟုတ်လည်း တန်ဖိုးထားပြီး သေချာသိမ်းထားပေါ့”

“သိမ်းချင်ပါဘူး၊ ဒီဒီ တန်ဖိုးထားတဲ့ပစ္စည်းမို့လို့ ကိုကြီး ကို ပေးချင်တာ၊ ယူပါ ကိုကြီးရဲ့၊ ကိုကြီးမယူရင် ဒီဒီ စိတ်ဆိုးမှာနော် ...”

ဘုရားရေ ... ဘယ်လိုများ ဖြစ်ရတာလဲ၊ သူ့ ရည်းစားကို ခွဲနေတာ ကျနေတာပဲ၊ ခြေတောင်ဆောင်လိုက် သေး ...။

ပျို့က ဒီဒီ ပုံစံကို တအံ့တသြ ကြည့်နေရင်းက တဖြည်းဖြည်း ရယ်ချင်လာပါသည်။

ဦးလေးများမှာတော့ ဒီဒီပုံစံကြောင့် အခက်တွေ့ နေပုံနှင့် မျက်မှောင်ကြွတ်လိုက်ရင်း ...

“ကဲ ... ကဲ ... ဒါဆိုလည်း ယူသွားပြီ၊ သွားတော့မယ်၊ အလုပ်လေးရှိသေးလို့ ...”

ဟု ပြောပြီးတာနှင့် ပျို့ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့် ရင်း သူ စလွယ်သိုင်းလွယ်ထားသည့် အိတ်ထဲက စာအုပ်လေး တစ်အုပ်ကို ထုတ်ယူကာ ...

“ကလေး ... ဧရာ ... ဒီမှာ ကလေးလိုချင်တဲ့ စာအုပ်၊ ကလေးနဲ့တွေ့ရင် ပေးဖို့ အိတ်ထဲထည့်ယူလာခဲ့တာ”

“ကျေးဇူးပဲ ဦးလေး ...”

ပျို့က စာအုပ်လေးကို ဝမ်းသာအားရ လှမ်းယူ လိုက်သည်။

“သွားတော့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦးလေး”

“ကိုကြီး ... တာတာ”

ပျို့က ခေါင်းညှိတ်ပြရုံသာ ပြပေမယ့် စန္ဒီက လက် တပြပြနှင့် တာတာ တိုတို တူ့တူဟွေ လှမ်းအော်နေသည်။ ပြီးမှ ပျို့ကို လှမ်းကြည့်ရင်း ...

“ပျို့ ... သူက နင့်ကို ဘာလို့ ကလေးလို့ခေါ်တာလဲ”

“သူ့ထက်ငယ်တဲ့ သူမို့လို့ ခေါ်တာပေါ့ဟယ်၊ လူကြီးတွေ အဲဒီလိုခေါ်တတ်တာ နှင့် မကြားဖူးဘူးလား၊ တွေ့စတုန်း

က ချာတိတ်လို့ ခေါ်တာ၊ ငါမကြိုက်ဘူးဆိုလို့ ချာတိတ် မခေါ်တော့တာ ...”

“ဟိ ... ငါကတော့ ငါ့ကို ချာတိတ်ခေါ်ရင် ကြိုက်တယ်”
“ဒီဒီရယ် ... နင် လုပ်နေပုံက အရမ်းရယ်စရာကောင်း တာပဲ၊ သိုးမွေး မာဖလာကိုများ ကိုယ်တိုင်ထိုးလာတာ တဲ့၊ နင် ဘယ်တုန်းကများ သိုးမွေး တိုးတတ်သွားတာ လဲ ...”

“ဒီလိုပဲ Romantic ဖြစ်အောင် ပြောရတာပေါ့ဟယ်”

“နင် သူ့ကိုကြိုက်လို့လား”

“ကြိုက်တာပေါ့၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ပြောတော့မယ်ဟယ်၊ ငါလေ သူ့ကိုတွေ့စက ရင်ထဲမှာ ဖျပ်ဖျပ်ခါသွားတာပဲ၊ အဲ့ဒါကြောင့် နင့်ဆီလာလည်ရတာပေါ့”

“နင်မပြောလည်း ငါသိသားပဲ၊ နင့်ပုံကြီးက ဒီလောက် သိသာနေတာ ...”

“သူ့ကို ပြန်တွေ့တော့ ငါ ရင်တွေ အရမ်းခုန်တာပဲ သိလား”

ဒီဒီက သူ့ရင်ဘတ်လေးကို လက်နှစ်ဖက်ယှက်၍ ဖိထားလျက် မျက်လုံးစုံမှိတ်၊ ခေါင်းမောရင်း သဲသဲပိုပိုပြောသည်။
ပျိုက ဒီဒီကို မျက်စောင်းထိုးရင်း ...

“ဟုတ်မှလည်း လုပ်ပါ၊ နင် ရင်ခုန်တတ်တာတော့ ရိုးတောင်နေပါပြီ”

“ဒီတစ်ခါ တကယ် အတည်ခုန်တာ သိလား ...၊ နင် မယုံ လာစမ်းကြည့်ပါလား”

ဒီဒီက ပျိုလက်ကို လာဆွဲပြီး သူ့ရင်ဘတ်ပေါ် တင်လိုက်တာမို့ ပျိုက လက်ကိုပြန်ရုန်းလိုက်ရင်း ...

“အပိုတွေ လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့ မိဒီရယ် ...၊ လူပဲ အသက် ရှိရင် ရင်ခုန်တာပေါ့၊ နင် သိပ်အရူးထမနေနဲ့ ...၊ ဦးလေး က နင့်အရွယ်လေးကို ကလေးလိုပဲ သဘောထားမှာ”

“နင် စောင့်ကြည့်နေလေ၊ သူ ငါ့ကို မိန်းမပျိုလေးပါ လားလို့ အသိအမှတ်ပြုလာအောင် ငါလုပ်ပြမယ်”

ပျိုက ပခုံးလေးတွန့်လိုက်မိပါသည်။ ဒီဒီက ဘာ တွေ မူရာမာယာလုပ်ပြဦးမယ်တော့ မသိပါ။ ဒီဒီကို ပျို အယုံ အကြည် မရှိတာတော့ အမှန်ပင်။

ဒီဒီက ပျိုလေး သူငယ်ချင်းဆိုပေမယ့် ပျိုလေးနဲ့ လုံးဝမတူပါ။ ပျိုကသာ အလှလည်း မပြင်၊ ပဲလည်း မများ၊ ရည်းစား မထားဘဲနေနေပေမယ့် ဒီဒီကတော့ အိမ်ကလေးလေး တွေလည်း ရှိဖူးရဲ့၊ ရည်းစားလည်း ထားဖူးရဲ့။ ယောက်ျားလေး တွေကို ကြည့်တတ်တဲ့ ဒီဒီမျက်လုံးအကြည်လေးတွေက ငါစမိုး

၁၃၀ ♥ ပုညခင်

ကလေးတွေပင်။ ခပ်စွေစွေနှင့် ထောင်ကပ်ကာ ကြည့်တတ်သော
ဒီဒီအကြည့်မှာ ကောင်လေးတွေက ကြွေကြသည်။
ခုလည်းပဲ ဦးလေးကို ဘာတွေပြုစားဦးမည်မသိ
သော ဒီဒီကိုကြည့်ရင်း ပျိုလေး လန့်နေမိပါသည်။

“ဟယ် ... ကောင်းဘွဲ့ငါ့မင်းသားကြီးပါလား။”

ဒီဒီက ပျိုနှင့်အတူ လမ်းလျှောက်လာရင်း မြင်းစီး
နေသော ခန့်လင်းကို လှမ်းတွေ့တာနှင့် မြူးမြူးရွှင်ရွှင်လေး
ထအော်လိုက်တာမို့ ပျိုတောင် လန့်သွားမိပါသည်။

“ကြည့်လိုကောင်းလိုက်တာ၊ ဓာတ်ပုံရိုက်ထားဦးမှပဲ ... ၊

ကိုကြီးရေ ... ဒီဘက်လှည့် ဒီဘက်လှည့် ... ”

ဒီဒီ ပြောသမျှ လုပ်သမျှဟာ ပျို မျက်လုံးဖြူ
ရာချည်းသာ ဖြစ်လိုနေသည်။

ဒီဒီက ဦးလေးဆီပြေးသွားပြီး သူ့ဖုန်းကိုထုတ်ယူ
ကာ ဦးလေးကို ဘက်ပေါင်းစုံက လှည့်ပတ်ဓာတ်ပုံရိုက်နေသည်။
ပြီးတာနှင့် ပျိုကိုလှမ်းခေါ်ကာ ...

“ပျိုရေ... လာဦး... ငါ ကိုကြီးနဲ့ ဓာတ်ပုံတွဲရိုက်ချင်လို့၊ ဓာတ်ပုံ လာရိုက်ပေးဦး၊ ကိုကြီး... ဒီဒီ ကိုကြီးနဲ့ ဓာတ်ပုံတွဲရိုက်ချင်လို့ ခွင့်ပြုနော်”

မြင်းကို ဇော်သတ်ရပ်လိုက်ရသော ခန့်လင်းက စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နှင့် ရယ်လိုက်ရင်း...

“ကိုယ်က မင်းသားမဟုတ် ဘာမဟုတ်နဲ့ ဘာလို့ ဓာတ်ပုံတွဲရိုက်ရမှာလဲ၊ မလုပ်ပါနဲ့...”

“အို... ကိုကြီးကလည်း မင်းသားနဲ့မှ တွဲရိုက်ရမှာလား၊ မင်းသားလို့ ကြည့်ကောင်းလို့ တွဲရိုက်တာပဲဟာ ဘာဖြစ်လဲ...”

ဒီဒီက ပျိုကိုသူ့ဖုန်းလှမ်းပေးပြီး ခန့်လင်း စီးထားသည့် မြင်းဘေးမှာ သွားရပ်ကာ ပိုစ်အမျိုးမျိုးပေးပြီး ဓာတ်ပုံတွဲရိုက်ခံလိုက်သည်။ ပျိုကလည်း မငြင်းသာတာမို့ ဓာတ်ပုံရိုက်ပေးနေရပါသည်။

ဒါနဲ့လည်း မပြီးပါ။ တစ်မျိုး ရောင့်တက်လာပြန်သည်မှာ...

“ကိုကြီး... ဒီဒီလည်း မြင်းစီးကြည့်ချင်တယ်၊ ဒီဒီကို စီးခွင့်ပေးပါနော်”

“စန္ဒီက စီးရဲလို့လား”

“စီးတော့ စီးရဲတယ်၊ တစ်ယောက်တည်းတော့ မစီးရဲဘူး၊ ကိုကြီးနဲ့ အတူစီးမယ်လေ...”

ဒီဒီ စကားကြောင့် ပျိုမျက်လုံးလေးတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်လာကာ ရင်တွေတောင် ခုန်လာသည်။ မိဒီ... ငကဲမ။ သူက ဦးလေးရင်ခွင်နားမှာ ထိုင်ပြီး အတူစီးဖို့ ပူဆာနေတာ။ ရဲလိုက်တာ... ကဲလိုက်တာ... အံ့ဩရပါလား သူငယ်ချင်းလေးရယ်...”

“နော်... ကိုကြီး၊ ခဏလေးပဲ... ခဏလေး စီးကြည့်ချင်လို့ပါ ကိုကြီးရယ်... နော်၊ ကိုကြီး... နော်”

ခန့်လင်းက စိတ်ရှုပ်သွားသလို မျက်မှောင်တွန့်ချက်ချင်း အဖြေမပေး။

ဒီဒီက ခုန်ဆွဲ ခုန်ဆွဲဖြင့် ခုပဲ သူ့သဘောနှင့်သူ ဖြင်းပေါ်ခုန်တက်တော့မလို ပူဆာတောင်းဆိုနေသည်။ ပျိုကတော့ ထိုမြင်ကွင်းကို အသက်အောင်၍ ကြည့်နေမိသည်။

မိဒီရယ်... နင့်ကို ဦးလေးက မိန်းမပျိုလေးလို့ အလိအမှတ်ပြုလာအောင် လုပ်တဲ့နည်းထဲမှာ ဒီနည်းလည်း ပါတာပဲလား...”

“ကဲ... ကဲ... လာ... လာ... ခဏတော့ စီးလိုက်၊ ခဏပဲနော်”

“ဟင်း ... ဟင်း၊ အဲလိုမှပေါ့ ကိုကြီးရဲ့”

စန္ဒီက ခန့်လင်းထဲလက်ကမ်းလိုက်တာမို့ ခန့်လင်းက စန္ဒီလက်ကို လှမ်းဆွဲပြီး မြင်းပေါ်တင်ပေးလိုက်သည်။ ခန့်လင်းရဲ့ ရင်ခွင်နှင့် အနီးဆုံးသို့ ရောက်သွားသော စန္ဒီက မျက်လုံးကလေးဝိုင်းဝိုင်းလည်လျက် လှမ်းမော့ကြည့်နေသော ပျိုကို မျက်စိမှိတ်ပြလိုက်ရင်း အောင်မြင်စွာ ပြုံးနေသည်။

ပျိုကတော့ ...

အို... ပျို... ဘာဖြစ်တာလဲ ...။ ဦးလေးနဲ့ စန္ဒီကို လှမ်းမော့ကြည့်ရင်း ပျိုရင်မှာ တလိုက်လို့က် ဝမ်းနည်းကာ ငိုချင်လာသည်။

သူတို့ မြင်းစီးနေတာကို ပျိုက လက်ကလေးပိုက်ကာ လှမ်းငေးနေရင်း ဘဝမှာ ဘယ်တုန်းကမှ မခံစားခဲ့ဖူးသော ဝမ်းနည်းအားငယ်ခြင်းကို ခံစားနေရသည်။

ဦးလေးက မြင်းပေါ်ကနေ ပျိုကိုလှမ်းကြည့်တော့မှ ပျို မျက်နှာလွှဲလိုက်မိသည်။

သိပ်တော့ မကြာလိုက်၊ ဦးလေးက မြင်းကိုရပ်ပြီး စန္ဒီကို ဆင်းခိုင်းလိုက်သည်။ စန္ဒီက မလုပ်တတ် မကိုင်တတ် ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ ပုံစံ သရုပ်ဆောင်ရင်း ...

“ကြောက်လိုက်တာ ... ဒီဒီ မဆင်းရဲတော့ဘူး ကိုကြီးရဲ့၊ ဒီဒီ မဆင်းတတ်တော့ဘူး၊ ဒီဒီကို ကူပါဦး”

ဟု တစာစာ အော်နေတာမို့ ဦးလေးက မြင်းပေါ်က အရင်ခုန်ဆင်းလိုက်ရပြီး မြင်းပေါ်က စန္ဒီထဲ လက်နှစ်ဖက်ကမ်းကာ ခါးမှပွေ့၍ မြင်းပေါ်က ချပေးလိုက်သည်။

ပျိုသည် ထိုမြင်ကွင်းကိုကြည့်ရင်း ရုတ်တရက် ရင်ထဲ ကတုန်ကရင်ကြီးဖြစ်သွားကာ မျက်လွှာချပစ်လိုက်မိသည်။ ပျို ဘာမှတော့ဝင်မပြောတတ်ပါ။ ဝင်လည်း မပြောချင်ပါ။ သို့သော် ... စိတ်ထဲမှာတော့ ဦးလေးကို မကျေနပ်ချင်သလို ဖြစ်မိပါသည်။

“ပျို...”

“ဟင် ... ရှင် ...”

ဦးလေး ခေါ်သံကြားတော့မှ ငေးတွေးကာ မျက်လွှာချ၍ ဖြစ်သက်နေသော ပျိုက သတိဝင်လာကာ ခေါင်းမော့ကြည့်မိသည်။ ဦးလေးက ပျိုကို နွေးနွေးထွေးထွေး ကြည့်ရင်း

“ပျို ဒီနေ့ မြင်းစီးသင်ချင်သေးလား”

“ဟင်အင်း ... မသင်ချင်တော့ဘူး”

ပျိုက ခပ်မြန်မြန် ခေါင်းခါပစ်လိုက်သည်။ စန္ဒီက ပျိုနဲ့ ဦးလေးကို စူးစူးစမ်းစမ်းကြည့်ရင်း ...

“ပျိုက ကိုကြီးနဲ့အတူတူ မြင်းလျှောက်စီးနေကျလား”

“ဟင်အင်း ... မဟုတ်ဘူး ဒီဒီ၊ ငါ တစ်ခါပဲ စီးဖူးတာ၊

၁၃၆ ♥ ပုညခင်

ငါတစ်ယောက်တည်းပဲ စီးတာ၊ နင့်လိုမျိုး အတူတူစီးတာ
မဟုတ်ဘူး၊ ဦးလေးက မြင်းဇက်ကြိုးဆွဲပြီး ရှေ့ကနေ
လျှောက်တာ”

ပျိုက ပျာပျာသလဲ ငြင်းဆန်လိုက်တော့မှ စန္ဒီက
ဘဝင်ကျသလို ပြုံးသွားသည်။ ဦးလေးကတော့ ပျိုကို ခပ်တည်
တည် တစ်ချက် စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး သူ့မြင်းပေါ်ပြန်တက်ကာ
“ကဲ ... သွားတော့မယ်နော်၊ ဟိုဘက်ကို အေးအေးဆေး
ဆေး လျှောက်သွားလိုက်ဦးမယ်”

ဟု ပြောပြီး ခွင့်ပန်လိုက်သည်။

ဦးလေး ထွက်သွားတော့ ဒီဒီက ပြုံးစိစိရုပ်ဖြင့်
သူ့လက်နှစ်ဖက်ကို သူ့ဖက်ပိုက်ကာ ...

“အား ... နွေးလိုက်တာ၊ နွေးလိုက်”

ဟု ရှေ့ခွတ်နေတာမို့ ပျိုက ဒီဒီကို တိတ်တခုံ
မျက်စောင်းရွယ်လိုက်မိပါသည်။

“ပျို နင် ရုပ်ရှင်ကြည့်ချင်လား ...”

စန္ဒီက ခပ်ဝေးဝေးကနေ လျှောက်လာနေသော
ခန့်လင်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီးမှ မချိုမချင် မျက်နှာထားဖြင့်
ပျိုကို လှည့်ကြည့်ရင်း မေးခွန်းထုတ်လိုက်သည်။ ပျိုက စန္ဒီ
အကြံကို မရိပ်မိဘဲ ...

“ဘယ်ရုပ်ရှင်ကို ပြောတာလဲ”

“မင်းသားခန့်လင်းနဲ့ မင်းသမီး စန္ဒီကို ပါဝင်သရုပ်
ဆောင်တဲ့ ရုပ်ရှင်ကို ပြောတာ ...”

“ဒီဒီ နင် ဘာတွေပြောနေတာလဲ ...”

“ငါ တကယ်ပြောနေတာ၊ နင် ကြည့်နေ ... ပီတိကား
ပေါ်က ရုပ်ရှင်ထက် ပိုအသက်ဝင်တဲ့ တကယ့် သက်ရှိ

ရုပ်ရှင်ကို မြင်ရစေမယ်၊ love scene လေး တစ်ဆင်းနဲ့
ပဲ အရင်ကြည့်ကြည့်လိုက်၊ ကြိုက်သွားစေရမယ်”

စန္ဒီက မျက်ခုံးလေးပင့်၍ ပြုံးစိစိလေးပြောပြီးတာ
နှင့် ခန့်လင်းဆီသို့ လှပကြွရွှေ့၊ ပြေးသွားလေသည်။

“ကိုကြီးရေ... ကိုကြီး...”

ပြေးပုံက နဲ့တဲ့တဲ့ ...။ လက်တစ်ဖက်ကိုလည်း
ရုပ်ရှင်ဇာတ်ဝင်ခန်းတွေထဲကလို လှလှပပလေး ဆော့ယမ်းပြ
လျက် ...။

“ကိုကြီးရေ... ကိုကြီး ဘယ်သွားမလို့လဲ၊ ဒီဒီလည်း
လိုက်ခဲ့ချင်လို့ ... အ ... အား ...”

စန္ဒီက ခန့်လင်းဆီပြေးသွားပြီး ခန့်လင်းနားသို့
ရောက်လုရောက်ခင်လေးမှာပင် အခနဲ အော်ကာ မျက်နှာလေး
ရှုံ့မဲ့လျက် ခြေခေါက်၍လဲပြီသွားသည်။ ကြည့်စမ်း ... ဒီမိန်းမ
ဒါ ရုပ်ရှင်ရိုက်နေတာ ...။

“အ ... နာလိုက်တာ၊ အမလေး သေပါပြီ”

“စန္ဒီ ... ဘာဖြစ်သွားတာလဲ၊ ခြေခေါက်သွားတာထင်
တယ်”

ခန့်လင်းကတော့ ကိုယ့်ရှေ့မှောက်မှာ လဲပြီသွား
သော ကလေးတစ်ယောက်ကို စိုးရိမ်ပုံမျိုးဖြင့် စန္ဒီဆီ ပြေးလာ
ကာ စန္ဒီရှေ့မှာ ထိုင်ချလိုက်ရင်း ...

“ခြေထောက် ထောက်ကြည့်လေ ... စန္ဒီ ... ထောက်လို့
ရလား”

စန္ဒီက ခေါင်းကိုတွင်တွင်ခါကာ ...

“ဟင်အင်း ... မထောက်ရဲဘူး၊ ထောက်ရင်နာမှာ ကိုကြီး
ရဲ့ ...”

ဟုပြောရင်း ပျို့ကို လှမ်းကြည့်ကာ သူမ လုပ်နေ
ကျ ပုံစံအတိုင်း မျက်စိမှိတ်ပြသည်။ ပျို့က စန္ဒီ မူရာမာယာကို
လက်ဖျားခါချင်သွားသည်။ စန္ဒီ သရုပ်ဆောင်မှုက ပျို့ကြည့်ဖူး
သည့် ရုပ်ရှင်တွေထဲကအတိုင်း ပီရိသည်။

“ကဲ ... စန္ဒီ ကိုယ်နဲ့ ပျို့ကို တစ်ဖက်တစ်ချက်စီတွဲပြီး
ခပ်ဖြည်းဖြည်းတော့ ထမုဖြစ်မယ်၊ ဒီနေရာနဲ့ အနီးဆုံးက
ကိုယ့်အိမ်ပဲရှိတယ်၊ အိမ်မှာ ဆေးတွေတော့ ရှိတယ်၊
ဒဏ်ဖြစ်ရုံပဲဆို ဆေးလိမ်း ပတ်တီးစီးထားပြီး စောင့်ကြည့်
ရမှာပေါ့၊ ပျို့ ... လာ ... သူငယ်ချင်းကို လာကူတွဲပေး
လိုက်ပါဦး”

ပျို့သည် စန္ဒီ ရုပ်ရှင်ရိုက်နေတာကို သိသိကြီးနှင့်
ပင် ဘယ်လိုမှ ဖွင့်ပြောငြင်းပယ်လို့ မရတာမို့ စန္ဒီကို ဝင်တွဲ
လိုက်ရင်း ပျို့နှုတ်ခမ်းလေးက မကျေမနပ်စိတ်ဖြင့် မသိမသာ
စူပုပ်ပုပ်လေး ဖြစ်လာသည်။

၁၄၀ ♥ ပုညခင်

“အား ... ခြေထောက်က အရမ်းနာတာပဲ ကိုကြီးရယ်”

အကယ်၍ ... အကယ်၍ဒီနေ့မှ ... စန္ဒီ တစ်ချက်
ချွဲလိုက်တိုင်း ပျို့စိတ်မှာ အသံသီးသား ပေါ်ပြင်ကပ်လာသည်။
စိတ်လျှော့ ပျို့ စိတ်လျှော့မှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ... ပေါ်လေနေ ပုံရသည်။

စန္ဒီက သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို ခန့်ယူ ကပ်သို့ သိသိ
သာသာ စောင်းယိုင်ခိုတွဲလာသည်။ ခြေထောက်ကို မရဲတရဲ
ထောက်လိုက်၊ ယိမ်းယိုင်သည်းတွား အချွဲပိုလိုက်ဖြင့် ပြောင်
ပြောင်မြောက်မြောက် သရုပ်ဆောင်နေသည်။

ဦးလေးအိမ်ရောက်တော့ ဦးလေးက စန္ဒီကို ထိုင်ခုံ
တစ်လုံးပေါ်မှာ ထိုင်ခိုင်းပြီး နောက်ဘက်သို့ဝင်၍ ဆေးပစ္စည်း
တွေ သွားယူနေတုန်း ပျိုက စန္ဒီနားကပ်ကာ ...

“ဒီဒီရယ် ... တော်ပါတော့ဟယ်၊ ဦးလေးခမျာ တကယ်
ထင်ပြီး ကူညီနေရှာတာ၊ သနားပါတယ်ဟယ်”

“အသာနေစမ်းပါ ပျိုရယ်၊ ဒီတစ်ခန်းလေးတော့ ပြတ်
ဆောင် သရုပ်ဆောင်လိုက်ချင်လို့ပါ၊ ဘယ်နှယ်လဲ ...
ဒီရုပ်ရှင်က ကြည့်ကောင်းတယ်မဟုတ်လား၊ ဟဲဟဲ ...”

စန္ဒီက ပြုံးစိစိလုပ်နေတုန်း ဦးလေး ပြန်ထွက်လာ
တော့ ချက်ချင်း ရုပ်ပြောင်းကာ ရှုံ့မဲ့မဲ့လေး ပြန်ဖြစ်သွား
ရင်း ...

“ကိုကြီး ... ဒီဒီခြေထောက်က ပိုနာလာတယ်၊ ဒဏ်ကြေ
လိမ်းဆေးလေးဖြစ်ဖြစ် လိမ်းပေးပါလားဟင် ...”

“ဒီမှာ ဒဏ်ကြေလိမ်းဆေးတော့ ယူလာတယ်”

“အား ... ပိုနာလာပြီ၊ မြန်မြန်လိမ်းပေးပါ ကိုကြီးရဲ့ ...”

စန္ဒီ သရုပ်ဆောင်နေပုံကို တစ်လှည့် ... ဒဏ်ကြေ
ဆေးဘူးလေး ကိုင်ထားသော ဦးလေးကို တစ်လှည့်ကြည့်ရင်း
ပျို့ ရင်တွေခုန်လာသည်။ ဦးလေး အားနာပြီး စန္ဒီ ခြေရင်းမှာ
ထိုင်ချလိုက်မှာ၊ ဆေးလိမ်းလိုက်မှာကို ပျို့ လုံးဝ မမြင်တွေ့
သည်းမခံနိုင်ပါ ...။

“လူကြီးကိုခိုင်းရင် ငရဲကြီးမှာပေါ့ ဒီဒီရဲ့၊ ပေး ... ပေး
ဦးလေး၊ ပျို့ လိမ်းပေးလိုက်မယ်”

ပျိုက ဦးလေးလက်ထဲက ဆေးဘူးကို ခပ်မြန်မြန်
လှမ်းယူလိုက်ပြီး စန္ဒီခြေထောက်နားမှာ ဆောင်ကြောင့်လေး
ထိုင်ချလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဘူးထဲက ဆေးပူပူတွေကို လက်ညှိုး
လက်ခလယ် နှစ်ချောင်းပူးဖြင့် ပါသလောက် ထိုးကော်ယူကာ
စန္ဒီခြေကျင်းဝတ်ကို တအား ဖျစ်ညစ်ပွတ်ဖိကာ လိမ်းပေးလိုက်
ပါသည်။

“အား ... အမလေး ... ပူလိုက် ... နာလိုက်တာ ...”

ပုညခင် • ၁၄၁ အုတ်တိုက်

ပုညခင် • ၁၄၁ အုတ်တိုက်

www.burmeseclassic.com

၁၄၂ ♥ ပုညဝင်

ဒီတစ်ခါ စန္ဒီအော်တာကတော့ သရုပ်ဆောင်ခြင်း

မဟုတ်တာ သေချာပါသည်။

မှတ်ပေး: ဒီဒီ ...။

ပျို ပညာပေးလိုက်ပေမယ့် စန္ဒီက လုံးဝ စိတ်
မပျက်သွားပါ။ ဦးလေးနှင့် နီးစပ်ဖို့အတွက် သူ့မှာ နည်းလမ်း
တွေက ကုန်ပဲမကုန်နိုင်။ ပျို နွားခြံထဲဆင်းတိုင်း ဒီဒီကလိုက်
လိုက်လာကာ ဦးလေးနားမှာ တရစ်ဝဲဝဲနှင့် စကားတွေသွားပြော
လိုက်၊ ရယ်စရာမဟုတ်တာလေးကို ရယ်စရာလုပ်ပြီး ရယ်လိုက်
နှင့်မို့ ပျိုမှာ နားတွေလည်း ငြိုး၊ မျက်စိတွေလည်းနောက် ...။
အမြင်ကတ်လှပြီ ဖြစ်သော်လည်း သူငယ်ချင်းမို့ ကျိတ်မှတ်
သည်းခံနေရသည်။

စန္ဒီအော်တာကတော့ တလွဲတချော်ဖြစ်သွားတတ်
သည့်အခါတွေမှာတော့ ပျို အူတက်အောင် ရယ်ရပါသည်။

စာကြီးပေးကြီးပေးလို့ စာလေး ပေးလေးဆွဲတောင်

သေချာမဖတ်ချင်ဘဲ အားရင် ကွန်ပျူတာလဲလုံးနှင့် မျက်နှာချင်း ဆိုင်ကာ ဂိမ်းဆော့ချင်ဆော့၊ မဆော့ရင်လည်း ကြုံရာလူနှင့် ချက်တင်ဝင်နေတတ်သော ဒီဒီက ဦးလေးဆီမှာ စာအုပ်တွေ အများကြီးရှိမှန်း သိတာနှင့် သူ့ကိုယ်သူ စာပေဝါသနာရှင်ကြီး ပုံစံဖမ်းကာ ...

“ကိုကြီး ဒီဒီအရမ်းဖတ်ချင်နေတဲ့ စာအုပ်တစ်အုပ် ကိုကြီး ဆီမှာများ ရှိမလားမသိဘူး”

“ဘာစာအုပ်လဲ ဒီဒီ”

“စာရေးဆရာမကြီး ဒေါ်မြသန်းတင့် ရေးတဲ့ စားတောင် ကို ကျော်၍ မီးပင်လယ်ကို ဖြတ်မယ် ဆိုတဲ့ စာအုပ် လေ”

ပျို ပါးစပ်ပိတ်ပြီး ခွဲခနဲ ကျိတ်ရယ်လိုက်သည်။ ပျိုက စာကြီး ဖေကြီးတွေ သိပ်မဖတ်ပေမယ့် မြသန်းတင့်ဆိုတာ အမျိုးသား စာရေးဆရာကြီးဆိုတာလောက်တော့ သိသေးသည်။

ဦးလေးက မသိမသာ ပြုံးသွားရင်း ...

“မြသန်းတင့်က စာရေးဆရာပါ စန္ဒီရဲ့...”

“ဪ... အင်း... ဟုတ်သားပဲ၊ ဒီဒီ သိတော့သိတယ်၊ ရုတ်တရက် အပြောလောသွားတာ”

“အဲဒီ စာအုပ် ကိုယ့်မှာရှိပါတယ်၊ အဟောင်းတန်က

ရှာဝယ်ထားတာ၊ စာအုပ်က တော်တော်တောင် ဟောင်း နေပြီ၊ စန္ဒီ ရိုရိုသေသေဖတ်ရင်တော့ ငှားပေးမယ်လေ၊ စန္ဒီက ဒီလိုစာအုပ်မျိုးတွေလည်း ဖတ်သားပဲ...”

“ဖတ်တာပေါ့၊ ဒီဒီက ပျို ဖတ်ဖတ်နေတဲ့ ပေါ့ပင်အချစ် ဝတ္ထုတွေဆို လုံးဝမဖတ်ဘူး၊ ပြီးတော့ ဒီဒီ ဖတ်ချင်တာ တွေ ရှိသေးတယ်၊ နွမ်းဂျာသိုင်း ရေးတဲ့ မိုးညအိပ်မက်မြူ ရယ်၊ တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင် ရေးတဲ့ မေရယ်၊ ဆရာကြီး ဦးကြည်အေး ရေးတဲ့ သွေးတို့၊ ဂျာနယ်ကျော်မမလေးရဲ့ မွေးတို့၊ ခင်နှင်းယုရဲ့ မုန်း၍မဟူ တို့...”

“အဟိ ... ဟင်း ... ဟင်း ... ဟားဟား”

ပျိုသည် ဒီဒီရဲ့ အလွဲတွေကို နားထောင်နေရင်း မအောင့်နိုင်တော့တာမို့ ရယ်ချလိုက်မိသည်။ ဒီဒီက ပျိုကို မျက်စောင်းထိုးကြည့်ရင်း ...

“ပျိုနော် ... ဘာရယ်တာလဲ”

“ငါ ဘာကိုရယ်တာလဲဆိုတာ ဦးလေးသိတယ်၊ ဦးလေး ကို မေးကြည့် ...၊ ဦးလေး သူ့အလွဲတွေကို ပြင်ပေး လိုက်ပါဦး၊ တော်ကြာ စာပေလောကကြီးတစ်ခုလုံး အလွဲ လွဲ အမှားမှား ဖြစ်သွားမှာစိုးရတယ် ...”

“ဘာလွဲလို့လဲ ...၊ ဒီဒီ ဘာလွဲလို့လဲဟင် ကိုကြီး”

ခန့်လင်းက ပြုံးနေရင်း ...

“ကြည်အေးဆိုတာ စာရေးဆရာမကြီးလေ စန္ဒီ၊ ပြီးတော့
‘သွေး’ ဝတ္ထုကို ကြည်အေး မရေးဘူး၊ ဂျာနယ်ကျော်
မမလေး ရေးတာ၊ မွေး ဝတ္ထုကိုလည်း ဂျာနယ်ကျော်
မမလေး မရေးဘူး၊ ခင်နှင်းယုရေးတာ၊ မုန်း၍မဟူကို
ခင်နှင်းယု မရေးဘူး၊ ဂျာနယ်ကျော်မမလေး ရေးတာ၊
မေဝတ္ထုကို တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင် မရေးဘူး၊ ဒဂုန်တာရာ
ရေးတာ၊ တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်က မိုးညအိပ်မက်မြူကို
ရေးတာ၊ သေချာမှတ်ထားနော် ... ဟုတ်ပြီလား။”

“ဟုတ် ...”

အိလည်လည်ဖြစ်သွားသော ဒီဒီပုံစံကိုကြည့်ရင်း

ပျိုက မှတ်ပလားဟု စိတ်ထဲက ကျိတ်အော်လိုက်သည်။

ဒီဒီကတော့ ဒီလောက်မှားတာတောင် မမှတ်သေး

ဘဲ ...

“ကိုကြီးဆီမှာ ဒဂုန်ရွှေမျှားရဲ့ တစ်သက်တာမှတ်တမ်း
စာအုပ် ရှိလား။”

ဟု ထပ်မေးလိုက်တော့ ထပ်မှားသွားပြန်ကာ ...

“ရွှေဦးဒေါင်းရဲ့ တစ်သက်တာမှတ်တမ်းတော့ ရှိတယ်
စန္ဒီ”

“ဒီဒီက ဒဂုန်ရွှေမျှားရဲ့ တစ်သက်တာမှတ်တမ်းစာအုပ်
ပဲ ဖတ်ချင်တာ”

“ဒဂုန်ရွှေမျှားက တစ်သက်တာမှတ်တမ်းစာအုပ် ရေးသွား
တယ်လို့တော့ ကိုယ် မကြားမိဘူး”

“ကိုကြီး မသိလို့နေမှာပေါ့၊ အဲဒီစာအုပ် ရှိကိုရှိတယ်၊
ရန်ကုန်ရောက်တော့မှ အဟောင်းတန်းကို သွားရှာဝယ်ပြီး
ကိုကြီးဆီ ပို့ပေးလိုက်မယ်”

“ဟုတ်ပါပြီ ... ဟုတ်ပါပြီ၊ ပို့တော့လည်း ဖတ်ကြည့်ရ
သေးတာပေါ့၊ အဲဒီ စာအုပ်ရှိရင် ကိုယ်လည်း ဖတ်ချင်ပါ
တယ်”

ခန့်လင်းက ဆက်မငြင်းတော့ဘဲ အလိုက်သင့်

ပြောသည်။

ပျိုကတော့ ဒီဒီပုံစံကို ရယ်ပဲရယ်ချင်နေသည်။

ဒီဒီက ပျိုတို့အိမ်မှာ နေနေသည့် တစ်ပတ်အတွင်း

ဦးလေးရဲ့ အိမ်သို့ တစ်နေ့တစ်ခေါက် မှန်မှန်သွားကာ စာအုပ်
ထူကြီး တစ်အုပ်စီငှားလာပြီး ညကျတော့ ထိုစာအုပ်ကို လှန်
တောင်းမကြည့်ဘဲ တိတိပဲကြည့်နေသည်။ ကိုရီးယား ဇာတ်လမ်း
တွဲတွေ တစ်ညလုံးလိုလို ထိုင်ကြည့်ပြီး မနက်ကျရင်တော့
ခန့်လင်းရှေ့မှာ တဝါးဝါးသမ်းဆကာ စာအုပ်ထူကြီးကို ပြန်အပ်
ရင်း ...

၁၄၈ ♥ ပုညသင်

“စာအုပ်က အရမ်းကောင်းလွန်းလို့ ပြီးအောင်ဖတ်လိုက်တာ မိုးတောင်လင်းသွားတယ်၊ ဘာသာပြန်ဝတ္ထုကို ဖတ်ရတာ အားသိပ်မရသလိုပဲ၊ မူရင်း ဝတ္ထုကို ဖတ်ခွင့်ရရင် အရမ်းအရသာရှိမှာ ...”

ဟု ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်တွေ ပြောလိုက်သေးသည်။ အင်မတန် အင်္ဂလိပ်စာညံ့သူကြီးကလေ ...။

စန္ဒီနှင့် ပျိုတို့နှစ်ယောက် မနက်စောစော လမ်းလျှောက်ထွက်လာကြသော တစ်နေ့တွင် စန္ဒီက ခပ်ဝေးဝေး စောက်ဘယ်ရီခင်းနားမှာ အသီးခူးနေသော ခန့်လင်းကို လှမ်းမြင်သည့်နှင့် ချိုမချင် ပြုံးရင်း ပျိုကိုပြောသည်မှာ ...

“ပျို... ကိုကြီး ဝတ်ထားတဲ့ အနွေးထည်ကို ငါ့ကိုယ်ပေါ်ရောက်လာအောင် ငါလုပ်ပြမယ်၊ နင်ကြည့်နေ ...”

“ဘာလုပ်ဦးမလို့လဲ ဒီဒီရယ်၊ ဦးလေး သူ့ဘာသာ အေးအေးနေပါစေ၊ နင် သွားသွားမနောက်စမ်းပါနဲ့။”

“နင် အသာကြည့်နေပါ၊ သူ့ဆီက အနွေးထည် ရှိရင် မကားဘူး၊ ငါနဖူးလေးကို ကြင်ကြင်နာနာ စမ်းကြည့်လာအောင် ငါလုပ်ပြမယ်၊ နင်ကြည့်နေ ...”

ပျို ဘယ်လိုတားတား မရဘဲ ဒီဒီက အကြံအစည်
ဖြင့် ခန့်လင်းဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ ပျိုမှာလည်း သူ့ချဉ်း
လွှတ်မထားချင်တာမို့ ထပ်ချပ်လိုက်လာခဲ့ရသည်။

ခန့်လင်းဆီ ရောက်ခါနီးတော့ ဒီဒီက သူ့ဆံပင်
တိုကောက်လေးတွေကို လက်ဖြင့် မသိမသာဖွကာ လက်နှစ်ဖက်
ကို ကျစ်ကျစ်ပိုက်ပြီး ခန့်လင်းနားသို့ ချဉ်းကပ်သွားရင်း ...

“ကိုကြီး ...”

“ဪ... စန္ဒီနဲ့ ပျိုပါလား၊ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်
လမ်းလျှောက်ထွက်လာတာလား။”

“ဟုတ်တယ် ကိုကြီး ...၊ ခုလို မနက်စောစော လမ်း
ထွက်လျှောက်လိုက်မှ အရမ်းအေးမှန်း သိတယ်၊ မြို့ပေါ်
မှာဆို ဒီလောက်မအေးဘူး၊ ဒီဒီက ဆောင်းစွပ်လည်
မစွပ်လာမိဘူး၊ အနွေးထည်လည်း ပါးပါးလေးပဲဝတ်လာ
မိတော့ အရမ်းချမ်းပြီး ကိုယ်တွေတောင် ပူတက်လာ
တယ်၊ ဒီဒီ ပျားပြီထင်တယ် ကိုကြီးရယ် ...”

ဒီဒီက ခိုက်ခိုက်တုန်လာပုံကလေး လုပ်ပြလိုက်
တော့ ခန့်လင်းက စာနာသွားပုံဖြင့် ...

“လေကအရမ်းအေးတယ် စန္ဒီ၊ အိမ်ရောက်အောင် တော်
တော်စေးစေး လျှောက်ရဦးမှာ၊ အနွေးထည်ပါးကလေးနဲ့

ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ကံ ... ရော ... ရော ... ကိုယ့် အနွေးထည်
ယူဝတ်သွား ...”

ဟုပြောရင်း သူ့ဂျာကင်အံ့ကျီထူထူကို ချွတ်ပေး
လိုက်သည်။ စန္ဒီက ချက်ချင်း လှမ်းမယူဘဲ ပဲများနေကာ ...

“နေပါစေ ကိုကြီးရယ်၊ ဒီဒီအတွက်နဲ့ ကိုကြီး ချမ်းနေ
မှာပေါ့”

“ဒီမှာလေ ကိုယ့်မှာ ဆွယ်တာတစ်ထပ် ရှိသေးတယ်၊
နေရောင်အောက်မှာ နေနေတော့ သိပ်လည်း မချမ်းတော့
ပါဘူး၊ ညည်းပဲယူသွားလိုက်ပါ”

“ကျေးဇူးနော် ကိုကြီး ...”

စန္ဒီက ပျှော့တိပျှော့ဖတ် အားမရှိသလို ပုံစံမျိုးလေး
နှင့် ဂျာကင်ကို လှမ်းယူဝတ်လိုက်ပြီး ...

“ဒီဒီ သွားတော့မယ်နော် အစ်ကိုကြီး”

ဟု လေသံသဲ့သဲ့နှင့် ပြောကာ လှည့်ထွက်လိုက်
သည်။ ပျိုက ‘တော်ပါသေးရဲ့၊ ဒီလောက်နဲ့ ပြီးသွားလို့’ ဟု
သက်ပြင်းချရမယ်မှ မကြံသေး ... ဒီဒီက ရုတ်တရက် ယိမ်းယိုင်
သွားကာ ...

“အား ... မူးလိုက်တာ”

ဟု ညည်းညူလိုက်တာမို့ ခန့်လင်းက ဖမ်းဆွဲတွဲ
လိုက်ရကာ ...

“စန္ဒီ... ဘာဖြစ်တာလဲ၊ အဆင်ပြေရဲ့လား၊ ကိုယ် အရမ်း ပူနေလို့လား”

ဟုမေးရင်း ဒီဒီနုဖူးကို လက်ဖဝါးဖြင့် အုပ်၍ မ်းကြည့်လိုက်စဉ်မှာ ဒီဒီက မသိမသာလေး ပြုံးသွားသည်။

ပျိုက မျက်နှာလွဲလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ပျို ငိုချင် လာသည်။

“ကိုယ်တော့ မပူပါဘူး၊ ပျို သူငယ်ချင်းကို သေချာကရ စိုက်ပြီး တွေ့ခေါ်သွားလိုက်ပါဦး”

ဦးလေးက ပျိုကို လှမ်းပြောတော့မှ ပျိုက ဒီဒီ ကို လှမ်းတွဲပြီး ခပ်မြန်မြန်ဆွဲခေါ်လာခဲ့သည်။ ဦးလေး လှမ်း မမြင်နိုင်သည့် နေရာရောက်တော့မှ ဒီဒီကို တွန်းပစ်လိုက်ရင်း

“အလကား မူရာမာယာမ ...”

“ဟဲ ဟဲ ... မူရာမာယာလုပ်ရကျိုး နပ်သွားပြီလေ၊ မြင် တယ်မလား ...၊ သူ့အနွေးထည်လည်း ငါ့ကိုယ်ပေါ် ရောက်လာပြီ၊ နဖူးလည်း စမ်းကြည့်ပြီးသွားပြီ၊ ငါ သိပ် တော်တာပဲနော် အဟိ ...”

ဒီဒီက တဟိဟိနှင့် သဘောကျမဆုံးတော့ ...။ အိမ်နားရောက်လာတော့မှ အနွေးထည်ကို ချွတ်လိုက်ရင်း ...

“အမလေး အိုက်တောင်အိုက်လာပြီ၊ သူ့အနွေးထည်ကြီး

ကလည်း ထူပြီး လေးလိုက်တာ၊ အဟဲ ... ဒါပေမယ့် မွေးတော့မွေးမှာပါ”

ဟု ပြောပြောဆိုဆို အနွေးထည်ကိုပွေ့ကာ ငဲ့နှမ်း မည်ကြဲဆဲ ... ပျိုက အနွေးထည်ကို ဆတ်မနု လှယူလိုက်သည်။

“ဟဲ ... ဘာလုပ်တာလဲ၊ ဒီမှာ မွေးကြည့်မလို့ဟာကို ...”

“ချွေးဆော် နံနေမှာပေါ့၊ နှင် မရွံ့ဘူးလား ...”

ပျိုက ရှုံ့မဲ့၍ပြောပြီးတာနှင့် အနွေးထည်ကို ကိုင် ကာ အိမ်ဘက်သို့ ပြေးထွက်လာသည်။ ဒီဒီက နောက်ကနေ ပြေးလိုက်လာရင်း တကြော်ကြော် အော်လာသည်။

“ဟဲ ... ပျို ... နှင် ဒါဘာလုပ်မလို့လဲ၊ ယေး ... ငါ့ အနွေး ထည် ပြန်ပေး”

“ငါက အကောင်းဆော့နာနဲ့ ပြန်လျှော်ပေးမလို့ဟဲ ...”

ပျိုကလည်း အနွေးထည်ကို လက်ဖြင့် မြှောက်ခါ ပြ၍ ပိုမြန်အောင်ပြေးနေသည်။

“ပျို ... ရပ်၊ နှင် အခုရပ်၊ လုံးဝ မလျှော်နဲ့နော်၊ ငါ့ ကိုယ်သင်းနဲ့လေး သူ့ဆီပါသွားအောင် သူ့ကို ဒီအတိုင်း ပြန်ပေးမှဖြစ်မှာ”

အဲဒီလိုကို အဖြစ်မခံနိုင်တာဟု ပျိုစိတ်ထဲက ပြန် ပြောရင်း အဝတ်လျှော်စက်ဆီ ဦးတည်ပြေးလာသည်။ ဒီဒီ

၁၅၄ ♥ ပုညခင်

ပျိုကိုမိကာနီးလေးမှာ ပျိုက အဝတ်လျှော်စက်အဖုံးကို ဓက်ခနဲ ဆွဲဖွင့်၊ အနွေးထည်ကို ပစ်ထည့်၊ ဆပ်ပြာမှုန့်တွေ သွန်ချလိုက် ပြီး အဖုံးပိတ်၊ ခလုတ်နှိပ်လိုက်တာမှီ ရေတွေ ကျလာသည်။

ဒီဒီမှာ ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ဘဲ အဝတ်လျှော်စက် ကို ငုံကြည့်ကာ ...

“သွားပါပြီ ... ကုန်ပါပြီ၊ ပျို ... နင် ဒါ တမင်ညစ်တာ မဟုတ်လား မှင်စာမရဲ့ ...”

“ဒါဃါ ... တစ္ဆေမရဲ့ ...”

ပျိုတို့နှစ်ယောက်သား အဝတ်လျှော်စက်ဆားမှာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဆွဲလွဲလုံးထွေး ပြေးလွှားနေကြလေ သည်။

ပျို အလွန်ပျော်ရသော နေ့တစ်နေ့ ရှိပါသည်။

ထိုနေ့ကား မနက်ဖြန် ဒီဒီပြန်တော့မည့်အကြောင်း

သိလိုက်ရသောနေ့ ဖြစ်လေသည်။

ဒီဒီ ပြန်သွားရင် ပျိုစိတ်ပင်ပန်း ဝမ်းနည်းစိုးထိတ် နေစရာ မလိုတော့ဘူးပေါ့ဟု တွေးကာ ပျော်လို့မဆုံးသေးခင် ဒီဒီက သူ့ရဲ့နောက်ဆုံးပိတ် အိတ်နဲ့လွယ်သော အစီအစဉ်ကို စတင်လာပါသည်။

“ပျို ... နင် ဒီနေ့ ရုပ်ရှင်ကြည့်ဦးမလား”

“ပြန်ခါနီး အေးအေးဆေးဆေးလေး နေသွားပါလား ဒီဒီရယ်”

“ပြန်ခါနီးမို့လို့ တမူထူးခြားမယ့် ရုပ်ရှင်လေး ရိုက်သွား

မလိုပါဟယ်၊ အားပေးကြည့်စမ်းပါ၊ မင်းသားက မင်းသမီးကို ပွေ့ချီသွားတဲ့ အခန်းလေး နှင့် မကြည့်ချင်ဘူးလား”

ဒီဒီက ပျို ဘာပြောပြော သူ့လုပ်ချင်တာလုပ်မည် သူမို့ ပျိုမှာ သူ့ဘာများလုပ်ဦးမလဲဟု ရင်မထိတ်ထိတ် စောင့်ကြည့်နေရသည်။

ဒီဒီက ဦးလေးရှိနေမည့် နွားခြံဘက်သို့ လျှောက်သွားတာမို့ သူ့နောက်ကိုလိုက်လာရင်း ပျို ရင်တွေတောင်တုန်လာရသည်။

“ကိုကြီး ... ”

“ဪ ... စန္ဒီပါလား”

“ဒီဒီ မနက်ဖြန် ပြန်တော့မလို့ ကိုကြီးကို လာနှုတ်ဆက်တာ”

“ဪ ... ပြန်တော့မှာလား”

“ဒီဒီ အိမ်ပြန်ရောက်ရင် ဒီခြံကြီးကို လွမ်းတသက်သက် ဖြစ်နေတော့မှာ၊ ကိုကြီးကိုလည်း ဒီဒီ မေ့လို့ရမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဒါပေါ့ စန္ဒီ ... မိတ်ဆွေကိုသာ မမေ့စကောင်းတဲ့ အရာပါ”

ဒီဒီက ခွဲနဲ့ ပြောပေးမယ် ဦးလေးက လူကြီးဆန်သော စကားကိုသာ ဆိုတာမို့ ပျို ကျေနပ်မိသည်။

“ကိုကြီး ... ပြင်ဦးလွင်လာတိုင်း ဒီဒီဆီ လာလည်ရမယ်နော်”

“အချိန်မရရင်တော့ ဝင်ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူးလေ၊ ခြံအတွက် လိုအပ်တာတွေဝယ်ရင်း တစ်နေ့ကုန်သွားတတ်လို့ မိုးမချုပ်ခင် အချိန်လုပ်ပြန်ရတာက များတယ်”

“ဟင့် ... မရဘူး၊ အချိန်မရလည်း မရရအောင် အချိန်လုပ်ပြီး ဒီဒီဆီတော့ ဝင်ခဲ့ရမှာပဲ”

“အေးပါ ... အေးပါ”

စန္ဒီက ပျိုအမြင်ကတ်လောက်အောင် ခြေဆောင်ရင်း ပြောတာမို့ ဦးလေးခမျှာ မကောင်းတတ်လို့သာ ပြီးပြီးရော ခေါင်းညိတ်ရပုံပင် ... ။

စန္ဒီက သူ့လက်ထဲက ကိုကြီး အနွေးထည် ထည်ထားသော စက္ကူလက်ဆွဲအိတ်ကို ကိုကြီးထံ ကမ်းပေးရင်း ...

“ဒီမှာ ကိုကြီးအနွေးထည်၊ အနွေးထည် ငှားပေးတာ ကျေးဇူးအရမ်းတင်တယ်၊ ကိုကြီးကယ်လို့ ဒီဒီနွေးသွားတာ၊ အဝတ်လျှော်စက်ထဲ ထည့်လျှော်ရင် မစင်မှာစိုးလို့ ဒီဒီကိုယ်တိုင် လက်နဲ့ဆေးချာပြန်လျှော်ပေးထားတာ ... ”

ပျိုက အံ့ကြိတ်ကာ ဒီဒီနောက်ဆေးကို လက်သီးဖြင့် ရွယ်လိုက်မိသည်။ ဦးလေးကတော့ ပျိုတို့ဘက်ကို နောက်ခိုင်းပြီး နွားတစ်ကောင်ကို သေချာပွတ်သပ် စေနေတာမို့ ပျိုအမူအရာကို မမြင်လိုက်ပါ။

ပျိုကတော့ ပျိုရှေ့မှာ ပြောင်လိမ်နေသော မိဒီပုံစံကို အသည်းယားနေမိသည်။

ဦးလေးက ဒီဒီ လှမ်းပေးသော အနွေးထည်ကို လှမ်းယူတော့ ပျိုရင်ထဲမှာ သိမ့်ခနဲ တုန်သွားမိသည်။ အဲဒီအနွေးထည်ကို ပျိုသေသေချာချာ လျှော်လှန်းပြီး ခေါက်ထည်ထားခဲ့တာ၊ ပြီးတော့ ဒီဒီ မသိအောင် အနွေးထည်ကို ဓွေးကြည့်ခဲ့မိသည်လေ။

“ဒီဒီတော့ ဒီခြံနဲ့ ဒီလူတွေကို အရမ်းသဲယောဇဉ်တွယ်သွားပြီ၊ မပြန်ခင် အားရအောင် လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်ဦးမယ် ... နော် ကိုကြီး”

ဒီဒီက အမူပိုပြောပြီး ဦးလေးရှေ့က လှည့်ထွက်လိုက်တာမို့ ပျိုရင်ထဲမှာ ပေါသွားသည်။ မိဒီ ရုပ်ရှင်မရိုက်တော့ဘူးဟု ထင်မိလိုပင် ...။

သို့သော် ...

ရုပ်ရှင်က ခုမှ ကာမပင် ...။

ဒီဒီက မလှမ်းမကမ်း နွားစာမြက်ခင်းနားကို လျှောက်သွားပြီးမှ မြက်ခင်းထဲကို ငှက်ကြည့်တာ ...

“အား ... မြွေ ... မြွေ ... မြွေကြီး ... အမလေး”

ဟု စူးစူးဝါးဝါး အော်လိုက်ရင်း ခွေခနဲ လဲကျသွားလေသည်။

ပျိုသည် မြေကြီးပေါ်မှာ ခွေခေါက်ပုံလဲနေသော ဒီဒီကို ပထမတော့ တအံ့တဩကြောင်ကြည့်နေမိ၏။ တကယ်မြွေတွေ့လိုမျိုးလားဟု ခုန်ကာ နောက်ဆုတ်လိုက်မိပြီး ဒီဒီအတွက်တောင် စိုးရိမ်သွား၏။ သို့သော် ဒီဒီရဲ့ ပြုံးစိစိမျက်နှာထားကြောင့် ဒီဒီအကြံကို ချက်ချင်းသဘောပေါက်သွားသည်။ ကြည့်စမ်း ... ဒီပုံစံအတိုင်းဆို သူ့ကို ဦးလေးက ပွေ့ချီသွားရတော့မှာ၊ ဒီနားမှာလည်း သူ့ကို ပွေ့ချီနိုင်မယ့်သူဆိုလို့ ဦးလေးတစ်ယောက်ပဲရှိတာ၊ ဟင့်အင်း ... မဖြစ်ဘူး၊ ဒီလိုမဖြစ်ရဘူး။

“ဒီဒီ ... ဘာဖြစ်သွားတာလဲ”

ပျို စိုးထိတ်နေဆဲမှာပဲ ဦးလေးက ပျိုတို့ဆီ ပြေးလာနေခဲ့ပြီ။

“မြွေကိုက်တာမဟုတ်ဘူး မဟုတ်လား၊ မြွေမြင်လို့ လန့်ပြီး သတိလစ်သွားတာထင်တယ်”

ပျိုသည် ဦးလေးမေးတာကိုမဖြေနိုင်ဘဲ ရုတ်တရက်

ဒီဒီနားမှာထိုင်ချကာ ဦးလေး လာမလွေနိုင်အောင် ဒီဒီကိုယ်ပေါ်
ကနေ အုပ်စီးဖက်ပိုက်ထားလိုက်ရင်း ...

“အမလေး လာကြပါဦး... ဖိုးချမ်းတို့ရေ ... ဖေဖေရေ
မေမေရေ ... ဒီဒီ သတိလစ်သွားလို့ ... လာကြပါဦး”

ဟု ငယ်သံပါအောင် ကြုံးအော်သံလိုက်လေသည်။

ပျိုအော်သံတွေကြောင့် ခြံထဲက အလုပ်သမားတွေ

ပြေးထွက်လာသည်။

“မြွေကိုက်တာလား၊ မြွေကိုက်တာလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ မြွေတွေ့တာ ... မြွေတွေ့တာ”

“သတိလစ်နေတာလား ... ”

“ဟုတ်တယ် ... ၊ သူ့ကိုပွေ့ချို့ပြီး အိမ်ဘက်ကိုခေါ်သွားမှ
ဖြစ်မယ်၊ ဦးလေးက ဗလတောင့်ပေမယ့် ဦးလေးတစ်
ယောက်တည်း အဝေးကြီးထိ ပွေ့ချို့သွားရမှာ အားနာဖို့
ကောင်းတယ်၊ ဖိုးချမ်း ... လာ၊ ကျော်ကြီးတို့ နင်တို့လည်း
လာကြ၊ သူ့ကို အားလုံးဝိုင်းမသွားကြရအောင်၊ ဖိုးချမ်း
နင်က ခေါင်းကမ၊ ကျော်ကြီးက ခြေထောက်ကမ၊ ငါက
အလယ်က မ၊မယ်”

ပျိုက အင်္ကျီလက်ရှည်ကိုပင် ပင့်မတင်ကာ အားရ

ပါးရ မဖို့ စိမ့်ခန့်ခွဲပြင်ဆင်လိုက်သည်။

ဖိုးချမ်းက ဒီဒီခေါင်းကို မဖို့ဟန်ပြင်ပြီး ကျော်ကြီး
က ခြေထောက်က မဖို့ ဟန်ပြင်လိုက်ချိန်မှာပင် ဒီဒီက လှုပ်
လာကာ ...

“ငါ ... သတိရပြီ၊ ငါ သတိရပြီ”

ဟု အော်ရင်း ကမန်းကတန်း ထရပ်လိုက်လေ
သည်။

“ဪ ... သတိရလာတာ မြန်သားပဲကိုး”

ပျိုက မချို့မချဉ် အပြုံးနှင့်ပြောတော့ ဒီဒီက ပျိုကို
မျက်စောင်းခိုးထိုးသည်။ နှုတ်ခမ်းကလည်း လှုပ်ရှ လှုပ်ရှနှင့်
အသံတိတ် ဆဲနေသလားတောင် မသိပါ ... ။

ပျိုကတော့ ဒီဒီနားနားကို မသိမသာ ယိမ်းယိုင်
လျက် သူ့နားဝမှာ နှုတ်ခမ်းကပ်၍ တီးတိုးပြောလိုက်သေးသည်။

“ဦးလေးပွေ့ရင် နင် အကြာကြီး သတိလစ်နေမှာ မဟုတ်
လားဟင်”

၇ ည ၀ န ၁ အ ဝ တို က်

ပုည ဝ ဂ် ဝ အ ဝ တို့ က

ပျိုက ဒီဒီ မကြားအောင် သက်ပြင်းချရင်း ...
“တကယ်လို့ သူ နင့်ဆီရောက်လာရင် နင် ဘာလုပ်မှာလဲ ...”

“သူနဲ့အတူ ကန်တော်ကြီး ဥယျာဉ်ထဲသွားပြီး ငါ့ကို ဓာတ်ပုံတွေအများကြီး ရိုက်ဖို့ ပူဆာလိုက်မယ်၊ ပြီးတော့ ဥယျာဉ်ပတ်ကားလေးငှားပြီး နှစ်ယောက်အတူ စီးမယ်၊ အပြန်ကျရင် အေးချမ်းတိတ်ဆိတ်တဲ့ Golden Triangle ကော်ဖီဆိုင်လေးမှာ ဝင်ပြီး ကော်ဖီအတူသောက်ကြမယ်၊ အဲဒီအချိန်မှာ ငါကြိုသိနေတာတစ်ခုက သူ့ငါ့ကို ရည်းစားစကား ပြောလိမ့်မယ် ...”

“အဲ ... အဲဒါဆို နင် ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ ...”

“ငါ သူ့အချစ်ကို လက်ခံလိုက်မှာပေါ့!”

“နင် သူ့ကိုချစ်လို့လား?”

“ချစ်တာပေါ့ ...”

ဒီဒီက ပေါ့ပေါ့ပါးပါးလေး ပြောသည်။

“တစ်စုံစမ်း ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ချစ်တယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုမျိုးလဲ၊ ငါ တစ်ခါမှ မချစ်ဖူးလို့ ပြောပြပါလား?”

“ချစ်တယ်ဆိုတာကဟာ သူ့ကိုတွေ့ရင် ရင်တွေခုန်လာမယ်၊ မြူးလာမယ်၊ ရွှင်လာမယ်၊ လူက မတည်မငြိမ်

လှုပ်လှုပ်ခတ်ခတ်တွေ ဖြစ်လာမယ်၊ သူနဲ့နီးနီးမှာ နေချင်တယ်၊ အဲဒါမျိုးပေါ့ ...”

“အဲဒီလောက်ပဲလား ...”

“ငါသိသလောက်တော့ အဲဒီလောက်ပဲ”

“နင် သူ့ကို ချစ်တယ်ဆိုတာ သေချာတယ်ပေါ့!”

“သေချာတာပေါ့!”

“ဘယ်အချိန်မှာ ချစ်သွားတာလဲ?”

“တွေ့တွေ့ချင်း ချစ်သွားတာလေ၊ တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်တဲ့ အချိန်မှာ သူ့ကိုလည်း တွေ့ရော ရင်ထဲမှာ ဖိုခနဲဖြစ်သွားရော”

“နေပါဦး ... ပိုခနဲဆိုတာ ဘယ်လိုမျိုးလဲ?”

“ရင်ဖိုတာ ... ရင်ဖိုသွားတာကို ပြောတာ၊ ဒုံးမထေးစမ်းနဲ့”

“ရင်ဖိုတယ်ဆိုတာ သည်းထိတ်ရင်ဖို ရုပ်ရှင်ကားတွေ ကြည့်ရင်း ခံစားရတဲ့ ခံစားမှုမျိုးလား?”

“မသိတော့ဘူးဟယ်၊ အဲလောက် အကျယ်တဝံ့ ရှင်းမပြတတ်ဘူး၊ ရင်ဖိုတယ်လို့ပဲ မှတ်ထားလိုက် ...”

“အင်း ... မှတ်ထားပြီ၊ ပြီးတော့ရော ဘယ်လိုခံစားရသေးလဲ?”

“ပြီးတော့ ... သတ္တိတွေ သိပ်ရှိလာတယ်ဟာ၊ သူနဲ့ နီးစပ်

ပတ်သက်ခွင့်ရရှိအတွက် အရမ်း စွန့်စားချင်လာတယ်၊
အဲဒါကြောင့် ငါ နင်တို့ခြံမှာ ခုနစ်ရက် ခုနစ်လီ လာနေ
ခဲ့တာပေါ့ ... ”

“အင်း ... ကော်တော် စွန့်စားရတာပဲ”

ပျိုက မပီပေါ့ပေါ့ပြောသော်လည်း ‘ဒီဒီက ပျို
ငေါတာကိုမသိဘဲ သူ့ဘာသာ feelတွေတက်ကာ ဆက်ပြောနေ
သည်။’

“ပြီးတော့ ... သူ ငါ့အချစ်ကို သိဖို့ခို ငါ့ဘာမဆို လုပ်
ရဲတယ် ... သိလား၊ ချစ်တတ်တဲ့သူတွေရဲ့ စိတ်ဟာ အဲဒီ
လို ရဲဝံ့ရတယ် ချစ်ထား ပျို ... ”

ပျိုက ဘာမှထပ်မမေးတော့ဘဲ ငြိမ်သက်နေလိုက်
သည်။ ခဏကြာတော့ ဒီဒီက ရင်ဘတ်ပေါ်က စောင်ကို
လည်ပင်းနားထိ ဆွဲချလိုက်ရင်း ...

“ကဲ ... အိပ်မက်ထဲကို ကိုကြီး မြန်မြန်လာအောင် စော
စော အိပ်တော့မယ်ဟာ ... ”

ဟု ပြောပြီး ငြိမ်သက်သွားသည်။ သိပ်မကြာခင်
လေးမှာပဲ အသက်ရှည် မှန်မှန်ကြားရတာမို့ ဒီဒီ အိပ်ပျော်သွား
ပြီမုန်း သိလိုက်သည်။

ပျိုကတော့ ပျို မခံစားဖူးသည့် အချစ်အကြောင်း
ကို တွေးရင်း အိပ်မပျော်နိုင်သေးပါ။

ဒီဒီက ဦးလေးကို ချစ်ကယ်တဲ့ ... ။

ပျိုကတော့ မချစ်ဘူးထင်ပါရဲ့ ... ။

ဒီဒီ ခံစားရသည့် ခံစားချက်နှင့် ပျိုခံစားချက်က
ကွဲလွဲနေခဲ့လို့ပင် ... ။

ပျိုကတော့ ဦးလေးကို ခင်တွယ်တာ၊ သံသယစဉ်
ရှိတာ၊ ဦးလေး ပျိုတို့ခြံကနေ ဘယ်အချိန် တွက်သွားမလဲဟု
တွေးမိကိုင် ဝမ်းနည်းသလို ခံစားရတာ။

ဦးလေးနှင့်အတူ မြင်းစီးခဲ့ရတဲ့ ညနေခင်းဦးလေး
ကို ပြန်တွေးတိုင်း ကြည်နူးမိတာ၊ အဲဒီ အချိန်ခဏလေးကို
တန်ဖိုးထား မြတ်နိုးနေခဲ့မိပြီး တသသ ပြန်တွေးချင်းနဲ့ပဲ ...

အဲဒီခံစားချက်တွေကတော့ အချစ်ဆိုတဲ့ ခံစားချက်
ထဲမှာ အကြီးမဝင်ဘူးကင်ပါရဲ့၊ ဒီဒီကလည်း ပြောမသွားခဲ့ဘူး
လေ ... ။

ဒါပေမယ့် ဒီဒီရယ် ...

နင်နဲ့ ဦးလေးနဲ့ ချစ်သူတွေ ဖြစ်သွားမှာကိုတော့
ငါ အရမ်းကြောက်ပြီး စိုးရိမ်နေခဲ့မိတယ်။

အဲဒါကရော အချစ်ဖြစ်နိုင်သလားဟင် ... ။

* * *

ဒီဒီ ပြန်သွားပြီး နောက်တစ်နေ့မှ စတာ ပျံ့သည်
ဦးလေး ပြင်ဦးလွင်သွားမှာကို စိုးရိမ်နေခဲ့မိလေသည်။

နံနက်ခင်းတိုင်းမှာ ...

ဦးလေးကိုမြင်တိုင်း ပျို မေးမိသည် မေးခွန်းမှာ ...

“ဦးလေး ... ဒီနေ့ မြို့ထဲဘက် သွားမှာလား”

ဟူ၍ ဖြစ်သည်။

တစ်မနက်မှာ ပျိုလေးက နွားခြံဘက်သို့ ဆင်းလာ
ခိုက် အဝတ်အစား သစ်သစ်လွင်လွင်ဝတ်ကာ ဆိုင်ကယ်စီးသွား
သည် ဦးလေးကို လှမ်းမြင်လိုက်ရတာမို့ ရင်ထိတ်သွားမိသည်။

ပျိုလေးက သူ့ကို နောက်ဘက်မှလှမ်းမြင်လိုက်
ရတာ ဖြစ်သည်။ သူ့ဆိုင်ကယ်က တော်တော်ဝေးဝေးအထိ

ရောက်သွားပြီ။ လူ့လေး ပျိုက ဘာမှန်းမသိသည့် ဇောအဟုန်
တစ်မျိုးဖြင့် ဆိုင်ကယ်နောက်သို့ ပြေးလိုက်လာသည်။

“ဦးလေးရေ ... ဦးလေး ... ဦးလေး ... ခဏနေပါဦး”

ဆိုင်ကယ်သံကြောင့် ပျို ခေါ်နေတာကို ဦးလေးက
ချက်ချင်းမကြားတာမို့ ပျိုမှာ ပြေးရင်း အော်ရင်း မော့လိုက်
လာရသော်လည်း ခွဲမလျော့ဘဲ ဆက်ပြေးနေသည်။ ငါးမိနစ်
လောက်ကြာတော့မှ ဦးလေးက ကြားသွားကာ ဆိုင်ကယ်ကို
ရပ်ပစ်လိုက်သည်။ ဦးလေးနားဇာတ်တော့ ပျိုမှာ ချက်ချင်း
တောင် စကားမပြောနိုင် ...။ မွေးကလေးသာဆို လျှာတန်းလန်း
ထွက်ပြီး ဟောဟံ ဟောဟံ ဖြစ်နေသည့် ပုံစံမျိုး လူက ဖိုလို့က်
ဖိုလို့က် ဖြစ်နေပြီးမှ ...

“အမလေး မောလိုက်တာ ဦးလေးရာ၊ ပျို ဦးလေးကို
မေးစရာရှိလို့ ပြေးလိုက်လာတာ ...”

“ဒီနေ့ မြို့ဘက်သွားမှာလားလို့ပဲ မေးမှာမဟုတ်လား”

“အဟဲ ... ဟုတ်တယ်”

“အဲ့ဒါနဲ့ပဲ ဒီလောက်တောင် သဲကြီးမဲကြီး ပြေးလိုက်လာ
ရသလား ကလေးမရယ်၊ မင်း ဒီလောက်မေးမေးနေတာ
ကို ကိုယ်မေ့ပါ့မလား၊ သွားမယ်ဆို ညည်းကို ပြောသွား
မှာပေါ့၊ အခု ကိုယ်က သုံးဆယ်ဘက်က လီမွော်ခြံကို

ခဏသွားမလိုပါ။ ဒါနဲ့... နေစမ်းပါဦး။ ညည်းက မြို့ထဲ
ကို ဘာများ အရေးတကြီး မှာစရာရှိလို့လဲ ...၊ အရေး
တကြီး ကိစ္စရှိရင် ကိုယ်သွားပေးရမလား ...”

“မသွားရပါဘူး၊ ဘာလဲ ... ဦးလေးကိုက မြို့ထဲဘက်ကို
အရမ်းသွားချင်နေတာလား”

“ဟောဗျာ ... ကိုယ်က ဘာကိစ္စ အခြောက်တိုက်သွားချင်
နေရမှာလဲ၊ ကိစ္စရှိမှပဲ သွားမှာပေါ့၊ ညည်း ခဏခဏမေး
နေလို့သာ ကူညီရမလားလို့ မေးတာ”

“မကူညီပါနဲ့ ...”

“ကိုယ့်ကို အားနာလိုလား၊ ဪ... ကိုယ်သိပြီ၊ မင်း
ကာကွန်းစာအုပ် ဖတ်ချင်လို့ စနို့ဆီမှာ ပင်ယူခိုင်းမလို့
မဟုတ်လား၊ ကိုယ်သွားဖြစ်တဲ့နေ့ကျ ပင်ယူပေးမယ်လေ
ကလေးမ ...”

“မယူပါနဲ့ ...”

“အားမနာပါနဲ့၊ ကိုယ့်အတွက် အပမ်းမကြီးပါဘူး”

“ဦးလေးဘာသာ စနို့ဆီ သွားချင်လည်းသွားပေါ့၊ ပျို
ကိစ္စကိုတော့ လာပြီးအကြောင်းမပြန်နဲ့ ...”

“ကိုယ်က စနို့ဆီ သွားစရာအကြောင်းမှ မရှိတာ”

“က ... တကယ် မရှိဘူးလား”

ဦးလေး အခြေပြကြောင့် ပျို မျက်လုံးလေးတွေ
အရောင်တောက်သွားတာ၊ အလျင်စလို မေးလိုက်မိပါသည်။

ဦးလေးက ပျိုကို မိမိကြည့်ကာ ခဏငြိမ်သက်
သွားပြီးမှ တစ်စုံတစ်ခုကို သဘောပေါက်သွားဟန်ဖြင့် ရုပ်လိုက်
ရင်း ...

“ပျို ... ညည်းက ညည်းသူငယ်ချင်းနဲ့ ငါ့ကို ကိုတော
နေတာလား”

“မဟုတ် ... မဟုတ်ပါဘူး”

“စိတ်အေးအေးထား၊ ဘာမှစိတ်မချမဖြစ်နဲ့၊ စနို့က ကိုယ်
တူမအရွယ် ကလေးသာသာလေးပဲ ရှိသေးတာ၊ ညည်းတို့
အရွယ်ကလေးတွေဆိုတာ ကိုယ့်မျက်စိထဲမှာ ကလေးပဲ
ရှိသေးတာ၊ ကလေးဆိုတာ ဖြူစင်တယ်၊ အပြစ်ကင်း
တယ်၊ ဟန်မဆောင်တတ်ဘူး၊ ဘာကိုမှ သိပ်ဂရုစိုက်ဘဲ
လုပ်ချင်ရာလုပ်တတ်တယ်”

“ဟို ... ဒါပေမယ့် ဒီဒီက ဦးလေးကို သဘောကျနေ
တော့ ...”

“သူသဘောကျတာ ကိုယ်သိပါတယ်၊ ခဏပါ၊ ဒီအရွယ်
ဆိုတာ ဒီလိုပဲ စိတ်ကစားတတ်တယ်၊ ပြီးတော့လည်း
ဘာမှဟုတ်တော့တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကလေး စိတ်ကစား

၁၇၂ ♥ ပုညဝင်

တာကို လူကြီးက အတည်ယူလိုဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ စိတ်ချ...
ညည်းသူငယ်ချင်းကို ဦးလေး စိတ်နဲ့တောင်မပစ်မှားဘူး။

ဦးလေးစကားကြောင့် ပျိုမှာ ဝမ်းသာတစ်ဝက်၊
ဝမ်းနည်းတစ်ဝက် ဖြစ်ရသည်။ ဒီဒီကို ဦးလေး စိတ်မဝင်စား
သည်အတွက် ဝမ်းသာသည်။ ဒီအရွယ်ဆိုတာ စိတ်ကစားရုံ
လောက်ပါဟု သိမ်းကြိုးထင်မြင်ယူဆခြင်း ခံရတာအတွက်
ဝမ်းနည်းသည်။ (ပျိုစိတ်ကတော့ ဒီဒီနဲ့ မတူပါဘူး ဦးလေး
ရယ်)။

ပျိုသည် ဦးလေးစကားကြောင့် စိတ်ထဲမှာ မကျေ
မနပ်ဖြစ်လာမိကာ မျက်မှောင်လေး ကြည်လိုက်မိရင်း ...

“ဒီအရွယ်တိုင်းတော့ စိတ်မကစားတတ်ပါဘူး ...”

ဟု ပြောရင်း ခေါင်းငဲ့ချလိုက်မိသည်။ ငါ့နံရံ
သွားသော ကိုယ်အသံကို ကိုယ်ပြန်ကြားကာ အံ့သြရသည်။
ပျို ဒါထက်တော့ ပိုမပြောရဲပါ။

“ကဲ ... ကိုယ်သွားလိုက်ဦးမယ်နော် ကလေး ...”

ဦးလေးက ပျိုကို နှုတ်ဆက်ပြီး ဆိုင်ကယ်မောင်း
ထွက်သွားသည်။

ပျိုကတော့ သက်ပြင်းလေး တဖျက်ဖျက်နှင့် ကျန်
ရစ်ခဲ့ရသည်။

ပုညဝင်စာအုပ်တိုက်

ယုံကြည်ခြင်း နင်းသီ ♥ ၁၇၃

ဦးလေးရယ် ... တစ်နေ့မှာ ပျိုက ဦးလေးကို ချစ်
ခဲ့မိရင်ရော ... မြီးကောင်ပေါက်မို့ စိတ်ကစားတာလို့ ထင်မြင်
ယူဆနေဦးမှာလားဟင် ...”

ပုညဝင်စာအုပ်တိုက်

ချင်စိတ်လည်း ဖြစ်ရသည်။ နောက်ဆုံးမှာတော့ ထိုခံစားချက် တွေထဲက ရုန်းမထွက်နိုင်တော့ဘဲ ပျို့ပုံစံလေးက မှိုင်မှိုင်ခိုင်ခိုင် လေး ဖြစ်နေခဲ့ရသည်။

ခြံထဲသွားလျှင် ဦးလေးကို တွေ့ပေမယ့် အရင်လို တရင်းတနီး မခေါ်ရဲဘဲ စိမ်းစိမ်းရှုံ့ရှုံ့ဖြစ်နေသည်။ ပြီးတော့ လည်း သူမသိအောင် ခိုးခိုးကြည့်ရတာပင် ...။

လောလောဆယ်မှာ စာမဖတ်ချင်ဘေးပေမယ့် ဦးလေးဆီက စာအုပ်သွားငှားရင် ကောင်းမလားဟု စဉ်းစားမိ ကာ ဦးလေးအိမ်ဘက်သို့ ထွက်လာမိပြန်တော့ ဦးလေးဆီသွားဖို့ မဝံ့ရဲလှဘဲ နောက်ပြန်လှည့်လာမိမြဲပင်။

မေကပင် ပျို့ပုံစံလေးကို သတိထားမိကာ ...

“သမီး ... ပျို့လေး ခုဟလော သမီးကြည့်ရတာ မှိုင်တိုင် တိုင်လေး ဖြစ်နေသလိုပဲ ...။ ဘာဖြစ်လို့လဲ သမီး၊ သမီး တီလေးကို အောက်မေ့လို့လား၊ ဘွားဘွားကြီး မသိအောင် ပြန်လာမိလို့ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာလား၊ ဒါမှမဟုတ် ခုဟလော မေက မီးဖိုချောင်ထဲမှာပဲ အလုပ်ရှုပ်နေပြီး ဖေက လီမွှော်ခြောက်မှာပဲ အလုပ်သွားသွားရှုပ်နေလို့ သမီး စိတ်ကောက်နေတာလား။”

မေက ပျို့မေးစေ့ကို မင်းမော့ပေးရင်း မေးတော့ ပျို့က မေ့ကို ပြုံးပြလိုက်ရင်း ...

* * *

ဒီဒီပြောသွားတာတော့ ချစ်မိရင် မြူးရွှင်လာတတ် တယ်တဲ့။

ပျို့ကတော့ ခုတလော အရင်လိုတောင် မမြူးရွှင် နိုင်တော့ဘဲ ငြိမ်ငြိမ်ကုတ်ကုတ် တွေတွေငေးငေးလေး ဖြစ်နေရပါ သည်။

သူ့အကြောင်းကို ပျို့ ခဏခဏ တွေးမိနေသည်။ သူ့အသံကို ကြားယောင်သည်။ သူ့ပုံစံကို မြင်ယောင်သည်။ သူနှင့် ရယ်မောစကားဆိုခဲ့ဖူးတဲ့ အချိန်တွေကို ပြန်သတိရတိုင်း ကြည်နူးရသည်။ ဒီဒီနဲ့ တရင်းတနီး မြင်းစီးနေတဲ့ပုံကို မြင် ယောင်တော့ ဒေါသဖြင့်ချင်လာသည်။ ကလေးစိတ်ကစားတာကို လူကြီးက အတည်ယူငိုပြစ်မလားဆိုသော စကားကြောင့် မခံ

“ပျို ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး မေရဲ့”

“ကြည့်စမ်း... မျက်လုံးလေးတွေတောင် အရင်လောက် အရောင်မတောက်တော့ပါလား၊ သမီးမှာ ဘာစိတ်ညစ်စရာ ရှိနေလို့လဲ၊ မေ့ကို မှန်မှန်ပြောစမ်း”

“ပျို တိလေးကို သတိရနေတာပါ၊ တိလေးက ပျိုလေးကို သိပ်ချစ်ရှာတာ”

“ချစ်တာတော့ ပြောမနေပါနဲ့တော့၊ သူ့ခမျာ သမီးကို ဆိုင်ကယ်သော ခိုးပေးလိုက်တဲ့ အမှုနဲ့ သမီးဘွားဘွားကြီးရဲ့ ဆူပူမာန်မဲ့မှုကို ခုနစ်ရက် ခုနစ်လီ ခဲလိုက်ရတယ်တဲ့၊ မေ့ကို ဖုန်းဆက်ပြောတယ်လေ၊ အခုတောင်မှ သမီးဘွားဘွားက ငွေကို တဂျီဂျီပြောပြီး သမီးကို သွားခေါ်ပေးဖို့ချည်း ပြောနေတာတဲ့”

“တိလေးလည်း ပျိုလေးအတွက်နဲ့ နားပူစိတ်ညစ်နေမှာပဲ၊ တိလေးကိုသနားပေမယ့် ပျိုလေးကလည်း မန္တလေးမှာ သွားမနေချင်တာ ခက်တယ်”

“ငွေကို သနားပေမယ့် မေကလည်း မေ့သမီးကို ဇွတ်အတင်း မထည့်ချင်တာခက်တယ်”

သားအမိနှစ်ယောက်က အတိုင်အဖောက်ညီညီ ပြောပြီး ခေါင်းချင်းဆိုင်ကာ ရယ်မိကြသည်။

အဲဒီအချိန်လေး တစ်ခဏမှာ စိတ်ထဲ ပေါ့သလို ဖြစ်သွားပေမယ့် ပြီးတော့လည်း ပြန်ငိုသွားရပါသည်။

ညရောက်တော့လည်း ပျိုက အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲ ‘အချစ်ဆိုတာ ဘာကြီးလဲ’ ဟု အပြန်ပြန်အလှန်လှန် စဉ်းစားနေမိသည်။

ညသန်းခေါင်လောက်ကျတော့ ပျိုက တိလေးနှင့် စကားပြောချင်စိတ်ပေါက်လာတာမို့ ဖုန်းရှိသည့် ဧည့်ခန်းထဲသို့ ခြေဖျားကလေးထောက်၍ ထွက်လာသည်။ မေ့တို့ မေ့တို့ ခိုးသွားမှာစိုးတာမို့ မီးလည်းမဖွင့်ရဲဘဲ ဖုန်းစင်လေးဘေးမှာ ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်သည်။ ထို့နောက် အမှောင်ထဲမှာပင် ဖုန်းခလုတ်တွေကို မှန်းဆနိပ်ပြီး တိလေးဆီ ဖုန်းခေါ်လိုက်ပါသည်။

“ဟဲလို...”

“တိလေး... ပျိုလေးပါ”

“ဟင်... အချိန်မတော်ကြီးပါလား မိပျို၊ ဘာအကြောင်းထူးရှိလို့လဲ...”

“တိလေးကို ရင်ဖွင့်စရာရှိလို့ပါ၊ ဟို... ပျိုလေးလေ လူတစ်ယောက်ကို ချစ်မိနေပြီလားမသိဘူး၊ ဒါပေမယ့် လေ... အဲဒီလူက ပျိုလေးကို ချစ်ပုံမရဘူး၊ ပျိုလေးအချစ်ကိုလည်း ယုံကြည်မယ့်ပုံ မပေါ်ဘူး၊ အဲဒီအကြောင်းတွေ

ရင် ပျို့လေး ညညအိပ်မပျော်ဘူး၊ စိတ်တွေလည်း မပျော်တော့ဘူး၊ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိတော့ပါဘူး။”

ပျို့လေးက တိုးတိုး တိုးတိုးနှင့် အဆက်မပြတ် ပြောချပ်စလိုက်မိသည်။ အဲဒါသွားသလားတော့ မသိ... တီလေးဘက်က ခဏငြိမ်သက်သွားပြီးမှ သက်ပြင်းချသံကလေးနှင့်အတူ

“မိမို့ရယ်... ငါတော့ ညည်းဘက်က ရှေ့နေလိုက်လေးမိတာ မှားပြီထင်တယ်”

“အာလိုလဲဟင်”

“ပျို့လေးက ရည်းစားကိစ္စတွေ စိတ်မဝင်စားပါဘူး၊ ကလေးစိတ်ပဲ ရှိသေးတာပါလို့ မေ့ရေကို အမြဲပြောပြောပြီး မှားချနေရတာလေး၊ ခုတော့ ညည်းက ဒီကိစ္စကို စိတ်ဝင်စားပြီပေါ့...”

“သူ့အလိုလို ခံစားလာရတော့လည်း ဘယ်ထက်နိုင်ပါ့မလဲ တီလေးရယ်”

“ဆင်ခြေလေးကတော့ အပေးကောင်းပဲနော်၊ က... ဖြေပါဦး၊ ညည်းက ဘယ်သူ့ကို ချစ်မိနေတာလဲ၊ ညီလတ်လား”

ဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီကောင်က သူငယ်ချင်းအစစ်ကြီး၊ သူ့ကိုလုံးဝ စိတ်မဝင်စားပါဘူး၊ ခုတကာ တခြားတစ်ယောက်ပါ၊ တီလေးသိတဲ့သူ မဟုတ်ပါဘူး။”

“အေးပါ ...ထားပါတော့၊ မပြောပြချင်လည်းနေ၊ ဒီအရွယ်လေးမှာ အချစ်ဆိုတာကို သိပ်ပြီး မကိုးကွယ်မိစေနဲ့လို့ တီလေး ပြောချင်တယ်၊ အချိန်ကြာလာရင် အလိုလို မေ့ချင်မေ့သွားမှာလေ၊ ငယ်သားတဲ့အရွယ်မို့ စိတ်ကစားမိတာလည်း ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နိုင်တယ်”

ဟင်... တီလေးကလည်း ဦးလေးစကားအတိုင်း ပြောပြန်ပြီ။

ပျို့လေးသည် တီလေးစကားကြောင့် အနာမာ်တုတ်ကျသလို ဖြစ်သွားမိကာ ...

“တီလေး... သမီးကို အဲဒီစကားကလွဲရင် ကျန်တာဘာပြောပြော ပြောလိုရတယ်၊ စိတ်ကစားတယ်ဆိုတဲ့စကားကို သမီး သိပ်မှန်းတယ်၊ သမီး အခု စိတ်ကစားနေတာမဟုတ်မှန်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို သိပါတယ်”

“အေးပါ ... အေးပါ ... ဟုတ်ပါပြီ၊ သမီးမကြိုက်ရင် တီလေး မပြောတော့ပါဘူး၊ သမီးလည်း ကိုယ့်ခံစားချက်ကို ကိုယ် သေချာရဲ့လားလို့ စောင့်ကြည့်လိုက်ပါဦး၊ သမီး ရင်ဖွင့်ချင်ရင် တီလေးဆီ ဖုန်းဆက်ပြီး အချိန်မရွေး ရင်ဖွင့်လိုရတယ်နော် ... ဟုတ်ပြီလား၊ ခုတော့ အရမ်းညည်းနက်နေပြီ၊ ဘာမှမတွေးဘဲ ပျော်အောင်အိပ်နော် ဟုတ်ပြီလား...”

www.burmeseclassic.com

“ဟုတ် ...”

ပျိုက အမှောင်ထဲမှာ ခေါင်းလေးညိတ်ပြလိုက်မိသည်။ သို့သော် ဖုန်းခွက်ကို ချက်ချင်းမချသေးဘဲ ငိုငိုလေးငြိမ်နေသည်။

“ပျို... ဖုန်းမချသေးဘူးလား၊ ဘာပြောစရာရှိသေးလို့လဲ၊ ပြောလေ ...”

တစ်ဖက်က တီလေးက သတိပေးတော့မှ ပျိုက အသိဝင်လာကာ ...

“ထူးဆန်းတယ် သိလား ... တီလေး”

“ဘာ ထူးဆန်းတာလဲ ...”

“ပျိုလေး ယုံနေမိတယ်”

“ဘာကိုလဲ ...”

“သူ့ကိုလေ ... သူ့အကြောင်းကို ဘာမှမသိသေးဘဲနဲ့ သူဟာ မဟုတ်တာမလုပ်တဲ့ လူကောင်းတစ်ယောက်လို့ ယုံနေမိတယ်၊ ပျိုလေးအပေါ် ဘယ်တော့မှ မလိမ်ညာ မလှည့်စားဘူးလို့လည်း ယုံမိတယ်၊ တီလေး ပြောဖူးတယ်လေ ... လူတစ်ယောက်ကို တကယ်ချစ်ရင် ယုံကြည်ပေးသင့်တယ်ဆို ... ဒါဆို ပျို သူ့ကို တကယ်ချစ်တယ်ဆိုတာ သေချာတာပေါ့နော်”

“ပျို ... အိပ်တော့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဂွဒ်နိုက် တီလေး”

ပျိုက ဖုန်းချလိုက်ပြီး အမှောင်ထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း တိတ်တဆိတ် ပြုံးနေခဲ့မိလေသည်။

ပျိုက မယ်ညိုခေါင်းလေးကို ပွတ်ရင်း စကားတွေ ပြောနေမိသည်။

“မယ်ညိုရယ်... မိန်းကလေးဖြစ်ရတာ ဘယ်လောက် ကံဆိုးသလဲနော်... ကိုယ်ချစ်တဲ့သူကို ကိုယ်ဘက်စပြီး ချစ်မိတဲ့အကြောင်း ပြောပြလို့ မရဘူးနော်...”

“ဒီဒီကတော့ ပြောပါတယ်၊ သူ့အချစ်ကို သိဖို့ ဆိုရင် ဘာမဆို လုပ်ရဲတယ်တဲ့၊ ငါ့မှာတော့ သူ့လိုသတ္တိ မျိုး မရှိပါဘူး၊ အဲဒီလိုသတ္တိမျိုးရှိလာလို့ ဦးလေးသိအောင် လုပ်လည်း အလကားပဲ မယ်ညိုရဲ့၊ ဦးလေးက ယုံမှာ မဟုတ်ဘူး၊ သူက ဒီအရွယ်လေးမို့ မလေးစားချင်ဘူး။”

ပျို ဤသို့ စကားဆိုနေဆဲမှာ...

ခန့်လင်းက ပျိုနောက်နားမှာ ရှိနေခဲ့တာဖြစ်သည်။ အိတ်တွေရဲ့အကွယ်မှာ အလုပ်လုပ်နေသော ခန့်လင်းကို ပျိုက မမြင်ခဲ့သော်လည်း ခန့်လင်းကတော့ ပျိုစကားတွေကို ကြားခွင့်ရခဲ့သည်။

သူ တုန်လှုပ်သည်။ အံ့သြသည်။ ကြည်နူးသည်။ ပြီးတော့ နာကျင်ရလေသည်။

ဆင်းရောင်ပျိုရဲ့စိတ်ကို သူမသိဘဲကတော့ မဟုတ် ပါ...။ သိရက်နဲ့ မသိချင်ယောင်ဆောင်ခဲ့ရတာ ဖြစ်သည်။

* * *

ပျို သူ့ကို တိတ်တိတ်ကလေးပဲ ကျိတ်ချစ်နေခဲ့ ပါသည်။

ပျိုအချစ်ကို သိစေဖို့လည်း မရည်ရွယ်ခဲ့ပါ။

သို့သော်... ကံကြမ္မာဆိုတာက ရှိသေးသည်။ ပျို မရည်ရွယ်ရပါဘဲ ပျိုအချစ်တွေအားလုံးကို သွန်ချပြသလို ဖြစ်ခဲ့ ရသည်။

အဲဒီနေ့က နွားခြောက်မှာ လူရှင်းနေတာမို့ ပျိုက မယ်ညိုအနီးသို့ လာခဲ့သည်။ ခြံထဲမှာတော့ ပျို ရင်ဖွင့်ဖော်ဟာ မယ်ညို ဖြစ်တာမို့ပင်...။

ပျိုစိတ်တွေ မွန်းနင်လာတိုင်း မယ်ညိုဆီသွားဖို့ စကားတွေ ပြောနေကျမို့ပင်။

ဖြူစင်လွန်းသော ဒီမိန်းကလေးရဲ့ နှလုံးသားကို
သူ အရောင်မဆိုးရက်ပါ ...။

သူ့ဘဝရဲ့ အရိပ်မည်းတစ်ခုကိုလည်း သူမအပေါ်
မကျရောက်စေချင်တော့ပါ။

ပြီးတော့ ... အချစ်ဆိုတာကိုလည်း သူ မယုံကြည်
ချင်တော့တာ ဖြစ်သည်။

ခန့်လင်းက နွားစာအိတ်အကွယ်လေးမှာ ခေါင်း
ငိုက်စိုက်ချ၍ ရပ်မိနေဆဲ ...

“ဆရာရေ ... ဆရာ၊ ငြိမ့် ... ဆရာက ဒီရောက်နေတာ
ကိုး၊ ရှာလိုက်ရတာ ဆရာရယ်”

“ဟင် ...”

ပျိုသည် နွားစာအိတ်တွေရဲ့ တစ်ဖက်အကွယ်ဆီ
က ဖိုးချမ်းရဲ့ အသံကျယ်ကို ကြားလိုက်ရတာမို့ ခန္ဓာကိုယ်
တစ်ခုလုံး စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် တောင့်တင်းထူပူသွားသည်။

သူ ... တစ်ဖက်မှာ ရှိနေခဲ့တာလား။

ဒါဆို ... ပျိုစကားတွေအားလုံးကို ကြားခဲ့ပြီပေါ့။

“ဦးလေး ... ဦးလေး ရှိနေတာလား”

ပျိုက ကတုန်ကရင်ဖြင့် လှမ်းမေးမိတော့မှ ဦးလေး
က တစ်ဖက်အကွယ်မှ တွန့်ဆုတ်ဆုတ်ထွက်လာရင်း ...

“ပျိုက ဒီမှာရှိနေတာကိုး၊ ဦးလေးက ခုလေးမှ နွားစာ
အိတ်ယူဖို့ ရောက်လာတာ ပျိုရဲ့၊ ဟိုကောင် ဖိုးချမ်းက
ဦးလေးကို မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံတာ မဟုတ်
ဘူး၊ ထပ်ချပ်မခွာကို လိုက်လာခေါ်တော့တာပဲ”

“မဟုတ်ပါဘူး ဆရာရဲ့၊ ဆရာ ဒီရောက်နေတာကြာနေ
လို့ ကျွန်တော် လိုက်လာခေါ်ရတာပါ၊ ကျွန်တော် ဒီတစ်
အိတ် သယ်သွားပြီနော် ဆရာ”

ဖိုးချမ်းက ပြောပြောဆိုဆို နွားစာအိတ်ကို ထမ်း
ပြီး ထွက်သွားသည်။ ဦးလေးက အညာမိသွားသဖြင့် အိုးတိုး
အမ်းတမ်း ဖြစ်သွားပုံရသော်လည်း လူကြီးပီပီ ဟန်ကိုယုံဖို့
လုပ်ရင်း ...

“ဒီကောင်ကွာ အလကား မဟုတ်တာတွေ ပြောသွား
တယ်၊ ခုလေးပဲ သူ့မျက်စိရှေ့တင် ထထွက်လာတာ
မြင်ရက်သားနဲ့၊ ဒီကောင် ဦးနှောက်မကောင်းတော့ဘူး”

“ဦးလေး ကြားလိုက်လား”

ပျိုက လိမ့်ညာပြောနေတဲ့ ဦးလေးကို ခပ်တည်
တည်လေး စိုက်ကြည့်နေမိရင်းကပင် အရဲကိုးကာ ဇွတ်တိုး၍
မေးလိုက်မိတော့သည်။

ခန့်လင်းကတော့ ရူးချင်ယောင်ဆောင်နေကာ ...

“ဘာကို ကြားရမှာလဲ”

“မယ်ညိုကို ပျိုပြောနေတာတွေ ကြားလိုက်လား”

“မကြားလိုက်ပါဘူး၊ မကြားဘူး”

ခန့်လင်းက ခပ်မြန်မြန် ငြင်းလိုက်သော်လည်း ပျိုရဲ့ မျက်ရည်ဖွဲ့သော မျက်ဝန်းတွေကို မကြည့်ရဲ မကြည့်ရက်တာမို့ မျက်နှာလွဲနေမိသည်။

“ဦးလေး ညာတာ”

ပျိုရဲ့ ခပ်အက်အက်အသံကလေးကို ကြားလိုက်ရသည်။ သူ့ ပျိုကိုကြည့်မိတော့ သူ့ကို ငေးကြည့်နေသော မုန့်ရီရီမျက်စိနဲ့တွေ့ကို မြင်ရသည်။

သူ ... သက်ပြင်းချလိုက်မိရင်း ...

“တလေး ... ကိုယ်အကြောင်း ဘယ်လောက်သိလဲ ...”

“မသိပါဘူး၊ သိလည်း မသိချင်ဘူး၊ သိလည်း အကြောင်း

မထူးဘူး၊ မသိလည်း အကြောင်းမထူးဘူး”

“ကလေး မသိချင်ပေမယ့် ကိုယ်ကတော့ ပြောပြချင်နေတယ်၊ ကျေးဇူးပြုပြီး နားထောင်ပေးပါ ကလေး ...”

ပျိုက အရည်ကြည်စေသော မျက်ဝန်းများဖြင့် သူ့ကိုစိုက်ကြည့်ရင်း ငြိမ်သက်နေပါသည်။

သူက သက်ပြင်း နောက်တစ်ကြိမ်ချရင်း ...

၉ နှစ် ၁၀ ၁၁ ၁၂ ၁၃ ၁၄ ၁၅ ၁၆ ၁၇ ၁၈ ၁၉ ၂၀ ၂၁ ၂၂ ၂၃ ၂၄ ၂၅ ၂၆ ၂၇ ၂၈ ၂၉ ၃၀ ၃၁ ၃၂ ၃၃ ၃၄ ၃၅ ၃၆ ၃၇ ၃၈ ၃၉ ၄၀ ၄၁ ၄၂ ၄၃ ၄၄ ၄၅ ၄၆ ၄၇ ၄၈ ၄၉ ၅၀ ၅၁ ၅၂ ၅၃ ၅၄ ၅၅ ၅၆ ၅၇ ၅၈ ၅၉ ၆၀ ၆၁ ၆၂ ၆၃ ၆၄ ၆၅ ၆၆ ၆၇ ၆၈ ၆၉ ၇၀ ၇၁ ၇၂ ၇၃ ၇၄ ၇၅ ၇၆ ၇၇ ၇၈ ၇၉ ၈၀ ၈၁ ၈၂ ၈၃ ၈၄ ၈၅ ၈၆ ၈၇ ၈၈ ၈၉ ၉၀ ၉၁ ၉၂ ၉၃ ၉၄ ၉၅ ၉၆ ၉၇ ၉၈ ၉၉ ၁၀၀

“ကလေးက ငယ်သေးတယ်၊ လူတွေရဲ့ ညစ်နွမ်းတဲ့စိတ်နဲ့ ရွပ်ထွေးတဲ့ လောကကြီးအကြောင်းကို ဘာမှမသိသေးဘူး ...”

“ကိုယ်က ကလေးထက် ဆယ်စုနှစ်တစ်စုစာ လောက် စောပြီး လူဖြစ်လာခဲ့ရတဲ့အတွက် လူတွေရဲ့ အကြောင်းကို ကလေးထက်ပိုပြီး သိတယ်၊ ပြီးတော့ ကလေးလောက်လည်း စိတ်နှလုံး မဖြူစင်မသန့်ရှင်းနိုင်တော့ဘူး၊ ကလေးစိတ်က အဖြူရဲ့ ကိုယ့်စိတ်ကတော့ အမည်းမဟုတ်ရင်တောင် အညိုရောင်လောက်တော့ စွန်းနေပြီ ...”

“ကလေးရဲ့အတိတ်က သိပ်မရှည်လျားသေးပေမယ့် ကိုယ့်အတိတ်ကတော့ ကလေး အတိတ်ထက် ရှည်လျားများပြားတယ်၊ အဲဒီ အတိတ်ရှည်ရှည်ထဲမှာ အချို့တွေရှိသလို အခါတွေလည်း ရှိတယ်၊ ကိုယ်ထင်ပါတယ် ... ကလေးရဲ့အတိတ်မှာ ပြန်မတွေ့ချင်လောက်အောင် ခါးသီးတဲ့ကိစ္စတွေ မရှိလောက်ပါဘူး ...”

“ကိုယ့်မှာတော့ အတိတ်ခါးခါး ရှိခဲ့ဖူးတယ် ...”

“ကိုယ် လူပျိုပေါက်အရွယ်ကလေးမှာ ကိုယ့်အမေဆုံးသွားခဲ့တယ်၊ ကိုယ့်အဖေကတော့ ကိုယ်ငယ်ငယ်ကပဲ

၉ နှစ် ၁၀ ၁၁ ၁၂ ၁၃ ၁၄ ၁၅ ၁၆ ၁၇ ၁၈ ၁၉ ၂၀ ၂၁ ၂၂ ၂၃ ၂၄ ၂၅ ၂၆ ၂၇ ၂၈ ၂၉ ၃၀ ၃၁ ၃၂ ၃၃ ၃၄ ၃၅ ၃၆ ၃၇ ၃၈ ၃၉ ၄၀ ၄၁ ၄၂ ၄၃ ၄၄ ၄၅ ၄၆ ၄၇ ၄၈ ၄၉ ၅၀ ၅၁ ၅၂ ၅၃ ၅၄ ၅၅ ၅၆ ၅၇ ၅၈ ၅၉ ၆၀ ၆၁ ၆၂ ၆၃ ၆၄ ၆၅ ၆၆ ၆၇ ၆၈ ၆၉ ၇၀ ၇၁ ၇၂ ၇၃ ၇၄ ၇၅ ၇၆ ၇၇ ၇၈ ၇၉ ၈၀ ၈၁ ၈၂ ၈၃ ၈၄ ၈၅ ၈၆ ၈၇ ၈၈ ၈၉ ၉၀ ၉၁ ၉၂ ၉၃ ၉၄ ၉၅ ၉၆ ၉၇ ၉၈ ၉၉ ၁၀၀

ဆုံးခဲ့တာ၊ မိဘနှစ်ပါးလုံး မရှိတော့တဲ့ ဆွေမျိုးသားချင်း
လည်းမရှိတဲ့ ကိုယ့်ကို ကိုယ့်အမေရဲ့မိတ်ဆွေတစ်ယောက်
က စောင့်ရှောက်ပေးခဲ့တယ်။ အမေမိတ်ဆွေ အမျိုးသမီး
က အမေထက်ငယ်တယ်။ ချောတယ်။ ပိုက်ဆံလည်း
ရှိတယ်။ အိမ်ထောင်ပျက်ထားတဲ့ သူတစ်ယောက်ပဲ ...
အမေနဲ့ မိတ်ဆွေဆိုပေမယ့် အရမ်းရင်းချာတဲ့ မိတ်ဆွေ
တော့လည်း မဟုတ်ဘူး။ အမေက သူ့ရွှေဆိုင်က စိန်
ထည်တွေကို ပါစင်းတိတ်ယူပြီး လိုက်ရောင်းပေးနေရ
တော့ အလုပ်ကိစ္စအတွက် အမြဲဆက်ဆံပတ်သက်ခဲ့ဖူးတဲ့
မိတ်ဆွေအဆင့်လောက်ပါပဲ ...

“သူက သွေးမတော်သားမစပ်တဲ့ ကိုယ့်ကို အရမ်း
ဂရုစိုက်ခဲ့တယ်။ လိုချင်တာတွေ ဝယ်ပေးခဲ့တယ်။ ကျောင်း
ထားပေးခဲ့တယ်။ မေတ္တာငုတ်နေတဲ့ ကိုယ်ကလည်း သူ့ကို
အမေလို အစ်မလို ချစ်ခင်တွယ်တာလာခဲ့တယ် ...”

“ဒါပေမယ့်... တစ်နေ့မှာတော့ ကိုယ် ဘယ်လိုမှ
မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ဘုရားခါးသီးတဲ့ အဖြစ်
အပျက်တစ်ခုကို ကြုံခဲ့ရတယ် ...။ သူ ကိုယ့်အပေါ်
မရိုးဖြောင့်တာကို ကိုယ်သိလိုက်ရတယ် ...”

“အဲဒီအချိန်က စပြီး ကိုယ် သူ့အရိပ်အောက်က

ထွက်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် ပတ်ဝန်းကျင်မှာတော့ ကိုယ်က
သူ့ရဲ့အချစ်တော်လေးလို အထင်မှားခံခဲ့ရပြီး ကိုယ့်ဘဝ
မှာ အမည်းစက်စွန်းခဲ့ရတယ် ...

“ကိုယ် အလုပ်တစ်ဖက်နဲ့ ကျောင်းပြီးအောင်
ဆက်တက်ပြီး ဘွဲ့တစ်ခုရအောင် ယူခဲ့တယ်။ အတတ်နိုင်
ဆုံး အတိတ်တုန်းက ပတ်သက်ခဲ့ဖူးတဲ့ လူတွေနဲ့ကင်း
အောင် နေခဲ့တယ် ...”

“အဲဒီကာလတွေမှာ ကိုယ် ချစ်သူတစ်ယောက်
ရခဲ့တယ်။ ကိုယ့်ချစ်သူက အရမ်းချမ်းသာတဲ့ သူဌေးသမီး
ပဲ။ သူ့အမေက ကိုယ်နဲ့ သူ့သမီးနဲ့ ချစ်သူဖြစ်နေမှန်း
သိတော့ အဆင့်အတန်းမတူလို့ဆိုပြီး ဖွတ်ခဲ့တယ်။ အဲဒီ
အချိန်ထိ ကိုယ့်ချစ်သူက ကိုယ့်ဘက်က ရပ်တည်ခဲ့ပါ
သေးတယ် ...”

“ဒါပေမယ့်... သူ့အမေက ကိုယ့်နောက်ကြောင်း
ကို စုံစမ်းရင်း ကိုယ်နာမည်ပျက်ခဲ့ဖူးတာကို သိသွားခဲ့
တယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်ဟောင်းက ထင်မြင်ယူဆချက်တွေ
ကို အတည်ယူပြီး ကိုယ့်ချစ်သူကို ပြောပြခဲ့တယ်။ ကိုယ်
ချစ်သူကလည်း ကိုယ့်ကို မယုံကြည်နိုင်တော့ဘဲ လမ်းခွဲ
သွားတော့တယ် ...”

“ကိုယ် အံ့သြမိတာက ကိုယ့်ကိုချစ်ပါတယ်ဆိုတဲ့ ကိုယ့်ချစ်သူရဲ့ စိတ်ကိုပဲ ... ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ ထင်မြင် ယူဆချက်တစ်ခုတည်းနဲ့ ကိုယ့်ကို လုံးဝ မမေးမမြန်း တော့ဘဲ ကိုယ်နဲ့လမ်းခွဲသွားခဲ့တယ်။ သူ့ချစ်ပါတယ်ဆိုတဲ့ လူကို သူ လုံးဝ ယုံကြည်မပေးနိုင်ခဲ့ဘူး ...”

“အဲဒီအချိန်က စပြီး ကိုယ်လည်း အချစ်ကိုမယုံ တော့ဘူး။ မိန်းကလေးတွေရဲ့ အမျိုးမျိုး ပြောင်းလဲတတ် တဲ့ စိတ်ကိုလည်း မယုံကြည်ရဲတော့ဘူး ...”

“အဲဒီလို အနာတရ အတိတ်မျိုးရှိခဲ့ဖူးတဲ့ ကိုယ် လိုလူနဲ့ ကလေးလို ဖြူဖြူစင်စင် စောင့်မလေး တစ် ယောက်နဲ့ လုံးဝ မအပ်စပ်တာတော့ သေချာတယ်လေ။

“ကလေးတို့အရွယ်ဆိုတာ ထိလွယ်ရှလွယ် ခံစား တတ်တယ်။ ခုချိန်မှာ ခံစားရတယ်ဆိုတာ ခဏပဲ။ မကြာ ခင် မေ့ပျောက်သွားမှာပဲ ... ကိုယ်က ကလေးထက် အတိတ်ပိုရှည်ပြီး ကလေးတ ကိုယ်ထက် အနာဂတ် ပိုရှည်တယ် ...”

“အနာဂတ်ခရီးရှည်ကြီးကို ဖြတ်သန်းရင်း ရှေ့ လျှောက် လူတွေအများကြီးနဲ့ တွေ့ကြုံပတ်သက်ရဦးမယ်။ ကိုယ့်ထက်သာတဲ့ ယောက်ျားလေးတွေနဲ့ သည်း တွေ့ရ

ဦးမယ်။ အဲဒီအချိန်ကျရင် ကိုယ်က မင်းအတွေးထဲမှာ အလိုလို မေးမှိန်သွားမှာပါပဲ ...”

သူ ... ရည်လျားသော စကားကို အဆုံးသတ်လိုက် ချိန်အထိ သူမက သူ့ကို ငေးစိုက်ကြည့်နေခဲ့ပါသည်။ ပြီးမှ တစ်ခွန်းချင်း တည်ငြိမ်စွာ မေးလိုက်သည်။

“ဦးလေး ပြောလိုပြီးပြီလား”

“ပြီးပါပြီ ...”

“ဦးလေး ပြောပြီးရင် ပျို ပြောအလှည့်ပဲ။ သေချာ နား ထောင်ပေးပါ”

သူ့ မျက်ခုံးပင်ကာ သူမကို ကြည့်မိသည်။

သူမက သူ့မျက်ဝန်းတွေကို ရဲရဲဝဲဝဲ စိုက်ကြည့် လိုက်ရင်း ...

“လူတစ်ယောက်က တစ်ယောက်ကို ယုံကြည်မှသာ ချစ် နိုင်တာ။ ချစ်မှလည်း ယုံကြည်နိုင်တာပါ။ ဦးလေးက ပျိုကို မယုံပေမယ့် ပျိုကတော့ ဦးလေးကို ယုံတယ်” ... ဟု ပြောလိုက်ပြီးတာနှင့် သူ့ရှေ့မှ ချာခနဲ လှည့် ကာ ပြေးထွက်သွားလေသည်။

* * *

“မေ့ ... ပျို ဘာကူညီရမလဲ ...”

ပျိုက မနက်စောစောစီးစီး မီးပိုချောင်ထဲဝင်လာကာ မေ့ခါးကို နောက်မှလှမ်းဖက်၍ မေးလိုက်သည်။

“မေ့သမီး အလိမ္မာတုံးလေးက ခုတလော တယ်လီဗွန် နေပါလား၊ အရင်ကဆို မယ်ညိုဆီ သွားလိုက်၊ ခြံထဲ ဆင်းလိုက်၊ ထော်လာကျို လိုက်စီးလိုက်နဲ့ မေ့နားတောင် သိပ်ကပ်တာ မဟုတ်ဘူး”

“ခု မေ့နား ပိုကပ်လာတာ မေ့ကိုပိုချစ်လို့ပေါ့ ...”

“ချဲ့ပြန်ပြီ”

မေ့ကတော့ ပျို အိမ်ကပ်နေတာကို သွေးရိုးသားရိုး ဟုထင်ကာ ချိုးမွမ်းခန်းတွေဖွင့်ပြီး သဘောကျနေခဲ့သည်။

ပျိုကတော့ ကိုယ့်အကြောင်းနဲ့ ကိုယ်ပိုပင် ...။

ပျို ခံစားချက်ကို တစ်ဝက်တစ်ပျက် ဖွင့်ပြခဲ့ပြီး နောက်တစ်နေ့မှ စကာ ပျို သူ့ကိုရှောင်ဖယ်နေခဲ့တာဖြစ်သည်။

ပျိုစိတ်သည် နွမ်းနေး၏။ မျှော်လင့်ချက်မဲ့ကာ ဝမ်းနည်းနာကျင်နေမိသည်။

ဒီရက်တွေမှာ ပျို နွားခြောက်သို့ လုံးဝမသွားတော့ဘဲ မေ့အတူ အိမ်မှာပဲ အိမ်မှုကိစ္စလေးတွေ ကူညီပေးလိုက်၊ မေ့အတူ လိမ္မော်ခြောက် လိုက်သွားလိုက်နှင့် ပျိုအချိန်တွေကို ဖြုန်းနေခဲ့ရသည်။

မေ့အတူ ခြံထဲသွားတိုင်း လမ်းမှာ ဦးလေးနှင့် ဆုံတတ်ပေမယ့် ပျိုက နှုတ်မဆက်ဘဲနေသည်။

ပျိုကို သူ လိုက်ကြည့်နေတာကို သိသော်လည်း နှုတ်လုံးချင်းမဆုံအောင် နေခဲ့မိပါသည်။

“ဟဲ့ ... သမီးပျို”

“အင်ဟင် ... မေ့ ... ဘာလဲဟင်”

“အမလေးဟယ် ... ပွက်ပွက်ဆူနေတဲ့ ဟင်းအိုးကို စိုက်ကြည့်ပြီး ငြိမ်ချက်သားကောင်းနေလိုက်တာ၊ ခုကတည်းက စားချင်နေပြီလား”

“အဟဲ ... ဟုတ်တယ် မေ့ရဲ့”

ပျိုက ချော်လဲရောထိုင် လုပ်လိုက်ရသည်။ ပျို
မျက်လုံးက ဟင်းအိုးဆီမှာ ဆိုပေမယ့် ပျိုစိတ်က တခြားမှာ
ဆိုတာ ပျိုသာသိပါသည်။

မေကတော့ လုပ်စရာရှိတာကို ယေဘုယျသလိုလုပ်
နေရင်း ပျိုကို စကားလှမ်းလှမ်းပြောနေသည်။

“မောင်ခန့်လင်းတစ်ယောက် ရှိတာလည်း မေမေတို့ခြံ
အတွက် တော်တော်အဆင်ပြေတယ် သမီးရဲ့၊ သူက
ပညာတတ်ဆီပေမယ့် မာန်မာနမရှိဘူး၊ အလုပ်ဆိုလည်း
သူ့အလုပ် ကိုယ့်အလုပ် မခွဲခြားဘူး၊ ကြိုရင် ကြိုသလို
ဝင်လုပ်လိုက်တာပဲ၊ ခြံထဲမှာ သူရှိနေလို့ သမီးမေမေလည်း
တခြားအလုပ်တွေ ထပ်ချဲ့ပြီး လုပ်နေနိုင်တာ”

“သူမရှိလည်း ပျိုရှိတာပဲ၊ ပျိုလုပ်လို့ရပါတယ်”

“ညည်းက မိန်းကလေးလေး၊ ဘယ်လောက်ကျွမ်းကျင်
တယ်ဆိုဆို ဒီခြံကို အုပ်ချုပ်ဖို့ဆိုတာ မိန်းကလေးတစ်
ယောက်အတွက် ဘယ်လွယ်ပါ့မလဲ၊ သိတဲ့အတိုင်း မေက
လည်း အေးအေးဆေးဆေး အိမ်မှုကိစ္စလေးတွေလုပ်ပြီး
တော့ပဲ နေချင်တာလေ”

မေ့ကြည့်ရတာတော့ ဦးလေး ဒီခြံကနေ ထွက်သွား
မှာကို စိုးရိမ်နေသလိုပင်။ မေ စိုးရိမ်တာထက် ပိုပြီး ပျိုက

စိုးရိမ်နေပါတယ် မေရယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့ကို ဒီမှာ အမြဲပျော်
စေဖို့ ပျို ဘယ်လိုနည်းနဲ့ တားမြစ်ရမယ်မှန်း မသိဘူး။

ပျိုက မေ မသိအောင် သက်ပြင်းခိုးချမိသည်။

တစ်ရက်မှာ ပျိုက အဆိုင်ကယ်နှောက်မှာ ထိုင်ပြီး
လိုက်လာခဲ့စဉ် မျက်နှာချင်းဆိုင်က လာသော သူက ဆိုင်ကယ်
ကို ရပ်လိုက်ပြီး မေ့ကို လက်လှမ်းပြသည်။

မေက ဆိုင်ကယ်ကို ရပ်လိုက်ရင်း ...

“မောင်ခန့်လင်း ... ဘယ်ကပြန်လာတာလဲ”

“ဟိုဘက်ရွာ ခဏသွားတာပါ အစ်ကို ...”

“ခြံထဲမှာ အဆင်ပြေရဲ့လား၊ ဘာများ အကြောင်းအတွေ
အထူး ရှိသေးလဲ”

“မရှိပါဘူး၊ အားလုံး အဆင်ပြေပါတယ်”

“ဒီလ ကုန်ကျစားရိတ်စာရင်းတွေရော လုပ်နေပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... လုပ်နေပါတယ် အစ်ကို”

“အေးကွာ ... ကိုယ်လည်း ခြံကိစ္စ အလုပ်ရှုပ်နေတာနဲ့
ခြံဘက်ကို သိပ်အာရုံမစိုက်နိုင်ဘူး ဖြစ်နေတယ်၊ ညနေကျ
မှ တစ်ခေါက်လာကြည့်လိုက်ပါဦးမယ်”

သူ ဖေနဲ့ စကားပြောနေတုန်းမှာ ပျိုက သူ့ကို
တိတ်တဆိတ် ခိုးကြည့်မိသည်။ ပျိုက လျှာထိုးဦးထုပ်ကလေး

ဆောင်းထားတာမို့ ဦးထုပ်လျှာကို စိုက်ချလိုက်ပြီးမှ မျက်နှာကို
မော့ကာ မသိမသာ ခိုးကြည့်မိတာပင်။ သူ့ကို စိတ်နှာချင်သလို
စိတ်ဆိုးချင်သလို ဖြစ်မိပေမယ့် ခုလိုတွေ့ပြန်တော့လည်း မသိ
မသာ ခိုးကြည့်ရှင်စိတ် ပေါ်လာရပါသည်။

ဖေနဲ့ စကားပြောပြီးတော့ သူက ပျိုကို တစ်ချက်
လှမ်းကြည့်သည်။ ပျိုက ဦးထုပ်လျှာကို ဆတ်ခနဲ ဆောက်ဆွဲချ
ပစ်လိုက်ပြီး မသိချင်ယောင်ဆောင်ကာ မျက်နှာလွှဲနေလိုက်သည်။

ဖေက သူ့ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ဆိုင်ကယ်ကို ဆက်
မောင်းလာသည်။ ထိုအချိန်မှာပဲ လေတစ်ချက်က ပြင်းပြင်းထန်
တိုက်လိုက်တာမို့ ပျိုခေါင်းပေါ်က ဦးထုပ်က နောက်မှာလွင့်
ကျကျန်ခဲ့သည်။

“ဖေ ... ဟိုးထား ... ဟိုးထား၊ ပျို ဦးထုပ် လွင့်သွားလို့
ခဏဟိုးထားပေးပါဦး။”

ပျို အော်ပြောတော့မှာ ဖေက ဆိုင်ကယ်ကို ရပ်
လိုက်သည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ ဦးလေးက လွင့်ကျကျန်ခဲ့သော
ပျို ဦးထုပ်လေးကို ကောက်ယူကာ ဖုန်ခါပြီး ပျိုဆံလှမ်းလာ
နေပါသည်။

ပျိုကိုကြည့်သော သူ့မျက်ဝန်းတွေက နူးညံ့ပျိုရီ
နေသည်။ နွေးထွေးလို့လည်း နေသည်။

ပျို ထိုမျက်လုံးတွေကို မေ့ခနဲ ရင်ဆိုင်ကြည့်နေ
လိုက်မိပြီးမှ အကြည့်လွှဲလိုက်ရသည်။

“ပျို ... ဒီမှာ ပျိုဦးထုပ် ...”

သူက လှမ်းပေးပေးမယ့် ပျိုက မယူ ...။

“သမီး ... ပျို မြန်မြန်ယူလိုက်လေ၊ ဟိုမှာ လူကြီးက
ကောက်ယူလာပေးရတာ အားနာစရာ”

“ဖုန်တွေ ပေးရေကုန်တာ ပျို ပြန်မဆောင်းချင်တော့ဘူး
ဖေ”

“ဪ ... ဖုန်ပဲ ခါလိုက်ရင် ပြီးတာပဲ သမီးရဲ့၊ မဂျစ်
စမ်းပါနဲ့”

“ယူလေ ... ကလေး၊ ကိုယ် ဖုန်ခါထားပြီးသားပါ၊ ဖုန်
မကုန်သေးဘူးထင်ရင် ထပ်ခါပေးမယ်”

ဦးလေးက ဦးထုပ်ကို လျှာဘက်ကကိုင်ကာ လက်
ဖဝါးတစ်ဖက်နှင့် ရိုက်ပြီး ဖုန်ခါပေးလိုက်သည်။

“သမီးက ကလေးလိုပဲ မောင်ခန့်လင်းရေ၊ အဲဒီလိုပဲ
လူတကာအပေါ် ဂျစ်နေကျ...”

“ဖေကလည်း သမီး ပြန်မဆောင်းချင်ပါဘူးဆိုမှ”

ပျိုက လက်ဆန့်တန်းကာ ဦးထုပ်လှမ်းပေးနေ
သော ဦးလေးဘက်ကို လုံးဝမလှည့်တော့ဘဲ မျက်နှာလွှဲရင်း
ပြောလိုက်မိပါသည်။

၁၉၈ ♥ ပုညသင်

“ဪ... ငါ့သမီးနယ်၊ ကဲ... ကဲ... မဆောင်းချင်လည်း
နေတော့... ၊ သမီးက အဲဒီလိုပဲ မောင်ခန့်လင်းရေ...
အဲဒီဦးထုပ်ကို ခြံထဲက ကလေးတစ်ယောက်ယောက်ကိုပဲ
ပေးလိုက်ပါတော့ကွာ”

ဖေက ဦးလေးကို လှမ်းပြောပြီး ဆိုင်ကယ်ကို
မောင်းထွက်လာသည်။

ခပ်ဝေးဝေးရောက်တော့ ပျိုက လည်ပင်းကလေး
လိမ်စောင်းကာ နောက်သို့လှည့်ကြည့်မိသည်။

ထိုနေရာမှာပင် ဦးထုပ်ကလေးကိုင်ကာ ရပ်နေဆဲ
ဖြစ်သော ဦးလေးကို လှမ်းမြင်လိုက်ရတာမို့ ပျိုရင်ထဲ တုန်ခါ
သွားရသည်။

ပျို အောက်နှုတ်ခမ်းလေးကို မသိမသာ ဖိကိုင်
မိဆဲမှာ မျက်ရည် ရိလဲလာသည်။

ပျိုက ခေါင်းကိုမော့ကာ မျက်တောင်တွေကို ပုတ်
ခတ် ပုတ်ခတ် လုပ်ပစ်လိုက်ပါသည်။

ဘာဖြစ်လို့ ငိုချင်လာမှန်းလည်း မသိတော့ပါ။

နောက်တစ်နေ့ ညနေမှာ ဖိုးချမ်းက ပျိုဆီ အပြေး
အလွှား ရောက်လာကာ ...

“အစ်မ ... အစ်မ ... မယ်ညို နေမကောင်းဘူးလား မသိ
ဘူး”

“ကင် ... ဟုတ်လား၊ ဘယ်လိုဖြစ်လို့လဲ”

“တစ်နေ့လုံး အိပ်နေတာတဲ့၊ နို့ညစ်လည်း မခံဘူးတဲ့”

“တဲ့ ဆိုတော့ ဘယ်သူက ပြောခိုင်းတာလဲ ...”

“ဟို ... ဆရာက ပြောခိုင်းတာပါ၊ သူက တိရစ္ဆာန်ဆရာ
ဝန်ဆိုတော့ သူပိုသိလို့နေမှာပေါ့၊ အစ်မရ၊ အစ်မ မယ်ညို
ကို လိုက်လာကြည့်ပါဦး”

“အေး ... အေး ... ငါလိုက်ခဲ့မယ်”

ပျိုက ဖိုးချမ်းနောက်မှ လိုက်လာခဲ့သည်။

ဖိုးချမ်းက သီးသန့် နွားအိပ်ဆောင်လေးဘက်ကို
လက်ညှိုးညွှန်ပြရင်း ...

“အစ်မ ... မယ်ညိုက အဲဒီဘက်မှာ၊ ကျွန်တော် မလိုက်
တော့ဘူးနော်၊ ဒီမှာ အစာကျွေးလျက်သား တန်းလန်းနဲ့
မို့လို့”

“အေး ... အေး”

ပျိုက နွားခြံဘက်သို့ အပြေးတစ်ဝိုင်း လျှောက်
လာခဲ့မိသည်။ နွားအိပ်ဆောင်လေးဘက်သို့ ပျိုဝင်လာခဲ့တော့
မယ်ညိုကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။ မယ်ညိုကိုကြည့်ရင်း ပျို
အံ့အားသင့်သွားမိသည်။ ဘယ်လိုမှ နေမကောင်းဖြစ်နေသည့်ပုံ
မပေါ်သော မယ်ညိုခေါင်းက ဦးချိုငုတ်တုတ်လေးနှစ်ခုမှာ ပန်း
ပွင့်လေး တစ်ပွင့်စီကို လှပစွာ ချည်နှောင်ထားတာမို့ပင်။

ပျိုသည် အံ့အားသင့်ရာမှ တဖြည်းဖြည်း ပြုံးလာ
မိပါသည်။ ပြီးတော့ ရင်ထဲမှာလည်း နွေးခနဲ ဖြစ်သွားရသည်။
ဒါ ... ဘယ်သူ့လက်ချက်လဲ။

ပျိုသည် တသိမ့်သိမ့် ရင်ဖိုလာမိတာမို့ ကိုယ့်ရင်
ဘတ်လေးကို ကိုယ်မိကာ မယ်ညိုအနီးသို့ လျှောက်သွားလိုက်
သည်။ ပြီးတော့ မယ်ညို ဦးချိုပေါ်က ပန်းကလေးကို လှမ်းအယူ

မှာ ပန်းနှင့်အတူ ပူးချည်ထားသော စာရွက်ခေါက်ကလေးကို
တွေ့လိုက်ရသည်။

ပျို စာရွက်ခေါက်လေးကို ဖွင့်ဖတ်လိုက်သည်။

ကလေး ...

ပန်းပေးပါတယ်။

ကျေနပ်ပါတော့ ...

ကိုယ့်ကို ရန်သူကြီးလို မခေါ်မပြော မနေပါနဲ့။

အရင်လို ခင်ခင်မင်မင်ပဲ နေကြရအောင်ပါ ...။

ကလေးကို ကိုယ် နားလည်ပါတယ်။

ကိုယ့်ကိုလည်း နားလည်ပေးစေချင်ပါတယ်။

ဦးလေး

ပျိုက စာရွက်ကလေးကို ရင်ဘတ်မှာ အပ်လိုက်ပြီး
မျက်စိမှိတ်ကာ ငြိမ်သက်နေမိသည်။ ရင်ခုန်သံတွေ ငြိမ်သွား
အောင် ပျို စောင့်နေရတာပါ။ ပျိုစိတ်တွေ လှုပ်ရှားလွန်းလို့
သတိလေးနဲ့ထိန်းပြီး နေလိုက်ရတာပါ။

ဦးလေး ... အခု ဘယ်မှာလဲ။

ပျိုကို တစ်နေရာရာက စောင့်ကြည့်နေမှာလား။

ပျို ခုလိုပုံစံနဲ့ ပြုံးပြုံးငြိမ်ငြိမ်လေး ဖြစ်နေတာကို
ဦးလေးမြင်ရင် ကျိတ်ပြုံးနေဦးမှာလား။

ဦးလေး ပျိုကို ယုံပြီလား ...။

ပျိုကို နားလည်နိုင်ပြီလား ...။

ပျိုကတော့ ဦးလေးကို ယုံကြည်နားလည်ပြီးသား

ပါ ဦးလေးရယ် ...။

ပျိုက ဖျတ်ခနဲ မျက်လုံးလေး ပြန်ဖွင့်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို ချာချာလည်အောင် လှည့်ပတ်ကြည့်ပေမယ့် ဦးလေးကို မတွေ့...။

ပျို... အပြင်ဘက်သို့ ပြန်ထွက်လာတော့မှ နားနို့ညစ်ဖို့ နားခြေထောက်တစ်ဖက်ကို ကြိုးချည်နေသော ဦးလေးကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ပျိုက မယ်ညို့ခေါင်းပေါ်က ယူလာသော ပန်းတစ်ပွင့်ကို နားရွက်ကြားမှာ ထိုးပန်လိုက်ပြီး သူ့နားသို့ လျှောက်သွားကာ သူ့နောက်မှာရပ်လိုက်ရင်း...

“ဦးလေး... ကြိုးချည်နေတာလား၊ ကြိုးဆိုတာ တစ်ဖက်တည်း ချည်လို့မမြဲဘူးနော်၊ နှစ်ဖက်ချည်မှမြဲတာ...”

ဟု ပြောပြီးတာနှင့် ဦးလေးနားမှ လှစ်ခနဲ ထွက်လာခဲ့မိပါသည်။

ပျိုရင်ထဲ ပျော်သလိုလိုနှင့် ရင်တွေလည်း ခုန်ကာ ကတုန်ကရင် ဖြစ်နေသည်။

ခပ်စေးဝေးရောက်တော့မှ ဦးလေးဘက်ကို ပြန်လှည့်ကြည့်မိတော့ ပျိုကို လှမ်းမျှော်ကြည့်နေသော ဦးလေးကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ပျိုသည် ရုတ်တရက် အူမြူးလာကာ ခံခနဲ ရယ်လိုက်မိပြီးမှ ဦးလေးကို လက်လှမ်းပြုကာ နောက်ဆုတ် နောက်ဆုတ် ဆက်ပြေးလာသည်။ သို့သော်... မပြေးလမ်းက မဖြောင့်တာမို့ ကုန်းမို့မို့ကို ခလုတ်တိုက်ကာ ပျို လဲကျပြီး နားရွက်ကြားထဲက ပန်းပွင့်လေး ပြုတ်ကျကျန်ခဲ့သည်။

သူက ပျိုဆီ အပြေးအလွှားလာနေပါသည်။

ပျိုကတော့ ခုချိန်မှာ ရင်ခုန်လွန်းတာမို့ သူ့ရင်မဆိုင်ရဲဘဲ လဲနေရာမှ အမြန်ပြန်ထသည်။

သူက မြက်ခင်းပေါ် ပြုတ်ကျနေသော ပန်းပွင့်လေးကို ငဲ့ကောက်ပြီး ပျိုဆီ လျှောက်လာနေသည်။

ပြီးတော့... ပျိုနဲ့ လက်ဝှမ်းကမ်းအလိုမှာ ရပ်လိုက်ပြီး ထိုပန်းပွင့်လေးကို ပျိုနားရွက်ကြားမှာ ပြန်ပန်ပေးလိုက်ပါသည်။

သူ့မျက်လုံးတွေက နူးညံ့နေသည်။

ပျိုမျက်လုံးတွေက ရွှန်းလဲနေသည်။

ပျိုနဲ့ သူ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် သတိလက်

၂၀၄ ♥ ပုညသင်

လွတ် စိုက်ကြည့်နေလိုက်ပြီးမှ သူက ချက်ချင်း သတိပြန်ဝင်
လာပုံနှင့် ...

“ကျေးဇူးပဲ ပျို...”

ဟုပြောကာ ပျိုရှေ့မှ ပြန်လှည့်ထွက်သွားခဲ့ပါ
သည်။

သူ ဘာကို ကျေးဇူးတင်သွားလဲ ... ပျို မသိပါ။

ပျို ခုချိန်မှာ တစ်ခုတည်းပဲ သိပါသည်။

ပျို သူ့ကို ချစ်သည်။

ပျိုက နားရွက်ကြားက ပန်းပွင့်လေးကို ဖြုတ်ပြီး
ငဲ့ကာ နမ်းမွှေးလိုက်မိပါသည်။

ခုချိန်မှာ ဦးလေးနဲ့ ပျိုနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်နေ

သလဲဟု မေးလျှင် ပျို မကြာတတ်ပါ။

ဦးလေးက ပျိုရည်းစားလားလို့ မေးလျှင်လည်း
ပျို မဖြေတတ်ပါ။

ဦးလေး ပျိုကိုချစ်သွားပြီလားလို့ မေးလျှင်လည်း
ပျို မသိပါ။

ပျိုကိုမြင်တိုင်း ဦးလေးက ငေးငေးမောမော ကြည့်
နေတတ်တာကိုတော့ ပျို သိပါသည်။

ပျိုကတော့ ရင်ခုန်ရှက်ရွံ့စိတ်ကြောင့် အရင်လို
ရင်းရင်းနှီးနှီး မနေရဲတော့ပေမယ့် ပျိုရင်ထဲမှာတော့ ဦးလေးနဲ့
အရင်ကထက်တောင် ပိုလို့ ရင်းနှီးနေခဲ့ပါသည်။

ပုညသင်စာအုပ်တိုက်

ပုညသင်စာအုပ်တိုက်

တစ်ခါတစ်ခါတော့ ပျိုက ဦးလးကို စ,ချင်သည်။
 ဦးလးတစ်ယောက်တည်း ရှိနေတာမြင်လျှင်
 နောက်နားကို အသာလေးကပ်သွားကာ ဦးလးခါးကို လက်ညှိုး
 နှင့် လှမ်းထိုးလိုက်သည်။ ဦးလးက တွန့်ခဲနေသွားတော့
 ပျိုက ရယ်မောကာ ဦးလးနားက ပြန်ပြေးထွက်လာသည်။

ဦးလးကတော့ ...

“ဒီကောင်မလေးတော့ကွာ ...”

ဟု ရေရွတ်ပြီး ပြုံးပြုံးကြုံးကျန်နေခဲ့တတ်ပါသည်။
 တစ်ခါတစ်ခါ ပျိုက အဆေးကနေ ဦးလးတော့
 ကို ခဲလုံးခပ်သေးသေးနှင့် လှမ်းလှမ်းပစ်ပြီး ထွက်ထွက်ပြေး
 မြဲ ...။

အဲဒီလို အချိန်တွေမှာ ဦးလးက ပျိုကို ဘယ်
 တော့မှ လိုက်မဖမ်းတတ်ဘဲ ရှက်ရယ်ရယ်နေတတ်ခဲ့ပါသည်။

အဲဒီလို လူကြီးပီပီ ရှက်ရယ်ရယ်နေတတ်သော
 ပုံစံလေးကို ပျို အရမ်းပဲချစ်ရပါသည်။

ဦးလးအပေါ်ထားမိတဲ့ ပျိုသံယောဇဉ်ကို ဦးလး
 မြင်သာအောင် ပြခဲ့မိပေမယ့် ဦးလးကို ချစ်တယ်လို့ ပျိုမပြော
 ခဲ့ဖူးပါ။

ဦးလးကလည်း ပျိုကို ချစ်တယ်လို့ မပြောခဲ့
 ဖူးပါ။

သို့သော် ... ပျိုတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ သံယောဇဉ်ဟာ
 တိတ်တဆိတ် ရှင်သန်နက်ရှိုင်းနေတာကို ပျို ခံစားမိနေခဲ့သည်။
 သို့သော်လည်း ပျိုတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ မမြင်ရ
 သည့် ကကြမ္မာကလည်း အသင့်ကြိုစောင့်နေခဲ့ပါသည်။

* * *

“တိ ... တိ ...”

မနက်စောစောစီးစီးမှာ အိမ်ရှေ့ဆိက ကားဟွန်းသံ နှင့်အတူ ကားရပ်လိုက်သံ ကြားတာမို့ ပျိုက ထမင်းစားခန်းထဲ မှာ ရှမ်းခေါက်ဆွဲ ပလုက်ပလောင်း စားနေရာမှ အိမ်ရှေ့သို့ ပြေးထွက်လာပါသည်။

“ဟင် ... တိလေး ...”

ဘွားဘွားကြီးရဲ့ ဆိုက်ဂနက်ကားကြီးပေါ်က ဆင်းလာသော တိလေးကို လှမ်းမြင်လိုက်ရတာမို့ ပျို အံ့သြပျော်ရွှင်လန့်ဖျပ်သွားရပါသည်။ အံ့သြမိတာက တိလေး ရုတ်တရက် ကြီး ရောက်ချလာလို့၊ ပျော်ရွှင်ရတာက ချစ်သော တိလေးနဲ့ တွေ့ရလို့၊ လန့်ဖျပ်ရတာကတော့ ဘွားဘွားကြီးဆီ လိုက်သွားရမှာစိုးလို့ ဖြစ်ပါသည်။

ပျိုက တိလေးဆီ ပြေးသွားဖက်ပွေ့လိုက်ရင်း ...

“တိလေး ဖုန်းလည်းမဆက်ဘူး၊ ပြင်ဦးလွင်ရောက်တာတောင် မသိလိုက်ဘူး၊ တိလေးက လူဆိုး ...”

“ကျုပ်က လူဆိုးမဟုတ်ဘူး၊ ညည်းသာ လူဆိုးမလေး၊ လူကြီးကို စိတ်ပူအောင် အချစ်အမေကြောင်းတွေ ဘာတွေ လာရင်ပွင့်ပြီး ဖုန်းမဆက် ဘာမဆက် ငြိမ်ချက်သား ကောင်းနေတာ”

“ရှုး ... တိုးတိုး၊ မေ ကြားသွားပါ့မယ် တိလေးရဲ့၊ တိုးတိုး ပြောပါ”

ပျိုက နှုတ်ခမ်းပေါ် လက်ညှိုးလေး ကန့်လန့်ဖြတ် တင်ကာ ပြောလိုက်ရသည်။ တိလေးက အသံကို နှိမ်လိုက်ရင်း

“အဲဒီကိစ္စရော အခု ဘယ်လိုလဲ”

“ဘယ်လိုမှ မဖြစ်တော့ဘူး၊ အလကားပါ ... ပျိုစိတ်ထဲမှာ ဘာမှမရှိတော့ပါဘူး”

“မိပျိုနော် ... မိပျို၊ တိလေးကို ရင်ပွင့်တုန်းက လာဖွင့်ပြီး ခုမှ ပြန်လျှို့မသွားနဲ့ ...”

“တိလေးကလည်း ပျိုလေးအရွယ်က မြီးကောင်ပေါက်လေးပဲဟာ၊ တိလေးပဲ ပြောတယ်လေ၊ ပျိုက ငယ်ငယ်လေးပဲ ရှိသေးတယ်ဆို၊ ခုချိန်မှာ ခံစားရတာတွေက

နောက်ဆို ဘာမှမဟုတ်တော့ပါဘူးဆို၊ ခု ပျိုလေးစိတ်မှာ တကယ့်ကို ဘာမှမရှိတော့လို့ပါ တိလေးရဲ့။”

“ဟုတ်လို့လားဟယ် ...”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆို ...”

ပျိုက တိလေးကို အားနာနာနှင့် ညာပြီးနေရသည်။ ဦးလေးနဲ့ဆိုတာ တိလေး ရိပ်မိသွားမှာစိုးရသည်လေ။ ခုချိန်မှာ တော့ ဦးလေးကို ပျို တိတ်တိတ်လေး ချစ်နေချင်သေးသည်။

“တိလေး ... ပျိုကို အောက်မေ့လို့ လာလည်တာလား”

“လာလည်တာ မဟုတ်ဘူး၊ လာခေါ်တာ ...”

“ဟင် ... ပျို မလိုက်ချင်ပါဘူးဆိုမှ ...”

“ညည်းဘွားဘွားကြီးက ပြင်ဦးလွင် ရောက်နေပြီလေ၊ မိပျိုရဲ့၊ မန္တလေးထိ မလိုက်ချင်ရင်တောင် ပြင်ဦးလွင် လာတုန်းလေးတော့ ညည်းအဘွားကျေနပ်အောင် ခဏ လာနေလိုက်ဦးပါ”

“ပျိုလေး လိုက်လို့မဖြစ်ဘူး တိလေးရဲ့၊ ဒီမှာ အလုပ် တွေ အရမ်းရှုပ်နေတာ၊ ဒီခြံမှာ ပျိုလေးမရှိလို့ကို မဖြစ် တာ”

“အပိုတွေပါဟယ်၊ ခြံထဲမှာ အရမ်းအားကိုးရတဲ့ ဝန်ထမ်း တစ်ယောက် ရှိတယ်ဆိုတာ ညည်းအမေ ပြောပြလို့ တိလေး သိပြီးသားပါ”

“ဒါပေမယ့် ဝန်ထမ်းက ဝန်ထမ်း၊ ခြံရှင်က ခြံရှင်ပါ တိလေးရယ်၊ ခြံရှင်ရှိမှ ဝန်ထမ်းက အလုပ်ကို လေးလေး စားစား လုပ်တော့မှာပေါ့၊ ခုဆို မေကလည်း ခြံလုပ်ငန်း တွေ တိုးချဲ့နေလို့ ခြံထဲမဆင်းအားဘူးဆိုတော့ ပျိုပဲ ခြံထဲဆင်းဆင်းနေရတာ ...”

“ဆင်ခြေဆင်လက်တွေ ပေးမနေပါနဲ့တော့ မိပျိုရယ်၊ ညည်းမပါရင် ငါ ခေါင်းပူတော့မယ်ဆိုတာ မသိလို့ပြော နေတာလား၊ တိလေးကို နည်းနည်းလောက် သနား ညှာတာသောအားဖြင့် ခဏတစ်ဖြုတ်တော့ လိုက်ခဲ့စမ်းပါ၊ သုံးလေးရက်နေပြီး ပြန်ချင်လည်း ပြန်ပေါ့၊ အရေးကြီး တာက ငါ ဒီကအပြန် ညည်းလေးပါ တစ်ခါတည်း ပါလာဖို့ပဲ ...”

“ဟုတ်သားပဲ ... သမီးပျိုရဲ့၊ တိလေး သနားပါတယ်၊ ဘွားဘွားကြီးလည်း မျှော်နေမှာ၊ ခဏတော့ လိုက်သွား လိုက်ပါကွယ်”

မေကပါ ထွက်လာပြီ။ ကူပြောပေးနေတာမို့ ပျို စိတ်ညစ်သွားမိကာ ဆံပင်ထူထူအုပ်အုပ်လေးကို ရှုပ်ဖွပ်စလိုက် ရင်း ...

“မေပြောတော့ သမီးကို ခဏလေးတောင် မခွဲနိုင်ဘူးဆို”

“ဒါတော့ ဒါပေါ့ သမီးရယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘွားဘွားကြီးကို လည်း ငဲ့ရဦးမယ် မဟုတ်လား”

ပျိုက ဘာမှမပြောတော့ဘဲ မျက်နှာလေး စူစူပုပ်ပုပ်နှင့် အိမ်ထဲသို့ဝင်လာသည်။ တီလေးက မေနဲ့ စကားပြော ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ပျိုကတော့ အခန်းထဲဝင်လာကာ အိပ်ရာဘဲမာ စိတ်ကောက် မှောက်အိပ်နေလိုက်သည်။

ဦးလေးရှိတဲ့နေရာကနေ တစ်ဖဝါးမှ မခွာချင်ပါဘူးဆိုမှ ...။ ပျို... ဘာလုပ်ရမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး။

ခဏကြာတော့ မေက အခန်းထဲဝင်လာကာ ...

“သမီး ... ပျို၊ အဝတ်အစားလေးဘာလေး ထည့်တော့လေ၊ မေလည်း ကူထည့်ပေးမယ်၊ ခဏတော့ လိုက်သွားလိုက်ပါ သမီးရယ်နော်”

“မခွဲနိုင်ပါဘူးဆို ...”

“အေးပါ ... သမီး မေတို့နဲ့ မခွဲနိုင်တာ မေသိပါတယ်၊ မေလည်း ဘယ်ခွဲချင်ပါ့မလဲ”

“မခွဲနိုင်ဘူး၊ မခွဲနိုင်ဘူး၊ ပျို တကယ်မခွဲနိုင်ဘူး”

ပျိုက တတွတ်တွတ်ရေရွတ်နေတော့ မေက မေတို့နဲ့ မခွဲနိုင်ဘူးပဲ ထင်နေသည်။ ပျိုရဲ့ မခွဲနိုင်တဲ့ စာရင်းထဲမှာ ဦးလေးပါနေတာကိုတော့ မေ ရိပ်မိမည်မထင်။

မေက ပျိုအဝတ်အစားအိတ်ထဲကို အဝတ်အစားတွေ ဆွဲယူထည့်ပေးတော့ ပျိုက အဝတ်တွေကို ပြန်ပြန်လုကာ ဝီရိယပြန်ထည့်နေလိုက်သည်။ မေကလည်း ပျိုကို နားချကာ ဝီရိယက အဝတ်တွေကို အိတ်ထဲပြန်ဆွဲထည့်ပြန်သည်။

ပျိုက စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နှင့် အိမ်ထဲကနေ ထွက်လာခဲ့သည်။ တီလေးကို မတွေ့တာမို့ မေ့ကို လှမ်းအော်မေးရသည်။

“မေ ... တီလေးရော”

“ခြံထဲဘက် ခဏဆင်းသွားတယ်”

“ပျို လိုက်သွားလိုက်ဦးမယ်”

“အေး ... အေး”

ပျိုက ခြံထဲဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ မေကွယ်ရာမှာ တီလေးကို ဂျီကျူပြီး ပျိုမလိုက်လိုကြောင်း ဖွတ်ပြောဖို့ ရည်ရွယ်ခဲ့တာပင်။

ပျိုသည် ကွေ့ကွေ့ကောက်ကောက် မြေနှိလမ်းကလေးအတိုင်း နွားမွေးမြူရေးခြံဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

ခြံဘက်မှာ လူရှင်းနေတာမို့ တီလေးကို ရှာဖွေဆဲမှာ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်နေသော တီလေးနှင့် ဦးလေးကို လှမ်းမြင်လိုက်ရတာ ဖြစ်သည်။

ပျို... ရှေ့သို့တိုးလာခဲ့သည်။ သို့သော် ... ကြား

၂၁၄ ♥ ပုညသင်

လိုက်ရသော စကားသံတွေကြောင့် ကောက်ရိုးပုံထောင့်အကွယ်
လေးမှာ ရပ်တန့် ငြိမ်သက်သွားခဲ့ရလေသည်။

“မမက သူ့ခြံမှာ အရမ်းယုံကြည်စိတ်ချရတဲ့ နိုင်ငံရေးရာ
တစ်ယောက် ခန့်ထားတယ်လို့ သွေ့ကိုပြောသေးမယ် ကိုခန့်
လို့ ငွေ့ မထင်ခဲ့မိဘူး၊ ဒီမှာ မထင်မှတ်ဘဲ ကိုခန့်ကို
ပြန်တွေ့ရတာ အရမ်းလည်း အံ့ဩစရာပဲ။ မျက်နှာလည်း
ပူမိတယ်၊ ကိုခန့်အပေါ်မှာ ငွေ့က အပြစ်ကျူးလွန်ခဲ့မိ
တယ်လေ”

“ဒါတွေ မပြောပါနဲ့တော့ ငွေ့၊ အားလုံးဟာ ကံကြမ္မာ
အတိုင်းပါပဲ ...”

“ဒါပေမယ့်လည်း ငွေ့က မှားခဲ့တဲ့သူဆိုတာ လိပ်ပြာမလုံ
ဖြစ်ရတယ်လေ ...၊ ကိုခန့်ကို ငွေ့ယုံကြည်မပေးနိုင်ခဲ့ဘူး၊
အများရဲ့ ထင်မြင်ယူဆချက်အတိုင်းပဲ တစ်ဖက်သတ်

ဆုံးဖြတ်ခဲ့မိတယ်။ အချိန်တွေလွန်တော့မှ အပြစ်မှန်ကို
ငွေသိခဲ့ရတယ်။ ကိုခန့်ကို တောင်းပန်ချင်လို့ ငွေ ရှာခဲ့
ပါသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် ကိုခန့်သတင်းကို ဘယ်မှာမှ
စုံစမ်းလို့ မရတော့ဘူး။”

“ကိုယ် နိုင်ငံခြား ထွက်သွားတာပါ။ ပြန်လာတော့ ကိုယ်
သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရဲ့ အဆက်အသွယ်နဲ့ ဒီခြံပိုင်ရှင်
နဲ့တွေ့ပြီး အလုပ်ဝင်လုပ်နေခဲ့တာ။ လေ့လာရင်း အတွေ့
အကြုံယူတာပေါ့။ လုပ်ငန်းကျွမ်းကျင်သွားရင်တော့ နို့စား
မွေးမြူရေးလုပ်ငန်းနဲ့ တခြား နို့ထွက်ပစ္စည်းစက်ရုံ
တစ်ခုခု တွဲလုပ်မယ်စဉ်းစားတယ်။ ကိုယ်က အေးအေး
ဆေးဆေး လူတွေနဲ့ ဆေးဝေးနေရာတစ်ခုမှာ အခြေချချင်
တယ်လေ”

“ကောင်းပါတယ်။ ကိုခန့်က အောက်သက်ကြေကြေ
လုပ်နိုင်တဲ့သူဆိုတော့ ကိုခန့်ရည်ရွယ်ချက်တွေ အောင်
မြင်မှာပါ ...”

ပျိုသည် တီလေးတို့ပြောစကားတွေကို နားထောင်
ရင်း ရင်ဘတ်ထဲမှာ ဟာလာဟင်းလင်း ပွင့်သွားသလို ခံစား
လိုက်ရသည်။

ထင်မထားခဲ့ပါဘူး ...။

အဲဒီလောက်တောင် တိုက်ဆိုင်လိမ့်မယ်လို့လေ။

ခုတော့ ...

ပျိုချစ်မိတဲ့သူက တီလေး ချစ်ခဲ့ရသူတဲ့။

ပျို ဘာလုပ်ရမလဲဟင် ...။

ပျိုက ခေါင်းလေးငိုက်စိုက်ချကာ အိမ်ဘက်သို့

ပြန်လှည့်လာခဲ့မိသည်။

ပျိုလေး မျက်စိထဲမှာ တီလေးတို့ နှစ်ယောက်ရဲ့
လိုက်ဖက်ညီလှသော ပုံစံလေးတွေကို မြင်ယောင်နေသည်။

တီလေးက မဟာဆန်ဆန် ယဉ်စေ၊ ဦးလေးက
လည်း ခံခဲ့ညားညား။ အသက်အရွယ်ချင်းကလည်း မတိမ်း
မယိမ်း ...။ ဟိုတုန်းကတည်းက ရင်းနှီးခဲ့သူတွေပီပီ စကား
ပြောတာ ဆိုတာကအစ နွေးထွေးနေသလိုပဲဟု ပျိုလေး ထင်နေ
မိသည်။

ဦးလေး ပြောဖူးသလိုပဲ လူကြီးတွေရဲ့ အတိတ်က
ရှည်တယ်တဲ့။

ဒါဆို ပျို မသိ မမိခဲ့တဲ့ ဦးလေးနဲ့ တီလေးတို့
နှစ်ယောက်ရဲ့ အတိတ်မှာလည်း ပျော်ရွှင်စရာ နေ့ရက်တွေ
ရှိခဲ့ဖူးမှာပေါ့။ ပျို ချစ်တဲ့ တီလေးရဲ့ အတိတ်ကို ပျို ခိုးမယူလိုပါ
ဘူး။

ပျိုလေး သက်ပြင်းချရင်း ရင်ထဲမှာ ပူလောင်လာ သလို ခံစားရသည်။

ပျိုလေး အိမ်ရှေ့ရောက်တော့ မေက ပျိုလေးအံ ပြေးထွက်လာကာ ...

“သမီးပျို ... မေ လုံးဝ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ပြီ သိလား။”

“ဘာလဲဟင် ... မေ”

“သမီး စိတ်ဆင်းရဲနေတာကို မေ လုံးဝ မကြည့်ရက် တော့ဘူး၊ မေ စိတ်ပြောင်းသွားပြီး သမီးမလိုက်ချင်တာကို ဇွတ်အတင်းမထည့်တော့ဘူး၊ ဘွားဘွားကြီး စိတ်ဆိုး လည်း ဆိုးပစေတော့၊ မေပဲ အဆုအပြောခံလိုက်တော့ မယ်၊ သမီးအဝတ်အစားတွေကို ထည့်နေရင်း မေ မွက် ရှည်ကျလာလို့ အဝတ်တွေအားလုံး ပြန်ထုတ်ပြီး ဗိမ္ဗိထံ ပြန်ထည့်လိုက်ပြီ”

မေက အဆက်မပြတ်ပြောနေတာကို ပျိုက ဆေး ဆေးလေး ရပ်ကြည့်နေသည်။ မေကားဆုံးတော့မှ ပျိုက မေ့ကို စိုက်ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“မေ ... ပျိုလည်း စိတ်ပြောင်းသွားပြီ၊ ပျို တိလေးနဲ့ လိုက်သွားတော့မယ်”

“ဟင် ...”

မေက ပျိုလို မယုံနိုင်သလို ကြည့်သည်။

“ပျို အဝတ်အစားတွေ သွားထည့်လိုက်ဦးမယ် မေ”

ပျိုက အိပ်ခန်းထဲသို့ လျှောက်လာရင်းပြောတာ မို့ မေက မှောက်မှလိုက်လာတာ ...

“သမီး စိတ်ပြောင်းတာ မြန်လှချည်လား၊ မေက ဇွတ် အတင်း လိုက်ခိုင်းလို့ မေ့ကိုစိတ်ကောက်သွားတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး မေ၊ ပျို တကယ်လိုက်ချင်သွားလို့ပါ၊ တိလေးက သနားစရာမလည်းဟယ်၊ တိလေးကို အဖော် ပြုလေးရဦးမယ်၊ ဘွားဘွားကြီးကိုလည်း လေးစားသင့် တယ် မဟုတ်လား”

ပျိုက မျက်နှာတည်လေးနှင့် ပြောရင်း ခရီးဆောင် သေတ္တာအကြီးကြီးကိုဆွဲယူကာ အဝတ်တွေထည့်နေလိုက်သည်။ မေက အဝတ်အစားတွေကို ငဲ့ကြည့်ရင်း ...

“သမီး အဝတ်အစားထည့်တာ များလှချည်လား၊ ပြင်ဦး လွင် အိမ်ပဲသွားမှာ၊ ခဏတစ်ဖြုတ်ပဲနေမှာကို ဒီလောက် များများ လိုလိုလား”

“ပျို ... မန္တလေးထိ လိုက်သွားမလို့ပါ မေ”

“ဟင် ...”

မေက တအံ့တဩ ပါးစပ်အလောင်းသား ပွင့်သွား

သည်။ ပျိုက မေဘက်ကိုလှည့်ကာ မေ့ကို နှစ်သိမ့်သလိုလေး ကြည့်မိရင်း ...

“မေ ပျို မန္တလေးမှာ ကျောင်းသွားတက်ချင်တယ်၊ ပျိုကို ခွင့်ပြုပေးပါနော်”

“ဗြန့်စားကြီးပါလား သမီးရယ်”

“ပျို သူငယ်ချင်းတွေလည်း မန္တလေးမှာ ကျောင်းသွား တက်ကြမယ်တဲ့၊ ပျို သူတို့နဲ့ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ကျောင်း သွားတက်ချင်တယ် မေ၊ ပြီးတော့ ဘွားဘွားကြီးရဲ့အလုပ် တွေကိုလည်း သင်ယူချင်တယ်”

“ချက်ချင်းကြီး ပြောင်းလဲသွားတာ မယုံနိုင်စရာပါလား သမီးရယ် ...”

“ပျို ခုန နွားခြံဘက်မသွားဘဲ ဟိုဘက်တောင်ကုန်းလေး မှာ အကြာကြီး သွားထိုင်စဉ်းစားနေခဲ့တာ၊ စဉ်းစားရင်းနဲ့ ပျို ဘဝရှေ့ရေးအတွက်ပါ တွေးမိသွားတာ၊ မေ ပျို အတွက် စိတ်ချပါ၊ ပျို ဘွားဘွားကြီးတို့နဲ့အတူ သွားနေ ပြီး တကယ့်ကို လိမ္မာရေးခြားရှိပြီး မိန်းမမိသတဲ့ မိန်း ကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားမှာပါ”

မေက ပျိုကိုငေးစိုက်ကြည့်နေရင်းက သက်ပြင်း ချလိုက်ရင်း ...

“သမီး ဒီလိုဆုံးဖြတ်တာကိုသာ သမီး ဘွားဘွားကြီး သိရင် ဝမ်းသာနေတော့မှာပဲ၊ မေကတော့ ဝမ်းသာတစ် ဝက် ဝမ်းနည်းတစ်ဝက်ပဲ၊ မေ့သမီးကို အခြေမြင့်မြင့် ဝံ့ဝံ့ထည်ထည်ပုံစံမျိုးလေးလည်း မြင်ချင်တယ်၊ ခွဲရမှာ အတွက်လည်း ဝမ်းနည်းတယ်”

မေက မျက်ရည်လေးတစမ်းစမ်း ဖြစ်လာတော့ ပျိုက ငိုချင်သွားသည်။ ပျိုက နှုတ်ခမ်းအတွင်းသားကို ကျိတ် ကိုက်ကာ မငိုမိအောင် ထိန်းလိုက်သည်။

မေ ပြန်ရောက်လာတော့လည်း မေက ပျိုကို လာပွေ့ဖက်၍ ပခုံးကိုပုတ်ပေးနေရင်း ...

“ဖေ့သမီးလေးကို တကယ်မခွဲနိုင်ပါဘူးကွာ၊ ဒါပေမယ့် သမီး တကယ်ဆန္ဒရှိရင်တော့ မေ မတားရက်ပါဘူး၊ သမီးဘဝတိုးတက်ဖို့ပဲ၊ ဖေတို့ခွင့်ပြုရမှာပေါ့၊ ဘာပဲပြော ပြော ဒီမှာနေတာထက်စာရင် ဟိုမှာနေတာက အကြား အမြင် ဗဟုသုတ ပိုရပါတယ်”

ဖေ့အသံက ဝမ်းနည်းအက်ကွဲနေသည်။ ပျိုမှာ တော့ ချုံးပွဲချတောင် ငိုပစ်လိုက်ချင်ပါပြီ။ ပျိုလည်း ဘယ်ခွဲချင် ပါ့မလဲ ဖေနဲ့ မေရယ် ... ဒါပေမယ့် ပျို နှလုံးသားတွေ နာကျင် လွန်းလို့ ခဏပုန်းရှောင်နေပါရစေ ... ။

ပျိုသည် ပင်ပန်းနာကျင်လှပြီဖြစ်ပေမယ့် မျက်နှာ
တည်တည်ကလေးဖြင့် ရင့်ကျက်သယောင် ဟန်ဆောင်ထား
သည်။

ခြံထဲကနေ တိလေး ပြန်ရောက်လာတော့ မေက
ဆီးပြောသည်။

“ငွေရေ... ငွေတူမက မန္တလေးထိ လိုက်မလို့တဲ့”

“ဟင် ... တကယ်လား၊ ဒါဆို ငွေ အဖော်ရပြီ၊ မေမေ
လည်း အရမ်းဝမ်းသာမှာ၊ ငါ့တူမလေး ဒီလိုဆုံးဖြတ်
လိုက်တာ မှန်တယ်”

တိလေးက အလောတကြီး ပြောလိုက်ပြီးမှ မေကို
အားနာသွားပုံဖြင့် မေပခုံးကို ပွေ့ဖက်နှစ်သိမ့်လိုက်သည်။

“စိတ်မကောင်း မဖြစ်ပါနဲ့ မမရယ်၊ ငွေတို့ တူဝရီး
မမတို့ဆီ ခဏခဏ ပြန်လာလည်မှာပေါ့၊ ပြင်ဦးလွင်နဲ့
မန္တလေး အနီးလေးပဲဥစ္စာ”

ပျိုကတော့ တိလေးမျက်နှာကို မရဲတရဲအကဲခတ်
ကြည့်နေမိသည်။ ချစ်တဲ့သူနဲ့ ပြန်တွေ့ရလို့ တိလေး ပျော်နေ
ရှာမလား။ ဘွားဘွားကြီးရဲ့ ဩဇာရိပ်အောက်မှာ နေနေရတဲ့
တိလေးရဲ့ ငြီးငွေ့ဖွယ်ဘဝကြီးဟာ ပြောကြားခင် ပြန်လည်စုံပြေ
လာတော့မှာလား။

“မေ ... ပျို ဖိုးချမ်းတို့ကို သွားနှုတ်ဆက်လိုက်ဦးမယ်
နော်”

“အေး ... အေး ... သွားလေ သမီး”

ပျိုက မေ့ကိုပြောပြီး ခြောက်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

ဦးလေးရယ် ... မပြောချင်ပေမယ့် ပြောသင့်တဲ့
စကားကို ပျို ပြောရတော့မယ်။

* * *

“ဦးလေး...”

“ဪ... ကလေး...”

ဦးလေးက ပျို့ဘက်ကိုလှည့်ကြည့်လာသည်။ ပျို့က

ဦးလေးကို ခပ်တည်တည်ကြည့်နေရင်း...

“ဦးလေးကို ပျို့ လာနှုတ်ဆက်တာ...”

“ပြင်ဦးလွင် ခဏသွားမလိုလား ကလေး...”

“ပျို့ မန္တလေးကို လိုက်သွားတော့မှာ၊ ခဏမဟုတ်ဘူး၊

ဟိုမှာ ကျောင်းတက်ဖို့သွားမှာ”

ဦးလေးက နားမလည်သလို စိုက်ကြည့်နေသည်။

ပျို့ကလည်း ဦးလေးကို ပြန်စိုက်ကြည့်နေရင်း...

“ပျို့ ဦးလေးကို တောင်းပန်စရာရှိပါတယ်”

“ဘာအတွက် တောင်းပန်မှာလဲ ပျို့”

“ပျို့ စိတ်ကစားမိတဲ့အတွက် တောင်းပန်ချင်တာပါ”

“ဘယ်လို...”

“ပျို့က ငယ်သေးတော့ ပျို့နဲ့ နီးစပ်တဲ့လူတစ်ယောက် အပေါ်မှာ အလွယ်တကူ ကိုင်းညှော်လာယာသွားမိတယ်၊ ဒါပေမယ့် ခုပြန်တွေ့ကြည့်တော့ ပျို့မှာ ဘာခံစားချက်မှ ရှိမနေတော့ဘူး၊ မန္တလေးကို လိုက်သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက် တော့လည်း ပျို့ ဝမ်းနည်းမနေဘူး၊ ဦးလေးထင်ခဲ့သလို ပဲ ပျို့ ခဏလေးပဲ စိတ်ကစားသွားမိတာ၊ ပျို့ကို ခွင့်လွှတ် ပါ၊ ပျို့ တောင်းပန်ပါတယ်၊ ပျို့စကားတွေ၊ ပျို့အပြုအမူ တွေအားလုံးကိုလည်း မေ့ပစ်လိုက်စေချင်ပါတယ်”

ဦးလေးက စကားတစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြောဘဲ ပျို့ကို စိုက်ကြည့်နေခဲ့သည်။ စိုလက်နေသော မျက်ဝန်းတွေကို ရင်မဆိုင် လိုတော့တာမို့ ပျို့က သူ့ထံမှ အကြည့်လွှဲလိုက်ရင်း...

“ပျို့ သွားတော့မယ် ဦးလေး...”

“ကိုယ့်မျက်လုံးတွေကို သေချာတည်တည်ကြည့်ပြီး နှုတ် ဆက်သွားပါလား...”

သူ့စကားကြောင့် ပျို့ရင်ဝမှာ လှိုက်ခနဲ ဆိုတက် လာသည်။

၂၂၆ ♥ ပုညဆင်

ပျိုက အားတင်းကာ သူ့မျက်ဝန်းတွေနှင့် ရင်ဆိုင်
ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ပျို သွားတော့မယ် ဦးလေး”

ဟု ခပ်တည်တည် နှုတ်ဆက် လှည့်ထွက်လိုက်
သည်။

သူ့ကိုကျောခိုင်းလိုက်တော့မှ မျက်ရည်တစ်ပေါက်
ကျလာသည်။

တော်ပါသေးရဲ့ ... သူ့ရှေ့မှာ မျက်ရည်မကျမီခဲ
လို့ ... ။

“ဟယ် ... ဒီဒီပါလား”

တီလေးက သူ့မိတ်ဆွေ ဆွယ်ဟာဆိုင်ထဲ ခဏ
စင်သွားတာမို့ ပျိုက ကားပေါ်မှာ ထိုင်စောင့်နေတုန်း ဒီဒီကို
လှမ်းတွေ့လိုက်ရတာဖြစ်သည်။

ဒီဒီက ဒီဇိုင်းတွေ ပြောင်းနေသည်။ ပျိုတို့ခြံကို
လာတုန်းက သူ့ဆံပင် တိုကောက်ကောက်က ရွှေဝါရောင်၊
နုတော့ မဟော်ဂနီရောင် ပြောင်းကာ အိမ့်စတိုင် ခပ်စွေစွေ
ညှစ်ထားသည်။ အဲဒါထက်ပိုပြီး အံ့သြစရာကောင်းတာကတော့
ဆံပင်တိုလေးတွေ အစုလိုက် အစုလိုက် ထောင်နေသည့် ပုံစံ
နှင့် ခပ်ဟော့ဟော့ ကောင်လေးတစ်ယောက်ရဲ့ ခါးကိုဖက်ကာ
ဆိုင်ကယ်စီးလာခြင်းပင် ... ။ ကောင်လေးက ရှမ်းတရုတ်ဆန်

ဆန် အသားဖြူဖြူ မျက်နှာဖောင်းဖောင်းကလေးနှင့် နုနယ်
ချောမောသည်။

သူတို့ဆိုင်ကယ်က ပျိုတို့ကားရှေ့မှာ ရပ်သွားတာမှီ
ပျိုက ကားတံခါးဖွင့်ဆင်းလိုက်ရင်း ...

“ဒီဒီ ... ဟဲ့ ... မိဒီ ...”

“ဟယ် ... ပျိုပါလား၊ နယ် ဘယ်တုန်းက ရောက်လဲ”

ဒီဒီက ဆိုင်ကယ်ဆီမှဆင်းပြီး ပျိုဆီပြေးလာဖက်
ဖွေနှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ... ကောင်လေးဘက်ကို
မျက်စပစ်ပြလိုက်ရင်း ...

“နင့်ကို ကြားချင်နေတာနဲ့ အတော်ပဲ၊ ဟိုမှာ ငါ့လူလေ၊
မချောဘူးလား”

ပျိုက ဒီဒီကို တအံ့တဩ ကြည့်မိရင်း ...

“မိဒီ ... နင် ကားအက်ဆီးဒင့်တွေ ဘာတွေဖြစ်ထားသေး
လား”

“မဖြစ်ပါဘူးဟဲ့၊ ဟာလိုလဲ ...”

“ငါက နင် ကား အက်ဆီးဒင့်ဖြစ်လို့ ခေါင်းတွေဘာတွေ
ထိပြီး အတိတ်မေ့နေသလားလို့ပါ၊ နင် ဦးလေးကို သတိ
မရတော့ဘူးလား”

“ဦးလေး ! ဘယ်က ဦးလေးလဲ ...”

ဒီဒီက မျက်မှောင်ကလေးကြွတ်ရင်း ပြန်မေးတာ
မို့ ပျိုက အသည်းယားသွားကာ ဒီဒီပုခုံးကို ဖတ်ခနဲ ရိုက်ပစ်
လိုက်ရင်း ...

“ကြည့် ... အတိတ်မေ့နေပြီမဟုတ်လား၊ နင် ငါ့ဆီ လာ
လည်တုန်းက ကိုကြီး ... ကိုကြီးလို့ တဖွဖွ ခေါ်ခဲ့တဲ့
သူလေ”

“ဪ ... ဆေး ... ငှက်မိပြီ၊ နေပါဦး ... သူ့နာမည်က
ဘယ်သူ၊ ငါ နာမည်မမှတ်မိတော့လို့ ...”

“ဟယ် ... ကံရောဟယ်၊ သဲတုန်းက သူပဲသဲပြီး ခုတော့
နာမည်တောင် မမှတ်မိတော့ဘူးတဲ့”

“ဇာတ်လမ်းက နည်းနည်းဒိတ်အောက်သွားပြီလားဟယ်၊
ငါ အခု အသက်ကြီးကြီးတွေကို သိပ်ဒိတ်မဝင်စားတော့
ဘူး၊ ကိုရီးယားမင်းသား ဂျွန်ဇောတို့ ခါရိုက်တာရင်တို့က
အောက်သွားပြီ၊ ငါလေးကမှ ငါ့ရဲ့ up date ဖြစ်တဲ့ဇာတ်
လမ်းအသစ်၊ F4 မင်းသား ဂျီဟိုနဲ့ မတူဘူးလား”

“နင် ဒီတစ်ယောက်ကိုလည်း တွေ့တွေ့ချင်း ရင်ထဲမှာ
ပိုခနဲ ဖြစ်သွားတာပဲလား ...”

ဒီဒီက မချို့မချဉ် ပြုံးလိုက်ရင်း ...

“ပိုခနဲတောင် မကတော့ဘူး၊ ရင်ဘတ်ထဲမှာ ဒီနီးခနဲ
ဒိုင်းခနဲ မြည်ဟည်းတုန်လှုပ်သွားတာ”

“နင့်အချစ်ကို သူသိဖို့ ဘာတွေလုပ်လိုက်ရသေးလဲ”

“ဘာမှလုပ်စရာမလိုဘူး၊ သူက ဘူတားကြီးမဟုတ်တော့ အရိပ်မပြပေမယ့် အကောင်မြင်တယ်လေ၊ ဒါမျိုးလေးနဲ့ ရည်းစားဖြစ်ရတာ အာရုံလန့်တယ်ဟ ...”

“နင် ဒီတစ်ယောက်ကိုလည်း ချစ်တာပဲလား”

“သူ့ကိုမှ တကယ်ချစ်မိသွားတာဟ”

“နောက်တစ်ယောက်လည်း အဲလိုပဲပြောဦးမှာမဟုတ်လား”

“နောက်တစ်ယောက်ဆိုတာ မရှိစေရပါဘူး”

ပျိုက ဒီဒီရဲ့ အပြောင်းအလဲမြန်လွန်းသော စိတ်ကို အံ့သြခြင်းကြီးစွာ ဖြစ်မိရပါသည်။

“ပျို... နင်ကရော နင့်ဘွားဘွားအိမ် လာလည်တာလား၊ ငါ ညနေကျ နင့်ဆီလာခဲ့မယ်လေ”

“မလာနဲ့တော့ ... ငါတို့က အခု ခဏနေရင် မန္တလေးပြန်တော့မှာ”

“ဟင် ... နင် မန္တလေးထိ လိုက်သွားမှာလား”

“အေး ... လိုက်သွားမှာ”

“ဒါဆို ငါ မန္တလေးရောက်ရင် နင့်ဆီဝင်ခဲ့မယ်၊ သွာမယ်နော် ပျို၊ ဟိုမှာ ငါ့အချစ်ကလေး စောင့်နေရတာကြာပြီ”

ဒီဒီက ပျိုကနေ လှည့်ထွက်သွားပြီး ဆိုင်ကယ်နောက်မှာ ခွထိုင်ကာ သူ့ကောင်လေးရဲ့ ခါးကို ကြိုးမက်ထားလိုက်သည်။ ဆိုင်ကယ်က ငေါ့နဲ့တွက်သွားသည်။

ပျိုကတော့ သူတို့ဆိုင်ကယ်ကို ရပ်ကြည့်ကျန်ခဲ့ရင်းက ဟက်ခနဲ ရယ်လိုက်မိပါသည်။

စိတ်ကစားတယ်ဆိုတာ အဲဒီလိုမျိုးပါ ဦးလေးရယ်။

ပျိုကတော့ ... ဦးလေးကို ...

✻ ✻ ✻

“အိတ် ... အိတ် ... ပျို အိတ်ပြီလား”

“မဆိပ်လေးသူ့ ဟိလေး ...”

“တိလေး ဝတ်ခဲ့မယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဟိလေး”

ငွေက ပျိုအခန်းတံခါးကို တွန်းဖွင့်ကာ အခန်းထဲသို့ဝင်လာသည်။ ညဝတ်အင်္ကျီ ဖုန်းရောင်လေးနှင့် ခူးဆင်းလောက် ဆောင် ဘိပ္ပလေး ဝတ်ထားသော ပျိုက ကြည့်လက်စ Lap Top ကွန်ပျူတာလေးကို ပိတ်လိုက်ပြီး ငွေကို လှမ်းပြုံးပြပါသည်။

“မိပျိုလေး ... ဘာတွေအလုပ်ရှုပ်နေတာလဲ ...”

“ဆက်ကိနဲ့ ထမင်းစားပွဲ ဒီဇိုင်းလေးတွေ အင်တာနက်

ကနေ ရှာကြည့်နေတာပါ တီလေး၊ တီလေးတို့ အခု လက်ရှိ ထုတ်နေတဲ့ ဒီဇိုင်းတွေက အရမ်း Royal ဖြစ်ပြီး ဈေးလည်းကြီးတော့ တော်ရုံလူ မသုံးနိုင်ဘူးလေ၊ fancy ဆန်ဆန် ပေါ့ပေါ့ပါးပါး၊ ဒီဇိုင်းလေးတွေကို ဈေးသက် သက်သာသာနဲ့ ထုတ်ကြည့်ရင် ကောင်းမလားလို့ပါ”

“ပျိုအကြံ ကောင်းသားပဲ၊ ရှေ့တစ်ပတ် အစည်းအဝေး ကျရင် ဘွားဘွားကြီးကို ပျို ပြောလိုက်လေ၊ တီလေး လည်း ကူပြောပေးမှာပေါ့...”

“ဟုတ်ကဲ့ ... တီလေး၊ ပျို ကတ်တလောက်စာအုပ်လေး တွေလည်း စုထားတယ်၊ တီလေးလည်း ကူကြည့်ပေးပါ ဦး၊ ဒီမှာ ဒီထိုင်ခုံဒီဇိုင်းလေး မလှဘူးလား၊ ဒါလေးရော ဟင်...”

ငွေက ပျိုပြသော ဒီဇိုင်းတွေကို ကြည့်ရင်း ပျို ခုလို လူကြီးဆန်ဆန်လေးဖြစ်လာတာ၊ အလုပ်ကြီးစားလာတာ ကို သဘောကျ ကျေနပ်နေမိပါသည်။

မန္တလေးရောက်ကတည်းက ပျိုပုံစံလေးက သိသိ သာသာ ပြောင်းလဲသွားတော့တာ ... ။ တက်ကြွဖြူရွှင် အပူ အပင်မဲ့သော ကလေးဆန်ဆန် ပုံစံမျိုးလေးကနေ တည်ကြည် နှစ်ခြည်ရပြီး မိန်းမပီသသော ပုံစံလေးကို ရုတ်တရက် ကူးပြောင်း

သွားပုံက မယုံနိုင်စရာပင် ... ။ အိပ်ရာဝင်လျှင်သာ ညဝတ် ဘောင်းဘီလေးတွေ ဝတ်တတ်ပေမယ့် အပြင်သွားတိုင်း မြန်မာ ဆန်ဆန် လုံချည်အင်္ကျီလေးတွေကို သူ့သဘောထားနှင့်သူ ပြောင်းလဲဝတ်ဆင်ခဲ့တာပင်။

ငွေတို့ မေမေတို့တောင် ဘာမှမပြောရသေးခင် သူက စကား၊ ဘောင်းဘီနှင့် ဂါဝန်တွေကို လုံးဝမဝတ်တော့ဘဲ ငွေလိုပဲ ဗမာဆန်ဆန် အင်္ကျီလေးတွေကို ပြောင်းလဲဝတ်ဆင် လာခဲ့ပါသည်။

ပျိုက ငယ်ရွယ်သူကလေးမို့ ငွေလိုတော့ ဈေးကြီး ကြီး ပိုးပြောင် လုံချည်အင်္ကျီကို ရိုးရိုးကြီး ချုပ်ဝတ်တာမဟုတ် ပါ။ မြန်မာဖြစ် ချည်ထည်တွေကိုသာ သူ့စိတ်ကူးနှင့်သူ ဒီဇိုင်း ထွင်ပြီး ကြယ်သီးအလုံး အပြား ကြီးကြီးမားမားလေးတွေ တပ်လျက် ရိုးရာလည်းမပျက်၊ ခေတ်လည်းမီသည့် ပုံစံလေးတွေ ထွင်ဝတ်တာပင်။ အင်္ကျီလက်ဖျား၊ ခါးဖျားနှင့် ကော်လံကလေး တွေမှာ ရွှေချည် ငွေချည်ကလေးတွေ ထိုးဝတ်တတ်သေးတာ မို့ ပျိုပုံစံလေးက ဆန်းဆန်းကလေးနှင့် ယဉ်နေသည်။ ဆံပင် တိုတို လုံးလုံးလေးကို သေသေသပ်သပ် စုစည်းကာ ဆံအုပ်လှလှ လေးဖြင့် အုပ်လျက် မရမက ဆံထုံးလေးထုံးထားတာမို့ မျက် နှာကလေးက ရှင်းလင်းကာ လည်တိုင်သွယ်ကလေးက ကျော နေသည်။

www.burmeseclassic.com

ပျိုမျက်ခုံးတန်းကလေးဟာ အရင်ကတည်းက ထူထူထဲထဲလေးမို့ ရိတ်သင်ပုံသွင်းစရာမလိုဘဲ ကြည့်ကောင်းနေသည်။ နှုတ်ခမ်းလေးတွေကတော့ အရင်လို ပြုံးတော့မယောင်ကော့ကော့လေး ဖြစ်မနေတော့ဘဲ တင်းတင်းစေ့စေ့နေသည်။ မျက်လုံးကလေးတွေသည်လည်း အရင်လို ကြည်လင်မြူးရွှင်မနေတော့ဘဲ မသိမသာလေး မှန်ရိနေတတ်သည်။

အဲဒါ ... တစ်စုံတစ်ရာကို သယ်ဆောင်ထားရတဲ့ မျက်လုံးမျိုးတွေပဲ ...။ ငွေသည်လည်း အဲဒီလို မျက်ဝန်းမျိုးတွေကို ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ဖူးသူမို့ ပျိုရဲ့မျက်လုံးတွေကို ကြည့်လိုက်တာနှင့် တစ်ခုခုအတွက် ခံစားနာကျင်နေမှန်း ရိပ်မိသည်။

ပျိုလေး ... အသည်းများ ကွဲခဲ့လေသလား ...။

တစ်ညနေ ...

တစ်ညနေလေးမှာပဲ အပြောင်းအလဲတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့

ရတာ။

အဲဒီနေ့က ငွေနဲ့တွေ့တွေ့ချင်း ဖြင့်ဦးလွင်ကိုလိုက်ခဲ့ဖို့တောင် ခါးခါးသီးသီး ငြင်းဆန်ခဲ့တဲ့ ပျိုဟာ ငွေ ကိုခန့်နဲ့ စကားပြောပြီး ပြန်လာချိန်မှာ မန္တလေးထိလိုက်ခဲ့ဖို့ကို ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပြီးပြီ။

အပြောင်းအလဲ မြန်လွန်းတာကို အံ့သြမိပေမယ့်

တူမချောကလေးက မန္တလေးထိလိုက်မယ်ဆိုတာကို ဝမ်းသာကျေနပ်လျက် ဘာကိုမှ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး စဉ်းစားမကြည့်ခဲ့မိပါ။

မန္တလေးရောက်ကော့မှ ပျိုလေးရဲ့ ပြောင်းလဲသွားမှုတွေကို တစ်ချိုးတစ်ခု အံ့သြရင်း ပျိုကို အရိပ်လိုကြည့်ကာ အကဲတခတ်ခတ်နှင့် နေဖြစ်ခဲ့တာပင်။

မန္တလေးအိမ်ကြီးမှာ ဘယ်တုန်းကမှ မပျော်ခဲ့ဖူးတဲ့ ပျိုဟာ မန္တလေးရောက်တိုင်း ပြန်ချင်ကြောင်းသာ တဂျိုဂျိုအပူကပ်ခဲ့ဖူးပေမယ့် ခုတော့ ရုပ်တည်ကလေးနှင့် အလုပ်တွေအဆက်မပြတ်လုပ်နေခဲ့သည်။

ကျောင်းတက်နေသော်လည်း ကျောင်းချိန်ပြင်ပနှင့် ကျောင်းပိတ်ရက်တွေမှာ မေမေနှင့် ငွေ နောက်သို့ အမြဲလိုက်ကာ လုပ်ငန်းတွေကို လေ့လာသည်။ စိတ်ဝင်တစား အကြံဉာဏ်ပေးသည်။ မေမေကပင် သူ့မြေးမလေးကို အံ့သြသဘောကျနေခဲ့ပါသည်။

“ငွေ ... ပျိုကို ဘယ်လို ပုံသွင်းထားတာလဲ၊ လိမ္မာနေလိုက်ပုံက ထင်တောင်မထင်ရဘူး၊ ဝတ်တာ စားတာ ပြောတာ ဆိုတာကအစ နေတာထိုင်တာအဆုံး ဘာတစ်ခုမှ ပြောစရာမရှိဘူး။”

“အဲဒါ သမီး ပုံသွင်းတော်လို့ မဟုတ်ပါဘူး မေမေ၊ သူ့ဘာသာ ပြောင်းလဲသွားတာပါ။”

မေမေက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် အားရပါးရ ပြုံးရင်း ...

“သူ့အမေနဲ့တော့ တခြားစီပဲ၊ ငါလည်း ခုမှပဲ စိတ်ချမ်းသာရတော့တယ်”

ဟု ကျေကျေနပ်နပ် ရေရွတ်နေတတ်ခဲ့သည်။

ငွေကတော့ ပျို ဒီလောက်ထိ ပြောင်းလဲလာတာကို သဘောမကျနိုင်ပါ။

ပျိုလေးဟာ စက်ရုပ်ဆန်လာသလိုပဲ ... ■

အရင်လို အပူအပင်ကင်းသည့် ပုံစံမျိုးလေးကိုပဲ ငွေက သဘောကျသည်။ အဲဒီလို ပုံစံလေးကိုပဲ မြင်ချင်တွေ့ချင်သည်။

လုပ်ချင်တာ မလုပ်ရ၊ ဖြစ်ချင်တာ မဖြစ်ရသဖြင့် ဘဝကို ပုံစံခွက်တစ်ခုထဲထည့်ပြီး ခံစားချက်ကင်းကင်း ဖြတ်သန်းနေရသည့် ပုံမျိုးကို ငွေ လုံးဝ သဘောမတွေ့။

ခုချိန်မှာ ပျိုလေးကို စိတ်ဝင်စားကြသူတွေ များလှပေမယ့် ပျိုက ဆန့်ကျင်ဘက် ယောက်ျားလေးတွေကို လုံးဝ စိတ်မဝင်စားဘဲ အမြဲအေးစက်စက်သာ ဆက်ဆံတတ်သည်။

တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုပဲ။

ဘာတစ်ခုလဲသာ သေချာမသိရပေမယ့် ပျိုလေး ပုံမှန်မဟုတ်တာကိုတော့ ငွေက ရိပ်မိနေခဲ့ပါသည်။

“ပျိုလေး ...”

“ရှင် ... တိလေး ...”

ငွေက ကတ်တလောက် စာအုပ်ကို တစ်ရွက်ချင်း လှန်ပြနေသော ပျိုမျက်နှာလေးကို ကြည့်ရင်း ခေါ်မိတော့မှ ပျိုက ခေါင်းမောလာသည်။

“ပျို ... မပင်ပန်းဘူးလားဟင်”

“မပင်ပန်းပါဘူး၊ ပျို သက်သောင့်သက်သာ နေနေရတာပဲလေ၊ အလုပ်ကိစ္စတွေ လော့လာဖို့သွားရင်လည်း အဲကွန်းဖွင့်ထားတဲ့ ကားကောင်းကောင်းနဲ့ သွားရတာဆိုတော့ မန္တလေး ရာသီဥတုက ပူပေမယ့် ပျိုအတွက် မပင်ပန်းပါဘူး၊ ကျောင်းသွားရင်လည်း အိမ်ကကားနဲ့ ကြိုပို့ပေးနေတာပဲ၊ အိမ်မှာဆိုလည်း ဇိမ်ကျကျလေး နေနေရတာ၊ ပင်ပင်ပန်းပန်း လှုပ်ရှားသွားလာနေရတာမှ မဟုတ်တာ”

“ဒါပေမယ့် ပျိုကြည့်ရတာ လူမပင်ပန်းပေမယ့် စိတ်ပင်ပန်းနေတဲ့ပုံ ပေါ်နေသလိုပဲ၊ ပျိုမှာ တစ်ခုခုများ စိတ်ညစ်စရာ ရှိနေလားဟင် ...”

“မရှိပါဘူး တိလေးရဲ့၊ ဪ ... ဒါနဲ့ တိလေး ပျိုတို့ခြံကို သွားမလည်တော့ဘူးလား”

“ပျို ပြန်ချင်လို့လား”

“ဟင့်အင်း ... မပြန်ချင်ပါဘူး၊ တီလေး ဘာသာ လည်ချင်သွားလည်လေ”

“တမင်သက်သက် သွားလည်ဖို့တော့ အချိန် မပေးနိုင်သေးပါဘူး ပျိုရယ်၊ ဟိုတုန်းကလည်း နွေရာသီ မေမေပြင်ဦးလွင်လာတော့မှပဲ ပျိုတို့ခြံကိုရောက်ဖြစ်တာလေ ...”

“တီလေးက အကြာကြီးနေမှတစ်ဆက်လာတော့ မေမေက တီလေးကို လွမ်းတာပေါ့၊ သူ့မှာ ဒီညီမလေး ကစ်ယောက်ပဲ ရှိတာလေ၊ မေမေလည်း အလွမ်းပြောအောင် တီလေးလည်း stress လျော့သွားအောင် အေးအေးဆေးဆေး သွားလည်လိုက်ပါလား၊ တီလေးက အရမ်းအလုပ်များတဲ့သူဆိုတော့ အပမ်းဖြေဖို့လိုတယ်လေ၊ ပျိုတို့ခြံထဲမှာ တစ်ပတ်လောက် သွားနေပြီး လေကောင်းလေသန့် ရွှေလိုက်ရင် တီလေး စိတ်တွေ လန်းဆန်းသွားမှာ ...”

ငွေက ပျိုကို မျက်စောင်းထိုးလိုက်ရင်း ...

“ကောင်မလေးနော် ... ညည်း ငါ့ကို ခြောက်သွားလည်ခိုင်းနေတာ ညည်းလည်း ကပ်လိုက်ချင်လို့မဟုတ်လား၊ အိမ်ကိုလွမ်းနေပြီ မဟုတ်လား၊ သမီး ခဏပြန်ချင်ရင် ပြန်လေ ... မေမေ့ကို တီလေး ပြောပေးမယ်၊ တီလေးကတော့ မလိုက်အားသေးပါဘူး”

“ဟင့်အင်း ... ပျို ပြန်ချင်လို့ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး တီလေးရဲ့”

ပျိုက ခပ်မြန်မြန်လေး အငြင်းစကားဆိုပြီး ကတ်တလောက်စာအုပ်ကို ပြန်ငဲ့ကြည့်နေသည်။ ဘာဖြစ်လို့ ငွေ့ကို ခြောက်သွားလည်စေချင်ရတာလဲ၊ ငွေ့ စဉ်းစားမရ။ နားမလည်နိုင်ပါ။ ပုံမှန်မဟုတ်တာကို ခံစားရိပ်မိနေပေမယ့် ပျိုကို ဘာမှ ဆက်မမေးမိတော့ဘဲ ...

“ဪ ... ပျို၊ မနက်က တီလေး ရွှေ့ဖြူပလာတာက သွားတော့ ညီလတ်နဲ့တောင်တွေ့သေးတယ်၊ ပျို မန္တလေးမှာ လာနေတယ်ဆိုလို့ သူ့အရမ်းအံ့သြနေတယ်၊ သူနဲ့ကျောင်းမှာ မတွေ့ဘူးလား”

“သူက ကွန်ပျူတာတက္ကသိုလ် တက်နေတာ၊ ပျိုက မိန်းထဲမှာပဲ UFL တက်နေတော့ သူနဲ့ မတွေ့ဖြစ်ဘူးလေ”

“ဖုန်းရော မဆက်ဖြစ်ဘူးလား”

“ပျိုလည်း ကျောင်းနဲ့အလုပ်မှာပဲ အာရုံရောက်နေတော့ သူ့ဆီ ဖုန်းဆက်ဖို့တောင် မေ့နေတယ်၊ သူ့ဖုန်းတစ်လုံး ပိုနေလို့ ပျိုကိုပေးထားတာ ပြန်ပေးဖို့ ခုမှပဲ သတိရတယ်၊ ပျို အသုံးမလိုတော့လို့ သူ့ဖုန်းကိုပိတ်ပြီး သိမ်းထားတာလေ၊ လောလောဆယ် ပျို သုံးနေတဲ့ ဖုန်းနံပါတ်

ကိုလည်း သုမသိတော့ အဆက်အသွယ် ပြတ်နေတာ
တိလေးရဲ့ ...”

ငွေက ပျို့စကားတွေကို ဂရုတစိုက် နားထောင်
ရင်း ပျို့မျက်လုံးတွေကို စိုက်ကြည့်အကဲခတ်နေမိသည်။ ပျို့
ထဲမှာ မလုံမလဲ အမူအရာမျိုးမတွေ့ရပါ။ ညီလတ်နဲ့တော့
မဟုတ်ဘူးထင်ပါရဲ့ ...။

“ပျို့ကို တိလေး မေးစရာရှိတယ်”

“မေးလေ ... တိလေး”

“ပျို့ တိလေးဆီ ဖုန်းလှမ်းဆက်ပြီး ရင်ဖွင့်ခဲ့တဲ့ ညကို
မှတ်မိဦးမှာပေါ့။ အဲဒီညတုန်းက ပြောသွားတဲ့ ပျို့အသံက
တကယ်ခံစားချက်အပြည့်နဲ့ပဲလေ။ ပျို့လေး အဲဒီတုန်းက
တစ်ယောက်ယောက်ကို တကယ်ချစ်ခဲ့ပြီး အခု အသည်း
ကွဲနေတာလား။”

“ဟင့်အင်း ... ပျို့ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ ပျို့ ဘယ်တုန်းကမှ
ဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်ခဲ့ဘူး၊ အသည်းလည်း မကွဲခဲ့ပါဘူး၊
အဲဒီတုန်းက ပျို့ ခဏတဖြုတ်လေး စိတ်ကစားမိတာပါ”

“အေးလေ ... ဒါဆိုလည်း ပြီးတာပါပဲ၊ တိလေးက ပျို့ကို
ခံစားချက်တစ်ခုခုကို ရင်ဘတ်ထဲထည့်ပြီး အမြဲ ပင်ပန်း
လေးလံနေတတ်တဲ့သူမျိုး မဖြစ်စေချင်လို့ပါ”

“တိလေးကရောဟင် ...”

“ဘာကို မေးတာလဲ ပျို့”

“တိလေးရော အဲဒီလိုမျိုး ပင်ပန်းနေဖူးလား”

“အရင်တုန်းကတော့ ပင်ပန်းဖူးပါတယ်၊ ခုတော့ တိလေး
ရနေတဲ့ ဘဝမှာ အသားကျအဆင်ပြေနေပါပြီ”

“တိလေးဘဝမှာ အဖော်မလိုတော့ဘူးလားဟင်”

ပျို့မေးခွန်းကြောင့် ငွေက ပြုံးလိုက်ရင်း ပျို့ပခုံး
လေးကို ဖွဖွပုတ်ကာ ...

“ကဲ ... အိပ်တော့နော် ပျို့”

ဟု ပြောပြီး ပျို့အခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

“တီလေ၊ ပေးထားတဲ့ ဖုန်းပဲသုံးဖြစ်နေလို့ နင်ဖုန်းကို
ဝိတ်ထားလိုက်တာပါ။ နင်ဖုန်း ပြန်လာယူတော့လေ ...”

“အေးပါ ... လာယူမှာပါ။ နင်နဲ့လည်း တွေ့ချင်နေတာနဲ့
အတော်ပါပဲ။ ညနေ ငါလာခဲ့မယ်။ အိမ်လိပ်စာဖြော ...”

ပျိုက အိမ်လိပ်စာ ရွတ်ပြနေတော့ ညီလတ်က
လိုက်မှတ်နေသည်။

* * *

“ဟဲလို ... ညီလတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဘယ်သူပါလဲ ...”

“ငါပါ ညီလတ် ...”

“ဟာ ... ပျိုလား”

“အေး ...”

“ဟာ ... ပျိုရာ နင် ကကယ်နေနိုင်တယ်ဟာ၊ မန္တလေး
ရောက်နေတာတောင် ငါ့ဆီ ဖုန်းတစ်ချက်ဆက်ဖော်
မရဘူး”

“အခု ဆက်ပြီပဲ ...”

“အခုမှ ဆက်တာ မကျေနပ်ပါဘူး၊ နင်က ငါပေးထား
တဲ့ ဖုန်းလေးတောင် ဖွင့်ထားဖော်မရဘူး”

“အိုကေ ... ငါ ညနေ လာခဲ့မယ်၊ အာ ... ခုပဲလားလို့က်
ပါတော့မယ်ဟာ၊ နင် အိမ်မှာရှိတုန်း မဟုတ်လား”

“အိမ်မှာရှိပေမယ့် ခဏနေကျရင် အပြင်ကွက်နေတာမှာ”

“ဘယ်သွားမှာလဲ၊ ရှော်ပင်း ထွက်မှာလား၊ ငါ့လား
မယ်လေ”

“ရှော်ပင်း ထွက်ဖို့ မအားသေးဘူး ညီလတ်ရဲ့၊ ဘွားဘွား
တို့ တီလေးပို့နဲ့အတူတူ အလုပ်ကိစ္စတွေ လိုက်လုပ်ရ
မှာ ...”

“ထူးဆန်းလိုက်တာ၊ အရမ်းထူးဆန်းတာပဲ၊ ပြောတော့
ဖြင့် နွားငြိမ္မာပဲ တစ်သက်လုံး ‘ကောင်းဘွိုင်မ’လုပ်တော့
မလိုလိုနဲ့၊ မန္တလေးမှာ လုံးဝမနေဘူးဆို၊ ခုတော့ ဒီမှာ
လာပြီး အလုပ်တွေလုပ်၊ ကျောင်းတွေတက်”

“အရင်က မနေချင်ပေမယ့် အခုလာနေချင်လို့ နေတာ”

၂၄၈ ♥ ပုညသင်

မေး၊ ညီလတ်ရယ်၊ ဒါပဲဟာ ... ငါဖုန်းချလိုက်တော့မယ်၊
ညနေကျမှတော့မယ်၊ ငါ အပြင်သွားဖို့ ပြင်ဆင်လိုက်ဦး
မယ်”

ပျိုက ဖုန်းချလိုက်ပြီး ပျိုဝတ်ဖို့ အသင့်ပြင်ဆင်
ထားသည့် အသားရောင်နုညှပ်ထည်ဝမ်းဆက်ကလေးကို လှမ်းယူ
၍ လဲလှယ်ဝတ်ဆင်လိုက်ပါသည်။

“ဟာ ... ပျို၊ နင်မှဟုတ်ရဲ့လား၊ ဆင်းရောင်ပျို အစစ်မှ
ဟုတ်ရဲ့လား။”

ညီလတ်က ပျိုကိုတွေ့တွေ့ချင်း တအံ့တဩ ရေ
ရွက်လိုက်မိပါသည်။ ပြီးတော့ ရင်တွေလည်း ခုန်သွားရပါသည်။

ပျိုမှဟုတ်ရဲ့လားဟု ကိုယ့်မျက်လုံးကိုယ်ပွတ်ကာ
ကြည့်ရသည်။

သူ့ရှေ့က ပျိုဟာ အရင်တုန်းကလို ပြုံးစေ့စေ့
မချို့မချည် မျက်နှာပြောင်ကလေး မဟုတ်တော့။ ဘောင်းဘီရှည်
ပုံမကျပန်းမကျ ခပ်ပွပွကိုဝတ်ကာ နွားကျောင်းသမလို့ နွားတွေ
ကြားမှာ ပြေးလွှားနို့ညှစ်နေတတ်သော မိန်းကလေး မဟုတ်
တော့။ တည်တံ့သော မျက်နှာ၊ ဣန္ဒြေရသော ပုံစံ၊ ယဉ်ကျေး

မြန်မာဆန်သော အဝတ်အစားတို့ဖြင့် ကျက်သရေရှိရှိ မိန်းမ ဆန်ဆန်လေး လှနေခဲ့တာမို့ အရင်လို တရင်းတနီး မှီခိုခဲ့ရတာ ချိုး ပြောဖို့တောင် ခပ်ရှိန်ရှိန် ဖြစ်သွားရပါသည်။

“ပျိုရာ ... နင် ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ၊ နင့်ပုံစံက လှရှိန် စရာကြီးပါလား၊ ငါတောင် နင့်ကို ခပ်ရှိန်ရှိန်ဖြစ်သွား တယ်ဟာ”

ပျိုက ဣန္ဒြေရရ လှလှပပ ပြုံးပြလိုက်ရင်း ... “ဒီလိုပါပဲဟာ၊ ဘွားဘွားကြီးနဲ့ နေတော့လည်း ဘွားဘွား ကြီးအကြိုက် လိုက်နေရတာပေါ့”

“နင် ပုံစံပြောင်းရင်လည်း အဝတ်အစားလောက်ပဲ ပြောင်း ပါဟာ၊ ခုတော့ အပြုံးကလည်း အရင်လို မလတ်ဆတ် တော့ဘူး၊ မျက်လုံးကလည်း အရင်လို မလန်းတော့ဘူး၊ နင်းကြည့်ရတာ တစ်ခုခု လိုနေသလိုပဲ”

“ငါ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“နင် အရမ်းတော့ လှလာတယ်ဟာ၊ ငါ့ စိတ်မချေတော့ ဘူး”

“ညီလတ် စကားအကောင်းပြောဟာ၊ ရော ... ဒီမှာ နင့် ဖုန်း”

ပျိုက ဖုန်းလှမ်းပေးတာမို့ ညီလတ်က လှမ်းယူ ရင်း ပျိုပုံစံလေးကို တစိမ့်စိမ့် ကြည့်မိနေပါသည်။

ဦးကုလု သူငယ်ချင်းထက် ပိုသောစိတ်ဖြင့် ချစ်နေ ခဲ့တာကို ပျိုကတော့ ခိုင်မိမည်မထင်ပါ။

သူကလည်း အသွင်စလို အလောတကြီး ချစ် စကားဆိုဖို့ ဆန္ဒမရှိခဲ့ပါ။ ဒီလိုပဲ ခင်ခင်မင်မင် နေသွားကြရင်း တစ်နေ့ကျ ချစ်သူတွေဖြစ်သွားမှာပဲဟု အပိုင်တွက်ထားမိပါ သည်။ သို့သော် ဒီပုံစံကိုမြင်တော့မှ စိတ်မချနိုင်သော မိတ်ပြိုင် ပူလောင်လာရပါသည်။

“ပျို ... ငါ နင့်ကို အတည်ပြောစရာရှိတယ်၊ နင် ငါ့ စကားကို အပြောင်အပြတ် လုပ်မပစ်ပါဘူးလို့ ကတိပေး မလား”

“ဘာစကားမို့လို့လဲ”

“နင် အရင် ကတိပေးလေ ...”

“ပေးတယ်ဟယ်၊ ပြောတော့ ...”

“ငါ ချစ်နေတာကြာပြီ”

“ငါထင်သားပဲ”

“တကယ်လား၊ နင် သိနေတယ်ပေါ့”

“သိတာပေါ့ ...၊ စန္ဒီကို နင်ချစ်နေတာ”

“အာ ... မဟုတ်ပါဘူးဟာ၊ ငါချစ်နေတာက နင့်ကို ... နင့်ကို ...”

ညီလတ်က Flapper လို လက်ညှိုးထိုးထိုးပြီး ပြော
လိုက်တာမို့ ပျိုက တစ်ချက်ရယ်လိုက်သည်။

“ဘာလဲ ... နင်က ငါ့ကိုလောင်တာလား၊ အပြောင်
အပြက်မလုပ်ဖို့ ကတိပေးထားတယ်လေ”

“အေးပါ၊ ငါက နင် ပြောတဲ့ စတိုင်လ်ကို သဘောကျ
လို့ ရယ်မိတာပါ။ မြင်မြင်ချင်း ဆောက်နဲ့ထွင်းဆိုသလို
ပဲ၊ ရုတ်တရက်ကြီး ဒီစကားပြောတော့ ငါ တော်တော်
အံ့သြသွားတယ်”

“မအံ့သြပါနဲ့၊ ငါက ရင်ထဲရှိတာပြောတာ”

“အေးပါ ... နင်ရင်ထဲရှိတာ ပြောခွင့်ရှိပါတယ်၊ ငါလည်း
ငါ့ရင်ထဲရှိတာ ပြောမယ်လေ”

ပျိုက ရှက်ရွံ့ဟန်လည်းမပေါ်၊ စိတ်ဆိုးဟန်လည်း
မပြဘဲ တည်ကြည်သော မျက်နှာထားလေးဖြင့် ဆက်ပြောသည်
မှာ ...

“ငါ နင့်ကို သူငယ်ချင်းလိုပဲ ချစ်ခဲ့တာကြာပြီ၊ ခုထိလည်း
အဲဒီအတိုင်းပဲ၊ နောက်လည်း ပြောင်းလဲသွားမှာ မဟုတ်
ဘူး ညီလတ်”

“နင့်မှာ ချစ်ရမယ့်သူ ရှိသွားပြီလား”

ပျိုက ခဏငြိမ်သွားပြီးမှ သက်ပြင်းဖွဖွချရင်း ...

“ရှိသွားပြီ ...”

ညီလတ်က ဝိုင်းသွားရင်း ...

“နင် ရည်းစားရသွားတာ ငါတောင်မသိလိုက်ဘူး”

“ရည်းစားတော့ မရသေးပါဘူး”

“နင့်စကားက ဘာလဲဟ”

“ငါကပဲ ချစ်ရတာပါ၊ ငါချစ်တာကပဲ သေချာတာပါ။
သူချစ်ဖို့က မသေချာတော့ပါဘူး၊ ငါသိပ်ချစ်တဲ့ အမျိုး
သမီးတစ်ယောက်ကို သူက ချစ်ခဲ့တယ်၊ အဲဒီအမျိုးသမီး
ကလည်း သူ့ကိုချစ်ခဲ့တယ်၊ သူတို့ချင်း ပြန်ပေါင်းရဖို့
အတွက် ငါက ငါ့အချစ်ကို ပြန်သိမ်းထားလိုက်ရတယ်”
“ဟာ ... ဘာတွေလဲဟာ၊ ရှုပ်နေတာပဲ၊ ဦးနှောက်စား
လိုက်တာ၊ ခုခေတ်ကြီးမှာ လူတွေအားလုံး ပညာသင်ဖို့
အတွက်၊ အလုပ်လုပ်ဖို့အတွက် အလျင်စလို ပြေးလွှား
လှုပ်ရှားနေရတာ၊ အချစ်ကိစ္စကို ဝေလည်ကြောင်ပတ်လုပ်
နေဖို့ အချိန်မရှိဘူး၊ ချစ်ရင်ချစ်တယ်၊ မချစ်ရင်မချစ်ဘူး
ဒါပဲပေါ့၊ ဘယ်သူမဆို တောင်လိုလို မြောက်လိုလို မပြတ်
မသားလုပ်နေရင် နောက်ကောက်ကျ ကျန်ခဲ့မှာပဲ၊ ဒါ
လက်တွေ့ကျတဲ့ အချစ်ဒဿနပဲ”

“အချစ်ဆိုတာက ရှုပ်ထွေးလွန်းတော့ အလွယ်တကူ

ဆုံးဖြတ်လိုက်ဖို့ ခက်ခဲတယ် ညီလတ်၊ အချစ်က နင်
ယင်တာထက် ပိုပြီး နူးညံ့နက်ရှိုင်းတယ်၊ အချစ်ကို
ပေါ့ပေါ့လေး မတွေးနဲ့...”

“နင်ကတော့ လေးလေးကြီးတွေးတယ်ပေါ့၊ အဲဒါကြောင့်
မို့လို့ နင်ကြည့်ရတာ အရင်လို ပေါ့ပေါ့ပါးပါး မဖြစ်
တော့တာ၊ ဒါနဲ့ နေစမ်းပါဦး... နင်ချစ်မိတဲ့တစ်ယောက်
က ဘယ်သူများလဲ...”

“ငါ ပြောမပြချင်ဘူး”

ညီလတ်က ငြိမ်သွားကာ မျက်မှောင်ကြွတ်၍ စဉ်း
စားလိုက်ပြီး...

“နင်တို့ခြံက နင် ဦးလေးလို့ခေါ်တဲ့ တစ်ယောက်များ
လား”

“ဘာတွေ လာမေးနေတာလဲဟာ၊ သွား... သွား... နင်
ဖုန်းယူပြီး ပြန်တော့...”

“နင် နှင်လည်း ငါပြန်ချင်မှဖြစ်တာ...”

ငွေသည် ကြားလိုက်ရသော စကားသံတွေကြောင့်
ညှော်ခန်းထဲသို့ ဆက်ဝင်မသွားတော့ဘဲ လှေကားထောင့်ချိုး
အကွယ်လေးမှာပဲ ရပ်တန့်နေလိုက်ရင်း ပျို့စကားတွေကို ဆက်
စပ်စဉ်းစားကြည့်နေခဲ့မိသည်။

ငွေ ထင်ခဲ့သလိုပဲ ပျို့လေးဟာ တကယ်ပဲ အချစ်
စိတ်ကြောင့် ပြောင်းလဲသွားခဲ့တာပါပဲ။

သူ့အချစ်ကို သူချစ်တဲ့ အမျိုးသမီးကြောင့် ပြန်
သိမ်းထားလိုက်ရတယ်တဲ့။ အဲဒါ ဘယ်သူများဖြစ်မလဲ...။
ပျို့ချစ်တဲ့သူဆိုလို့ ပျို့မေမေနဲ့ ငွေအပြင် ဘယ်သူများရှိသေး
လို့လဲ...။ မမရွှေ သဘောမတူလိုလား။ မမရွှေကလည်း
ပျို့အရေးကိစ္စတစ်ခုခုကို ငွေကိုမပြောဘဲနေမှာမှမဟုတ်တာ။

ပျိုတစ်ယောက်ယောက်ကို ချစ်နေခဲ့တဲ့အကြောင်း မမရွှေသာ
ရိပ်မိရင် ငွေလည်း သိခွင့်ရခဲ့မှာပင် ...။

ညီလတ်ပြောတဲ့ ပျိုတို့ခြံက ပျို ဦးလေးလိုခေါ်တဲ့
တစ်ယောက်ဆိုတာကရော ...

ဘုရားရေ ... ကိုခန့်ကို ပြောတာများလား ...။

ငွေသည် တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ဆက်စပ်စဉ်းစားရင်း
စိတ်ထဲမှာ ထင်ခနဲ ဖြစ်သွားရပါသည်။

ပျိုကို သွားခေါ်တဲ့နေ့က ငွေနဲ့ ကိုခန့် စကားပြော
နေကြတာကို ပျို ကြားများသွားခဲ့သလား ...။

အဲဒါကြောင့်များ မန္တလေး လိုက်ခဲ့ဖူး ချက်ချင်း
ကြီး ဆုံးဖြတ်ပစ်လိုက်တာလား။

ပျိုနဲ့ ကိုခန့်ရဲ့ ဆက်ဆံရေးက ဘယ်လိုများလဲ။

ညီလတ်ကို ပျိုမချစ်တာသေချာရင် ပျိုအနီးအနား
မှာ ရှိခဲ့တဲ့ တခြားတစ်ယောက်ဟာ ကိုခန့်ပဲ ဖြစ်နိုင်ချေရှိတယ်
မဟုတ်ဘူးလား။

ငွေက အမျိုးမျိုးတွေးရင်း အခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်
လာခဲ့သည်။

အဲဒီညနေမှာပဲ ငွေက ပျိုကို အကဲလေးခတ်ရင်

“ပျိုရေ ... မနက်ဖြန်ကွဲရင် ပျိုတို့ခြံကို သွားလည်ရ
အောင်”

“တီလေး သွားချင်သွားလေ၊ ပျိုတော့ မအားဘူး”

“ဘာတွေ လုပ်စရာရှိလို့လဲ ပျိုရဲ့၊ မနက်ဖြန် ကျောင်း
ပိတ်တယ် မဟုတ်လား”

“ကျောင်းပိတ်ပေမယ့် ပျို ကွန်း၍ ဘာသင်တန်းနဲ့ LCCI
သင်တန်းက ဖျက်လို့မရဘူး”

“တစ်ရက်တလေပဲ ပျိုရယ်၊ လိုက်ခဲ့ပါ၊ ပျိုမေမေကို
လည်း ခဏခဏပြန်လာမယ်လို့ ကတိပေးထားတာ၊
ခုဆို ပျို မန္တလေးရောက်နေတာ လေးလလောက်ရှိနေ
ပြီလေ၊ ဒီကြားထဲ တစ်ခေါက်မှ မပြန်ဖြစ်တော့ ပျို
ဖေနဲ့ မေလည်း မျှော်ရှာမှာပေါ့”

ပျိုက ငိုငင်တွေသွားသည်။ ပြီးမှ သက်ပြင်းကလေး
ချလိုက်ရင်း ...

“ပျိုလည်း ဖေနဲ့ မေကို လွမ်းပါတယ်၊ ပျို လိုက်ခဲ့ပါ
မယ်”

ဟု တိုးတိုးလေး ပြန်ပြောလေသည်။

* * *

နောက်တစ်နေ့ မနက်စောစောမှာ ...

ငွေတို့ တူဝရီးနစ်ယောက် မေမေ့ကို ခွင့်ပန်ပြီး ပြင်ဦးလွင်သို့ တက်ခဲ့ကြသည်။ ပျိုက အရင်လို အိမ်အပြန် မတက်ကြဘဲ တစ်လမ်းလုံး ငေးငေးတွေးတွေး ပုံစံလေးဖြင့် ငြိမ်သက်နေသည်။

ခြံထဲရောက်တော့ ပျိုမေမေနှင့် မေမေ့ကို နှုတ်ဆက်၊ စကားပြောဆို ခဏနားပြီးတာနှင့် ငွေက ပျိုကိုဆီလိုက်သည်။

“ပျို၊ ခြံထဲဘက်သွားရအောင်လေ”

“တီလေး သွားလေ၊ ပျို မလိုက်တော့ဘူး”

“မယ်ညိုကို မလွမ်းဘူးလား ပျိုရဲ့၊ လိုက်ခဲ့ပါ ...”

“သမီးပျို ကြည့်ရတာ အရမ်းပြောင်းလဲသွားသလိုပဲကွယ်၊ ဒီလိုပုံစံလေးကို မေသဘောကျပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သမီး ကြည့်ရတာ အရင်လို ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် မရှိတော့သလိုပဲ၊ ပြီးတော့ ... အရင်ကဆို ခြံထဲပြန်ရောက်တာနဲ့ မယ်ညိုဆီ ပြေးဖို့ပြင်တဲ့သူက အခုကျတော့ သံယောဇဉ်မရှိတော့ သလို အေးစက်စက်ကလေး ပြစ်နေတယ်”

“ပျို ကျောင်းစာတွေနဲ့ အလုပ်ကိစ္စတွေ ခေါင်းထဲရောက်နေလို့ပါ မေမေရယ် ...”

“အဲ့ဒါတွေ ခဏမေ့ထားစမ်းပါ ပျိုရယ်၊ လာ ... ခြံထဲသွားမယ်”

တီလေးက ဇွတ်ဆွဲခေါ်တာမှီသာ ပျိုလိုက်ခဲ့ရတာပင်။ ပျိုစိတ်ထဲမှာတော့ တုန်လှုပ်နေခဲ့ရပါသည်။ ဒီအချိန်မှာ ဦးလေးကို ရင်ဆိုင်ဖို့ခက်ခဲလွန်းပါသည်။ ပြီးတော့ တီလေးရှေ့မှာ ဦးလေးကို ပျို ဘယ်လိုမျက်လုံးမျိုးနဲ့ ကြည့်ရပါ့မလဲနော်။

ခြံထဲရောက်တော့ ပျိုက ဟိုဟိုဒီဒီ မျက်လုံးလေးရှေ့ကာ ဦးလေးကို မသိမသာ ရှာဖွေကြည့်နေဆဲ မျက်နှာချင်းဆိုင်ဘက်မှ လျှောက်လာနေသော ဦးလေးကို လှမ်းမြင်လိုက်ရပါသည်။

ပျို ဟန်မဆောင်နိုင်ဘဲ သူ့ကို ငေးခနဲ ကြည့်မိသွားသည်။ သူကလည်း ပျိုကို လွမ်းဆွတ်သော အကြည့်မျိုးဖြင့် ငေးကြည့်နေပါသည်။

ပျိုတို့နှစ်ယောက်သည် ငယ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် သတိလက်လွတ် ငေးကြည့်နေမိပြီးမှ ပျိုက အရင် အားတင်းကာ မျက်နှာလွှဲလိုက်ရသည်။

ငွေကတော့ ပျိုတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ အကြည့်တွေကို မြင်ရုံနဲ့ပင် အခြေအနေကို ရိပ်မိလိုက်ပါပြီ ...။

အဲဒီ မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ မြတ်နိုးခြင်းတွေ၊ လွမ်းဆွတ်တမ်းတခြင်းတွေ ပါသည်။ အဲဒီလို အကြည့်မျိုးကို ငွေလည်း ကြည့်ခဲ့ဖူးသည်။ ခံယူခဲ့ဖူးသည်။

“အလည် ပြန်လာကြတာလား ...”

ကိုခန့်က လွမ်းမေးရင်း ငွေတို့နှစ်ယောက်ရှေ့မှာ ရပ်လိုက်သည်။ ပျိုကတော့ ဘာမှပြန်မပြောဘဲ မျက်လွှာလေး ချနေသည်။

“ဟုတ်တယ် ကိုခန့်၊ ပျိုများ ခြံထဲကို လွမ်းနေမလားလို့ ငွေ လိုက်ပို့တာပါ၊ ပျို... ကိုခန့်လင်းနဲ့ တိလေးက အရင်ကတည်းက သိကြတယ်လေ၊ ခုတော့ မိတ်ဆွေတွေ ပေါ့ ...”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့”

“ကလေး နေကောင်းရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကောင်းပါတယ် ဦးခန့်လင်း၊ ဦးခန့်လင်းရော အစစအရာရာ အဆင်ပြေပါရဲ့လား”

ပျိုရဲ့ ခပ်စိမ်းစိမ်း မေးခွန်းကြောင့် ခန့်လင်းက နာကျင်သလို ပြုံးလိုက်ရင်း ...

“ကလေးက အရမ်းပြောင်းလဲသွားပြီပဲ”

ပျိုက ရင်ကျက်သူလို ဟန်ဆောင်ပြီးလိုက်သည်။

ငွေက ယောင်လည်လည်ဖြင့် ရုံးခန်းလေးဘက်သို့ လျှောက်သွားသည်။

ခန့်လင်းက ပျိုကို နှင့်နေအောင် စိုက်ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“ကလေး ... မင်း တကယ်ပဲ စိတ်ကစားတတ်တဲ့အရွယ်ကို ကျော်လွန်လာခဲ့ပြီပဲ ...၊ မင်း တကယ်ချစ်တဲ့ ချစ်သူမျိုးနဲ့ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် လက်တွဲနိုင်ပါစေလို့ ကိုယ် ဆုတောင်းပါတယ်”

“ပျိုကလည်း ဦးခန့်လင်း တကယ်ချစ်ခဲ့တဲ့သူနဲ့ ပြန်ပြီး ဆုံစည်း ပေါင်းသင်းရပါစေလို့ ဆုတောင်းပေးနေမှာပေါ့”

၂၆၂ ♥ ပုညဝင်

ပျိုက ခပ်တည်တည်လေးပြောပြီး သူ့ကို ကျော
ခိုင်းလျက် တိလေးရှိရာဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့ပါသည်။

“ငွေရေ... ပျိုရေ...”

“သင်တန်း သွားတယ်လေ မေမေ”

“ဪ... ဟုတ်သားပဲ၊ ဒါဆို ငွေပဲ ပျို့ကွန်ပျူတာ
ဖွင့်ပြီး သူသိမ်းထားတဲ့ ဆက်တီဒီဇိုင်းလေးတွေ ရှာပြီး
ပရင်ဆောက် ထုတ်ပေးပါဦး၊ ပြီးတော့... ဟိုတလောက
ရွှေချည်ထိုး အိတ်ဒီဇိုင်းလေးတွေ ပျို့ ဆွဲနေတာ တွေ
လိုက်တယ်၊ အဲဒီ စာရွက်ကလေးတွေပါ အလွယ်တကူ
တွေ့ရင် ယူလာခဲ့...”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ...”

ငွေက ပျို့အခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ ပျို့ L&P

Top လေးကို စားပွဲပေါ်မှာ အဆင်သင့်တွေ့လိုက်ရတာမို့ ငွေက ထိုင်ခုံလေးမှာ ဝင်ထိုင်ပြီး Lap Top ကို ဖွင့်လိုက်ပါသည်။

ထိုခဏလေးမှာပဲ Lap Top Screen ပေါ်မှာ ပေါ်လာသည့် ပုံရိပ်တစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရတာဖြစ်သည်။

ငွေသည် မြက်ခင်းစိမ်းပေါ်မှာ မြင်းစီးနေသည့် ကိုခန့်ပုံကို တအံ့တဩလေး ကြည့်နေမိရင်း ...

“ဒီလောက်တောင်ပဲလား ပျိုရယ် ...”

ဟု ရေရွတ်လိုက်မိသည်။

ပျိုဟာ ကိုခန့်ကို စွဲစွဲလန်းလန်း ချစ်နေခဲ့ရှာတာ ပါလား ...။

အဲဒီအချစ်က ပျိုကို ပြောင်းလဲစေခဲ့တာပါလား။

ငွေသည် ပျိုအချစ်ကို ‘စိတ်ကစားခြင်း’ လို့ မစွပ်စွဲရက်ဘဲ ‘သေချာခြင်း’ ဟုသာ မြင်လာပါသည်။

ခြံထဲကို ပြန်တဲ့နေ့ကတည်းက အခြေအနေကို ရိပ်မိခဲ့ပေမယ့် ငွေ ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ပေးရမှန်း မသိလို့ နှုတ်ဆိတ် စောင်းကြည့်နေခဲ့တာပါ။

ငွေက သက်ပြင်းလေးချလိုက်ပြီး ပျို Lap Top လေးကို ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ... မေမေလိုချင်သည့် စာရွက်တွေကို ရှာဖို့ အံ့ဆွဲကို ဖွင့်လိုက်ပါသည်။

အံ့ဆွဲထဲမှာ ရှိနေတာက ပျို ပုံဆွဲခဲ့တဲ့ဖြင့် ဆွဲထားသော ရွှေချည်ထိုးအိတ် ဒီဇိုင်းစာရွက်တွေရယ်၊ ပြီးတော့ ပျို မဆွဲတတ် ဆွဲတတ် ဆွဲထားသည့် ကာတွန်းရုပ်ကလေးတွေ ရယ်။

ငွေက စာရွက်ထပ်ကြားက ထိုစာရွက်ကလေးကို ဆွဲယူကြည့်မိသည်။

စာရွက်ပေါ်မှာ ကာတွန်းပုံလေး သုံးပုံ ဆွဲထားသည်။ ယောက်ျားပုံက တစ်ပုံ၊ မိန်းမပုံက နှစ်ပုံ။ ယောက်ျားနှင့် မိန်းကလေးက လက်ချင်းတွဲထားသည်။ ကျန်မိန်းမတစ်ယောက်က ထိုနှစ်ယောက်ကို ကျောခိုင်း၍ငိုနေသောပုံ။ လက်ချင်းတွဲထားသည့် စုံတွဲပုံကို ‘ဦးလေး + တီတီလေး’ ဟု စာတမ်းထိုးကာ မြားပြထားသည်။ ငိုနေသော မိန်းကလေးပုံကိုတော့ ‘ဆင်းရောင်ပျို’ ဟု စာတမ်းထိုး မြားပြထားခဲ့ပါသည်။

ငွေသည် ထိုပုံလေးတွေကို ငုံ့ကြည့်နေရင်းက စိတ်လည်းမကောင်း၊ ရယ် ချင်လာမိကာ ...

“ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ ပျိုလေးရယ် ...”

ဟု ရယ်သံတစ်ဝက်ဖြင့် ညည်းတွားလိုက်မိပါသည်။

၂၆၆ ♥ ပုညသင်

အဲဒီနေ့မှာပဲ ငွေက ပြင်ဦးလွင်ခြံကို ဖုန်းဆက်လိုက်
ရပါသည်။

“မမရွှေ ငွေပါ၊ ကိုခန့်လင်းနဲ့ စကားပြောချင်လို့ပါ”

အဲဒီညနေမှာ ငွေနှင့်ပျိုတို့ လက်ချင်းတွဲကာ ခြံထဲ
မှာ ဆေးဆေးလူလူ လမ်းလျှောက်နေခဲ့ကြရင်း ငွေက ပျိုရှေ့မှာ
မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်လိုက်ပါသည်။

“ပျို...”

“ရှင် ... တီလေး”

“ပျို အရင်တုန်းက တီလေးကို အချစ်အကြောင်းတွေ
မေးခဲ့ဖူးတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

“အဲဒီတုန်းကတော့ ပျိုကို တီလေး ရေရေရာရာ ပြောမပြ
ခဲ့ဖူးဘူး၊ အခု တီလေး အချစ်အကြောင်း ပျိုကို ပြောပြ
မယ်လေ ... ပျို နားထောင်မလား”

ပျိုမျက်ဝန်းလေးတွေထဲမှာ အရည်ကြည်လေးတွေ
လဲလာတာကို တစ် နှစ်တစ်ပျက် လရောင်ဖြင့် မြင်လိုက်ရပါ
သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ... ပျို နားထောင်ချင်ပါတယ်”

“လာ ... တို့တူငယ်နှစ်ယောက် ဟိုဒန်းလေးမှာ သွားတိုင်
ကြရအောင်”

ငွေက ပျိုလက်ကလေးကို ဆွဲကာ ခြံထောင့် ဒန်း
ကလေးဆီ ခေါ်လာပြီး အတူတိုင်လိုက်ကြသည်။ ပျိုလက်
ကလေးတွေဟာ အေးစက်လို့နေခဲ့ပါသည်။

“တကယ်တော့ ... တီလေးဟာ ခုချိန်ထိ ယောက်ျားတစ်
ယောက်ကို ပြည့်ပြည့်ဝဝ မချစ်ခဲ့ဖူးပါဘူး ပျို...”

“ရှင်...”

ပျိုက ငွေကို နားမလည်သလိုလေး ကြည့်လာပါ
သည်။

“ပျို နားမလည်ဘူးထင်တယ်၊ အေးလေ ... ပျိုက အရမ်း
ဖြူစင်နုနယ်တဲ့သူဆိုတော့ လူကြီးတွေရဲ့ အတ္တကို ဘယ်
နားလည်နိုင်ဦးမှာလဲ ...”

“တီလေးမှာ ချစ်သူ ရှိခဲ့ဖူးပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်
တီလေးဟာ ချစ်သူကောင်းတစ်ယောက် မဟုတ်ခဲ့ဘူး၊

ကိုယ့်ချစ်သူကို ချစ်ပါတယ်ဆိုပြီး ယုံကြည်မပေးနိုင်ခဲ့
ဘူး၊” တကယ်တော့ တီလေး ချစ်သူနဲ့ ကွဲခဲ့ရတာဟာ
မေမေခွဲခဲ့လို့ဆိုတာထက် သူ့အပေါ် မယုံခဲ့တဲ့ တီလေး
စိတ်ကြောင့်သာ ကွဲခဲ့ရတာပါ ...

“ပြီးတော့ ... တီလေးက အချစ်အတွက် ဘာ
တစ်ခုမှ မပေးဆပ်ရဲခဲ့ဘူး၊ အဆင်ပြေချောမွေ့နေတဲ့
တီလေးဘဝမှာ အချစ်ကြောင့် အဖုအထစ်ဖြစ်သွားမှာကို
လည်း ကြောက်ခဲ့တယ် ...”

“ခုချိန်မှာလည်း တစ်ချိန်က ချစ်သူကို တီလေး
ပြန်တမ်းတမနေတော့ပါဘူး၊ တစ်ခါတစ်ခါတော့ အထိ
ကျန်သလို ဖြစ်မိပေမယ့် သိပ်ကို သာယာဖြောင့်ဖြူး
ပြည့်စုံကြွယ်ဝတဲ့ တီလေးရဲ့ ဘဝကြီးနဲ့တော့ ဘာကိုမှ
အလဲအထပ်မလုပ်ချင်တော့ဘူး၊ မေမေနဲ့နေရတာ တစ်ခါ
တလေ စိတ်ကျဉ်းကြပ်မိပေမယ့် မေမေအရိပ်အာဝါသ
ကြီးက လုံခြုံလွန်းလို့ ဘယ်ကိုမှထွက်သွားဖို့ သတ္တိမရှိ
တော့ဘူး ...”

“လူတစ်ယောက်ကို အကြွင်းမဲ့ယုံဖို့ဆိုတာမလွယ်
ကူပါဘူး ပျို၊ တကယ်လို့များ ပျိုဘဝမှာ ယောက်ျား
တစ်ယောက်ကို အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်စိတ်နဲ့ ချစ်မြတ်နိုးခဲ့

၂၇၀ ♥ ပုညသင်

မိတယ်ဆိုရင် အဲဒီအချစ်ကို ဘာအကြောင်းကြောင့်မှ
လက်မလွှတ်လိုက်ပါနဲ့”

ပျိုက ခေါင်းကလေး ငဲ့လျှိုးကာ ငြိမ်သက်နေခဲ့
ပါသည်။

ခဏကြာတော့မှ ငွေ့ကို ခေါင်းမောကြည့်လာ
ရင်း...

“ပျိုက ယုံပေမယ့် သူက ပျိုကို မယုံခဲ့ရင်ရော...”

ဟု မရဲတရဲလေး မေးလိုက်သည်။

ငွေ့သည် ပျိုခေါင်းကလေးကို အုပ်ကိုင်လှုပ်ယမ်း
လျက် ပျိုကို ပြုံးပြလိုက်မိရင်း...

“သူလည်း ပျိုကို ယုံမှာပါကွယ်...”

ပြင်ဦးလွင် တိုင်းရင်းသားကျေးရွာ ကစားကွင်း
ထဲရှိ...

မြင်းရုပ်၊ သမင်ရုပ်... အစရှိသည့် အရုပ်များပါဝင်
သော Carousal အဝိုင်းကြီးသည် တစ်ပတ်ပြီးတစ်ပတ် လည်
ပတ်လျက်ရှိလေသည်။

မြင်းရုပ်ကြီး တစ်ရုပ်ပေါ်တွင် ထိုင်၍ ပျို လိုက်ပါ
စီးနင်းနေခဲ့သည်မှာ ဘယ်နှပတ်မှန်းပင် မသိတော့...။ လက်
မှတ် ခြောက်ဆောင်ပြတ်ထားတာမို့ တစ်ပတ်ပြီးတစ်ပတ် စီးခွင့်
ရနေပါသည်။

ဒီနေ့ပဲ ပျိုနဲ့ တီလေးတို့ ပြင်ဦးလွင်ကိုရောက်
သည်။

Carousel စလည်တော့မှ ဒီအဝိုင်းကြီးပေါ်မှာ ပျံနဲ့

ဖုန်းလား ... တစ်ခုခုဖြင့် ဖွင့်ထားပုံရသော သီချင်းသံလေးက တီးတိုးညင်သာစွာ ထွက်ပေါ်လျက်ရှိသည်။

“ဒီတစ်ညတော့ ကောင်မလေးရာ xxx သံစဉ်လေးနဲ့ နှင်အိပ်ဖို့ရာ xxx ဂစ်တာလေးတစ်လက် ကိုယ်ထမ်းလို့ လာ မင်းလေး အိပ်ပြီလား၊ မအိပ်သေးနဲ့ ကောင်မလေး ရာ ဒီသီချင်းလေး ခံစားပေးပါ၊ ကောင်မလေးအတွက် ကိုယ်ရေးထားတာ၊ မီးလေးဖွင့်ပါဦး xxx ”

“Carousal က လည်ပတ်ဆဲ၊ သီချင်းသံက ထွက် ပေါ်နေဆဲ၊ ပျိုက သူ့ကိုစိုက်ကြည့်လျက် ရင်တထိတ်ထိတ် ခုန်ဆဲမှာ ထိုသူက အင်္ကျီခေါင်းစွပ်ကလေးကို ချွတ်လိုက်သည်။

“ဦးလေး ...”

ပျိုက နှုတ်ခမ်းလှုပ်ရှားလေး ရေရွတ်လိုက်ပြီးနောက် တဖြည်းဖြည်း ပြုံးလာမိခဲ့ပါသည်။ ခေါင်းစွပ်ဖယ်လိုက်ပေးမယ့် သူက ပျို သူ့ကိုမခေါ်ဘဲနေတုန်းက ဆိုင်ကယ်ပေါ်ကနေ လွင့် ကျကျနဲ့ခဲ့ပြီး သူ့ကောက်ပေးပေးမယ့် ပျို ပြန်မယူခဲ့တဲ့ ဦးထုပ် လေးကို ခပ်ငိုက်ငိုက်ဆောင်းထားတာ တွေ့ရသည်။

ပျိုသည် ပျော်လည်းပျော်၊ ရင်လည်းခုန်၊ အသည်း လည်းယားလာကာ လက်တစ်ဖက်က အရုပ်ပေါ်က တိုင်လေး

ကို ကိုင်ထားပြီး ကျန်တစ်ဖက်ဖြင့် သူ့ဘက်သို့ လက်လှမ်းလျက် ဦးထုပ်ကို ဆွဲချွတ်လိုက်သည်။

“ဟာ ... ကလေးမ ... ကျုပ်ဦးထုပ်ကို ဒါဘာလုပ်တာလဲ”

“ဦးလေးကြီး ဦးထုပ် မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါ ပျို ဦးထုပ်”

“ပေးတုန်းကဖြင့် မယူဘဲနဲ့ဗျာ၊ သူများတကာ တန်ဖိုး ထားပြီး ဆောင်းတော့မှ ပြန်ယူရတယ်လို့ ...”

“ဦးလေးကြီးက မကြီးမငယ်နဲ့ ဘာလို့ အရုပ်လာစီးနေ ရတာလဲ ...”

“နောက်ကျရင် ကျုပ်ချစ်တဲ့ ကလေးမလေးနဲ့ အတူ အဖော်လုပ်ပေးလို့ရအောင် ခုကတည်းက လာလေ့ကျင့် နေတာပါ”

“ဦးလေးကြီး စိတ်ကစားနေတယ်ထင်တယ်၊ ဒီအရွယ် ဆိုတာ ဒီလိုပဲ ဖြစ်တတ်ပါတယ်၊ လူကြီးစိတ်ကစားတာ ကို ကလေးက အတည်ယူလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ ...”

သူက ဘာမှ ပြန်မပြောတတ်သလို ပုံစံဖြင့် ပျိုကို ကြည့်ရင်း ငြိမ်နေသည်။ ထို့နောက် သူ့ဈာပန်ထဲသို့ ကပျာ ကယာ လက်နှိုက်ကာ Volume ချဲ့လိုက်ပုံရသည်။ သီချင်းသံက ပို၍ကျယ်လာသည်။

“ချစ်တယ် ချစ်တယ် ချစ်တယ် x x x ပြောလိုက်ပါရစေ
ကွာ x x x ၊ ကလေးလေးနား ရောက်ခဲ့တဲ့ အခိုက်မှာ
လွမ်းတယ် လွမ်းတယ် လွမ်းတယ်၊ အမြဲတမ်းလွမ်းနေ
မှာ၊ အခြေအနေပေးခဲ့ရင် နေ့တိုင်းတွေ့ချင်တယ်”

သည်။ သိချင်းသံလေးက ခပ်သဲ့သဲ့ ပျံ့လွင့်နေသည်။ ပျိုသည်
အချစ်ကလေးသော အင်အားတစ်စုံတစ်ရာဖြင့် အနာဂတ်ကို ရင်
ဆိုင်ဖို့ သတ္တိထား ရှိနေခဲ့လေသည်။

သိချင်းသံကလေးကြောင့် ရင်ဖိုလာရသော ပျို
သည် အပြုံးလက်စ မသတ်နိုင်သော မျက်နှာကလေးကို တစ်
ဖက်သို့ လှည့်ထားလိုက်ပြီး ပျို စလွယ်သိုင်းလွယ်ထားသော
အိတ်လေးထဲက ဖုန်းလေးကို ကွယ်ဝှက်ထုတ်ယူလျက် ပျို
ခံစားချက်နှင့် တိုက်ဆိုင်လှသော သိချင်းကလေးကိုသာ ဖွင့်ထား
လိုက်ရလေသည်။

“အရှိကို အရှိအတိုင်းသာ ဖွင့်ပြောမည်၊ မြင့်မြင့်ချင်း
မင်းကို ချစ်သွားပြီ x x x ပိုင်ဆိုင်တဲ့ အသည်းကို အဖွဲ့လေး
ခဲ့ရ ဒါအချစ်ပဲလား x x x စိတ်မှာမောသည်၊ နားလည်မှု
တံခါးတွေ ဖွင့်ထားသည်၊ အကြင်နာစကားလေးတွေ
မျက်ဝန်းဆီ x x x ပိုင်ရှင်မဲ့အချစ်ကို လေးအပ်ခဲ့ပြီ x x x
ကိုယ်မညာတော့ဘူး မင်းကိုချစ်သည် x x x”

ပျိုတို့နှစ်ယောက် စီးနေသော အရပ်ကွေ့က နိမ့်
မြင့် လှုပ်ရှားလည်ပတ်နေသည်။ နှုတ်ခမ်းနှစ်စုံက ပြူးနေကြ

မှာတော့ နွားကောင်ရေ ၂၀ လောက်ဖြင့် စတင်ထားသည့် ပျိုတို့နှစ်ယောက်ပိုင် နို့စားနွားမွေးမြူရေးခြံလေး ရှိသည်။

နွားနို့ဆိုင်မှာ ပျို ကောင်တာထိုင်လျှင် သူက စားပွဲထိုးပြီး ... နွားခြံမှာ သူနို့ညစ်နေလျှင် ပျိုက နွားစာဝင်ကျွေး ဖြေပင် ...။ ညနေခင်း တချို့မှာတော့ သူက ပျိုကို မြင်းပေါ် တင်ကာ မြင်းစက်ကြိုးကိုဆွဲပြီး သိချင်းလေးတည်းတည်းဖြင့် ဆည်းဆာရောင်အောက်မှာ လျှောက်သွားနေတတ်သည်။

တစ်ခါတစ်ခါတော့ ပျို သူငယ်ချင်း ဒီဒီက ပျိုတို့ ခြံကို လာလည်တတ်ပါသည်။

သူလာတိုင်းလည်း ...

“ဒီတစ်ယောက်ကမှ ငါ့ဖူးစာရှင်အစစ်ဟ ...”

“ဒီတစ်ယောက်ကိုတော့ ငါ တကယ်ချစ်တာပါ”

“သူ့အပြင် နောက်တစ်ယောက်ဆိုတာ မရှိစေရဘူး”

ဟူသော စကားတွေကို ကြားရလေ့ရှိသည်။

ဒီဒီကလည်း စိတ်ကစားဆဲ ...။

ပျိုတို့နှစ်ယောက်ကလည်း ခိုင်ခိုင်မြဲမြဲ ချစ်မြတ်နိုး ကြဆဲပင်တည်း ...။

ပုညဆင်

30.12.2009

3 : 15 Pm

* * *

ပျို ပြန်သွားသောအခါ ပျိုတို့ခြံနဲ့ မနီးမဝေး လမ်းမပေါ်မှာ ဖွင့်ထားသည့် ချစ်စဖွယ် နွားနို့ဆိုင်လေး တစ်ဆိုင် ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

အဖြူရောင် ခုံတန်းလေးတွေ၊ အဖြူရောင် ထီး ကလေးတွေဖြင့် တန်ဆာဆင်ထားသော ထိုနွားနို့ဆိုင်လေးရဲ့ အမည်ကတော့ ရိုးရိုးလေးပဲဖြစ်သည်။ White Rose တဲ့။ အဖြူ ရောင် နှင်းဆီပေါ့ ...။

အဖြူရောင် နှင်းဆီဆိုတာ ပျိုကို ဘင်စားထားတဲ့ အမည်ဟု သူက ပျိုကို နှစ်ကိုယ်ကြား ပြောပြထားသည်။

နွားနို့ဆိုင်လေးဘေးမှာ အဖြူရောင် နှင်းဆီပန်း တစ်ခင်းကို ပျိုတို့နှစ်ယောက်အတူ ပျိုးထားပါသည်။

ဆိုင်လေးနဲ့ ခပ်ဝေးဝေး ဟိုးမြေနှိမ့်ချိုင့်ဝှမ်းဘက်